ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053 · PRESS POST · ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 26 ΙΟΥΝΙΟΥ 2015 Δαβίδ Ὁσίου τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ, Ἰωάννου Ὁσίου Ἐπισκόπου Γοτθίας, Ἀνθίωνος Ὁσίου, Δαβίδ Ὁσιομάρτυρος | ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2075

Πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς καὶ πολιτικοὺς ἡγέτας

«Καὶ δώσω τοὺς ἄρχοντάς σου ἐν εἰρήνῃ καὶ τοὺς ἐπισκόπους σου ἐν δικαιοσύνῃ» (Ἠσ. 60,17). Οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ «ἐπίσκοποι» τοῦ λαοῦ ἔχουν ὡς ἔργον, ὅπως ἐλάλησε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ τοῦ μεγαλοφωνοτάτου τῶν προφητῶν, νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν εἰρήνην καὶ τὴν δικαιοσύνην. Ἡ εἰρήνη εἶναι ἀχώριστος ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην καὶ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἡ μία ἄνευ τῆς ἄλλης, ἔστω καὶ ἂν ἐνίοτε ἐμφανίζουν κάποιοι τὰς δύο αὐτὰς πραγματικότητας ἀκόμη καὶ ὡς ἐναντιουμένας. Βεβαίως, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ δικαιοσύνη, εἰς τὰς ὁποίας ἀναφέρεται ὁ προφήτης, δὲν εἶναι ἀνθρώπινες συμβάσεις, ἀλλὰ ἔχουν μέτρον καὶ πηγὴν τὴν Ἀλήθειαν, τὸν θεανδρικὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἄλλως ὑποπίπτουν εἰς σκαιώδεις ψιλὰς ἐννοίας, ἀποτυγχάνουσαι τοῦ σκοποῦ των. **Διὰ τοῦτο πολιτικοὶ καὶ ἐκκλησιαστικοὶ διάκονοι τοῦ λαοῦ καλοῦνται νὰ καταστοῦν ἡγέται, δηλ. ὑπουργοὶ ὑψηλῶν στόχων καὶ ὁραματισμῶν**, ὑπηρέται τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ διὰ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὄχι ἀχυράνθρωποι, δηλ. μαλθακοὶ καὶ κενοὶ ἐσωτερικά, οἱ ὁποῖοι οὔτε τοὺς ἐπιβουλευομένους κόρακας τοῦ Γένους δὲν δύνανται νὰ ἀπομακρύνουν οὔτε νὰ ἐμπνεύσουν τὴν προοπτικὴν τοῦ τόπου.

Ἡ πατρὶς συγκλονίζεται σήμερον ἀπὸ τὴν συζήτησιν περὶ τοῦ λεγομένου «συμφώνου συμβιώσεως», τὸ ὁποῖον πιθανῶς νὰ ἐπεκταθῇ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπευχόμεθα, καὶ εἰς ὁμοφύλους. Αὐτὴν τὴν ὥραν αἱ ἀντιδράσεις δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἶναι «εὐχολογικαί», χωρὶς νὰ ταράζουν τὰ λιμνάζοντα ἕως βουρκώδη νερά. Ἀπαιτοῦνται σωσταὶ θέσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ ταρακουνήσουν τοὺς πάντας. Ἐπίπεδον δυναμικῆς παρεμβάσεως, ὥστε νὰ ἀντιδράσῃ σύσσωμος ὁ λαός. Αἱ ρίζαι τοῦ λαοῦ τούτου, εἶναι ρίζαι βαθεῖαι καὶ παραδοσιακαὶ καὶ δὲν πρόκειται νὰ ἀνεχτοῦν περαιτέρω μόλυνσιν τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ Ὀρθοδόξου «ἐδάφους». Κινδυνεύει καὶ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ δικαιοσύνη.

Ἐξοχώτατοι κύριε Πρωθυπουργὲ καὶ Ὑπουργοί, μὲ ποίαν νομιμότητα προβαίνετε εἰς ἕνα τέτοιο νομοσχέδιο; Σᾶς ἐψήφισε ὁ λαός, διὰ νὰ νομοθετήσετε κάτι τέτοιο; Εἴπατε προεκλογικῶς ὅτι ἐπιθυμοῦμε νὰ μᾶς ἀναδείξετε ὡς Κυβέρνησιν, διότι ὡς κύριον ζήτημα ἔχομεν τὴν καθιέρωσιν τῆς ὁμοφυλίας καὶ τὴν διάλυσιν τῆς οἰκογενείας; Ὁ λαὸς σᾶς ἐψήφισε δι᾽ ἀντίδρασιν πρὸς τὸ μνημόνιον, ἀσχέτως βεβαίως μὲ τὸ τί θὰ συμβῇ τελικῶς. Κυβερνητικὴ νομιμότης σημαίνει ψῆφος ἐπὶ συγκεκριμένων θεμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπέλεξε ὁ λαός. Δὲν ἦτο κεντρικὴ ἐξαγγελία τὸ «σύμφωνον». Ἐπειδή, λοιπόν, ἔχεις τὸ μαχαίρι, εἶσαι εἰς θέσιν νὰ τέμνῃς ὡς θέλεις; Ἂν διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα εἶσθε ἕτοιμοι νὰ προχωρήσετε ἀκόμη καὶ εἰς δημοψήφισμα, τότε δι᾽

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἠχηρὸν ράπισμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἱερωνύμου κατὰ τοῦ «Συμφώνου Συμβιώσεως» καὶ κατὰ τῶν ἐμπνευστῶν του

ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΗ Η ΑΝΑΓΚΗ ΣΥΓΚΛΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Μὲ ρωμαλέαν καὶ ἐμπνευσμένην Ἐπιστολήν του πρὸς τὸν Ὑπουργὸν Δικαιοσύνης ὁ Μακαριώτατος κ. Ἱερώνυμος καταγγέλλει τὸ «αὐτοκαταστροφικὸ μοντέλο ζωῆς ποὺ εἰσηγεῖται τὸ “Σύμφωνο Συμβιώσεως”», ἰδιαιτέρως δὲ τὴν «ὁμοφυλοφιλικὴ συμβίωση».

Ἐλπίδα καὶ αἰσιοδοξίαν ἐνέπνευσε εἰς τὸν λαόν μας ἡ Ἐπιστολὴ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἱερωνύμου πρὸς τὸν Ὑπουργὸν Δικαιοσύνης κ. Νικόλαον Παρασκευόπουλον κοινοποιηθεῖσα καὶ εἰς τὸν Ὑπουργὸν Πολιτισμοῦ, Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Ἀριστείδην Μπαλτᾶν.

Μὲ σοφίαν καὶ σύνεσιν, μὲ εὐγένειαν ἀλλὰ καὶ παρρησίαν ἀποδομεῖ τὸ σαθρὸν καὶ ἀνήθικον νομοθέτημα περὶ τοῦ «Συμφώνου Συμβιώσεως» καὶ ἐμμέσως, πλὴν σαφῶς, προειδοποιεῖ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἕτοιμη νὰ ἀναλάβῃ τὸν Ἐκκλησιαστικὸν καὶ Ἐθναρχικόν Της ρόλον προκειμένου νὰ ἐπανεντροχιάσῃ τὴν πολιτικὴν ἀπὸ τὸν ἀμοραλισμὸν ποὺ τὴν διακατέχει καὶ νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν κύριον σκοπόν της, ὁ ὁποῖος –ὅπως χαρακτηριστικὰ σημειώνει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος– εἶναι ἡ «ἄσκησις τῆς πνευματικῆς καί ἠθικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν πολιτῶν».

Ὁλόκληρος ἡ Ἐπιστολὴ τοῦ Μακαριωτάτου εἶναι γραμμένη μὲ τρόπον ποὺ ἀφήνει ἔκθετον τὴν Κυβέρνησιν, ἐνῷ τονίζει ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν ἐπιδίδεται σὲ «**στείρα ἄρνηση τῆς ἐποχῆς**», «**ἀλλὰ** (ὅτι καταθέτει) **τὴ δική της θετικὴ καὶ διαχρονικὴ πρόταση πρὸς τὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ ἔχει πληρότητα στὴ ζωή του**».

Προσάπτει εἰς τὴν Κυβέρνησιν βαρύτατες κατηγορίες, ὅπως:

1. Ὅτι «**παραπλανᾷ τοὺς πολίτες ὅτι δῆθεν τὸ πρόβλημα τῆς ρευστότητας καὶ τῆς ἀποτυχίας τῶν σημερινῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων ἔγκειται στὴν νομική τους μορφὴ ὡς «γάμου» ἢ ὡς μὴ ἔγγαμης «συμβιώσεως»**.

2. Ὅτι τὸ «Σύμφωνο Συμβιώσεως» «**θεσπίσθηκε στὴν Χώρα μας, χωρὶς νὰ ὑπάρχει εἰδικὴ ὑποχρέωση τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας ἀπὸ κανένα διεθνὲς κείμενο**».

3. Ὅτι «**ἡ πολιτικὴ (ἔπρεπε νὰ) εἶναι καὶ ἄσκηση ἠθικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν πολιτῶν**».

4. Ὅτι στὸν Νόμον δὲν προβλέπεται «**ἀνώτατος ἐπιτρεπτὸς ἀριθμὸς συμφώνων συμβιώσεως γιὰ κάποιον, ἐνῷ λύεται ἀνὰ πᾶσα στιγμὴ μὲ ἁπλὴ ἐξώδικη δήλωση τοῦ ἑνὸς μέρους πρὸς τὸ ἄλλο**» καὶ ὅτι αὐτὴ «**ἡ εὐκολία συνάψεως καὶ λύσεως τοῦ συμφώνου συμβιώσεως, χωρὶς μάλιστα ἀριθμητικὸ περιορισμό, φέρνει τὴν Ἑλλάδα, σὲ θεσμικὸ ἐπίπεδο, πολὺ κοντὰ στὴν νόμιμη πολυγαμία τῶν μουσουλμανικῶν κοινωνιῶν**»!

5. Ὅτι «**τὸ σύμφωνο συμβιώσεως, ἂν καὶ διαφημίζεται ὡς νομοθετικὴ πρόοδος, ἀποτελεῖ οὐσιαστικὰ ἐπιστροφὴ στὴν ρωμαϊκὴ ἐποχὴ καὶ στὸν ὁμόλογο θεσμὸ τῆς «παλλακείας», ποὺ χρησιμοποιήθηκε ἀπὸ ὅσους συμβίωναν χωρὶς πρόθεση ἔγγαμης συμβιώσεως**».

6. Ὅτι τὸ νομοθέτημα ὑπηρετεῖ τελικῶς, «**ἕνα ἀκραῖο καπιταλιστικὸ μοντέλο τοῦ ἀτομιστῆ καταναλωτῆ ἀνθρώπου, ποὺ ἔχει μόνο δικαιώματα στὴν προσωπικὴ εὐδαιμονία, χωρὶς καμία εὐθύνη καὶ ὑποχρέωση, ἀποτελεῖ νεοφιλελεύθερη ἐπιβράβευση τῆς ἀνευθυνότητας στὶς διαπροσωπικὲς σχέσεις καὶ τὶς ὑποβιβάζει σὲ ἁπλὴ συναλλαγὴ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου**» καὶ «**δίνει τὸ δικαίωμα ἐγκαταλείψεως τοῦ συντρόφου καὶ τῶν τυχὸν παιδιῶν, σὰν νὰ πρόκειται γιὰ ὑπαναχώρηση ἀπὸ κάποια ἐπιπόλαια ἀγορὰ καταναλωτικοῦ προϊόντος**»!

7. Ὁ Μακαριώτατος προειδοποιεῖ τὴν Κυβέρνησιν ὅτι εἶναι ἀντισυνταγματικὴ «**ἡ ἀλλοίωση τῆς**

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΣ

Τὴν 29ην Ἰουνίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τήν μνήμην τῶν πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου.

Ἀνωτέρω εἰκών ἐκ τῆς Ἱ.Μ. Διονυσίου Ἁγ. Ὄρους.

Ἐλευθερία ἀπὸ τὴν δουλεία καὶ δουλικὴ ἐλευθερία

*Τοῦ **πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ***

«Ἐλευθερωθέντες ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, δουλωθέντες δὲ τῷ Θεῷ» (Ρωμ. 6, 22).

Ἡ ἀναφορὰ τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου στὴν ἐλευθερία ἔχει γίνει πληθωρική. Διότι ὑπάρχουν σ᾽ ὅλο τὸν κόσμο εὔλογες ἀφορμὲς γι᾽ αὐτό. Ἡ ἐξάπλωση τυραννικῶν καθεστώτων, ἡ συχνὴ καταπάτηση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ἡ κοινωνικὴ καταπίεση καὶ ἀδικία προκαλοῦν ἀντιδράσεις, ἀπελευθερωτικὰ κινήματα, διακηρύξεις, ἀγῶνες καὶ θυσίες γιὰ τὴν ἐλευθερία. Ὁ Ἀπ. Παῦλος μᾶς βοηθεῖ νὰ προσεγγίσουμε (Ρωμ. 6, 18-22) μὲ τὸν «νοῦν» τοῦ Χριστοῦ τὸ νόημα τῆς ἐλευθερίας.

Ἡ κατὰ Χριστὸν ἐλευθερία

Πῶς νοεῖ ὁ Χριστιανισμός, ὡς Ὀρθοδοξία τὴν ἐλευθερία; Πῶς ζεῖ ὁ πιστὸς στὸν Χριστὸ ἄνθρωπος τὴν ἐλευθερία; Ὁ Θεὸς τίμησε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ «αὐτεξούσιο», μὲ δυνατότητα δηλαδὴ «αὐτοδιαθέσεως», ποὺ συνίσταται στὴν δυνατότητα ἐκλογῆς. Ἡ ἐλευθερία μας ὅμως δὲν εἶναι ἀπόλυτη αὐτονομία, ἀσυδοσία. Συνοδεύθηκε ἀπαρχῆς μὲ κάποια θεϊκὴ προειδοποίηση: «Ὅποια ὅμως μέρα φᾶτε ἀπ᾽ αὐτὸ (δηλ, τὸ δένδρο «τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρόν»), θὰ πεθάνετε» (Γεν. β΄ 17). Ὁ ἄνθρωπος δὲν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἐν ὄψει τῆς συγκλήσεως τῆς Συνόδου τοῦ 2016

*Τοῦ **Ἀρχιμ. Κυρίλλου Κωστοπούλου,** Ἱεροκήρυκος Ἱ. Μ. Πατρῶν, Δρος Κανονικοῦ Δικαίου*

Ἐν ὄψει τῆς συγκλήσεως τῆς ἀποκαλουμένης Ἁγίας, Μεγάλης καὶ Πανορθοδόξου Συνόδου, τὴν ὁποία ἔχει ἐξαγγείλει ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, θὰ ἤθελα ὡς κανονολόγος νὰ τοποθετηθῶ καὶ νὰ ἀπαντήσω σὲ ὁρισμένα ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα θέτουν εὐλόγως ὀρθόδοξοι θεολόγοι, ἀλλὰ καὶ ὁ ἁπλὸς ὀρθόδοξος λαός.

Καὶ τὸ πρῶτο ἐρώτημα εἶναι: Πότε συγκαλεῖται Σύνοδος μὲ τὴν συμμετοχὴ ἐκπροσώπων τῆς καθόλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας; Τὸ δεύτερο: Πῶς πρέπει νὰ ἀποκαλῆται αὐτὴ ἡ Σύνοδος, Πανορθόδοξος ἢ Οἰκουμενική; Καὶ τὸ τρίτο: Πότε μία Σύνοδος χαρακτηρίζεται ληστρική;

Α. Πότε συγκαλεῖται Σύνοδος

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου ὡς τὸ «μυστικό Του Σῶμα» -«καὶ αὐτός ἐστιν ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος, τῆς ἐκκλησίας» (Κολ. 1, 18)- ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματά της ἐκινεῖτο συνοδικῶς. «Ἔδοξε τῷ ἁγίῳ πνεύματι καὶ ἡμῖν» (PG 31, 1432), ἐξαγγέλλει ἡ Ἀποστολικὴ Σύνοδος τῶν Ἱεροσολύμων

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ὁ κοινὸς ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα

*Γράφει ὁ **πρωτοπρεσβ. π. Ἄγγελος Ἀγγελακόπουλος,** ἐφημ. Ἱ. Ν. Ἁγίας Παρασκευῆς Νέας Καλλιπόλεως Πειραιῶς*

Οἱ οἰκουμενιστές, σπεύδοντας ὅπως-ὅπως σέ μία πρόωρη καί ψευδῆ ἕνωση μεταξύ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῆς αἱρέσεως τοῦ παπισμοῦ, καί μάλιστα ἐν ὄψει τῆς, ἐκτός ἀπροόπτου, συγκληθησομένης «Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου» τοῦ 2016, εἶναι ἑπόμενο νά ἀνακινοῦν καί τό θέμα τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα[1] μεταξύ Ὀρθοδόξων, παπικῶν καί προτεσταντῶν.

Μέσα σ᾽αὐτό τό πλαίσιο, ὁ αἱρεσιάρχης **«πάπας» Φραγκίσκος**, σύμφωνα μέ τό Ἀθηναϊκό Πρακτορεῖο, κατά τήν ὁμιλία του μέ τήν εὐκαιρία τῆς διεθνοῦς συνάντησης τῶν καθολικῶν κληρικῶν δήλωσε: *«Ἡ (Ρωμαιοκαθολική) Ἐκκλησία εἶναι διατεθειμένη νά ὁρίσει μιά **σταθερή ἡμερομηνία** γιά τό Πάσχα, ὥστε νά μπορεῖ νά γιορτάζεται τήν ἴδια ἡμέρα ἀπό ὅλους τούς χριστιανούς. Ἀπό τούς Καθολικούς, Ὀρθόδοξους καί Προτεστάντες»*. Σύμφωνα μέ τό τηλεγράφημα, ὁ «πάπας» πρόσθεσε ὅτι *«ἡ Καθολική Ἐκκλησία εἶναι διατεθειμένη νά σταματήσει νά ἀκολουθεῖ τήν καθορισμένη, ἕως τώρα, ἡμερομηνία, ἡ ὁποία ἀντιστοιχεῖ στήν πρώτη πανσέληνο μετά τήν ἐαρινή ἰσημερία»[2].*

Ἡ δήλωση αὐτή ἔρχεται ὡς συνέχεια μιᾶς προηγουμένης δηλώσεως σχετικά μέ τό Πάσχα, πού εἶχε κάνει ὁ «πάπας» Φραγκίσκος τόν Μάϊο τοῦ 2014 στούς δημοσιογράφους, ὅταν τόν ρώτησαν στό ἀεροπλάνο, κατά τήν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΝ! Ο “Ο.Τ”. ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ...

Ἡ Παγκόσμιος Κυβέρνησις ἔρχεται!

ΤΟ ΑΔΙΑΦΑΝΕΣ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟΝ ΕΙΣ ΣΥΝΕΧΗ ΔΡΑΣΙΝ
ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΒΗΜΑ: «Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ - ΚΤΕ/ΟΗΕ»

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ (Γ΄ μέρος)

Σὲ προηγούμενες ἐργασίες μας ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ἀναφέραμε μερικοὺς χρονολογικοὺς σταθμοὺς τῆς πορείας τῆς «Δημοκρατίας» (διάβαζε: τῆς Παγκόσμιας Δικτατορίας), ἡ ὁποία, πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως, ἤδη καλπάζει.

Ἀναφέραμε ἐπίσης ὅτι τὸ κύριο κανάλι προώθησις τῆς Παγκόσμιας Κυβέρνησης (ἢ **Διακυβέρνησης** κατὰ τὰ λεγόμενα ὑπὸ μερικῶν πολιτικῶν) εἶναι ὁ Τεκτονισμός, ἡ Μασονία, καθὼς καὶ ἡ λεγόμενη Θεοσοφικὴ Κίνηση[1] καὶ οἱ θυγατρικὲς αὐτῶν Ὀργανώσεις - πλῆθος μέγα[2], σὲ ὅλο τὸν κόσμο.

Καὶ συνεχίζουμε παρουσιάζοντες τὴν πορεία αὐτῆς τῆς παγκοσμιοποι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Ἡ Παπικὴ βλασφημία ποὺ “ἐξωμοίωσε” τὴν Ἁγίαν Γραφὴν μὲ τὸ βλάσφημον κοράνιον.** *Τοῦ **κ. Β. Χαραλάμπους**, θεολόγου.* Σελ. 3
- **Συμβουλαὶ τοῦ Ὁσίου Φιλοθέου Ζερβάκου πρὸς τοὺς Πολιτικούς.** Σελ. 5
- **Ἀπόστολος Παῦλος: Ὁ θεμελιωτὴς καὶ οἰκοδόμος τοῦ Ἑλληνικοῦ Χριστιανισμοῦ.** *Τοῦ **κ. Παύλου Ἀθ. Παλούκα**, Ἐπιτ. Σχολικοῦ Συμβούλου Δ.Ε.* Σελ. 5
- **«Ἱερὰ ἀγανάκτησις» τοῦ Σεβ. Μητρ. Φθιώτιδος διὰ τὸ «σύμφωνον συμβιώσεως».** Σελ. 8

Οἱ ἀληθινοὶ ποιμένες

*Τοῦ **πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΤΟ ΕΡΓΟ τῆς Ἐκκλησίας ὑλοποιεῖται κυρίως ἀπό τούς κληρικούς, χωρίς νά παραθεωρεῖται καί ἡ συμβολή τῶν πιστῶν πού ἔχουν αὐξημένο ἱεραποστολικό ζῆλο. Ὅμως στή δύσκολη ἐποχή μας ἡ θέση τῶν κληρικῶν δέν εἶναι ὑπεροχική, ὅπως συνέβαινε παλιότερα. Οἱ ἄνθρωποι σήμερα ἔχουν μόρφωση, γνωρίζουν πολλά καί συχνά ἀμφισβητοῦν τούς λόγους καί τίς συμπεριφορές τῶν κληρικῶν. Κρίνουν εὔκολα καί ἀποστασιοποιοῦνται ἀπό τούς κληρικούς ἤ τούς δέχονται κατ᾽ ἀνάγκη, ἀφοῦ δέν ὑπάρχουν ἄλλοι καλύτεροι νά τούς ἀντικαταστήσουν. Καί δέν ἐννοοῦμε μόνο τούς ἁπλούς καί ὀλιγογράμματους κληρικούς. Ἀρνητική εἰκόνα δίνουν καί πολλοί μορφωμένοι, μέ πανεπιστημιακούς τίτλους, γλωσσομάθεια καί κατά κόσμον σοφία. Καί ἀπέναντι σ᾽ αὐτούς εἶναι ἐπιφυλακτικοί οἱ ἄνθρωποι, γιατί δέν βλέπουν συνέπεια στή ζωή τους.

Στίς μέρες μας δέν ἐντυπωσιάζουν πιά οὔτε ἐπηρεάζουν τά μεγάλα λόγια καί οἱ ὑποκριτικές ἐκδηλώσεις. Ὁ λαός θέλει οἱ κληρικοί νά ἔχουν πρωτίστως φόβο Θεοῦ, νά τηροῦν τίς ἐντολές, νά ἀγωνίζονται πνευματικά καί κάτω ἀπό αὐτές τίς προϋποθέσεις νά δραστηριοποιοῦνται. Τότε μόνο θά ἀποκτήσουν τήν ἐμπιστοσύνη τοῦ ποιμνίου τους καί τό ἔργο τους θά ἔχει ἀποτελεσματικότητα καί θά φέρνει πλούσιους καρπούς. Ὅσοι κληρικοί ἐπιμένουν στό νεωτερισμό καί εἶναι αἰχμάλωτοι τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος δέν εἶναι δυνατό νά ἐργαστοῦν θεοφιλῶς, γι᾽ αὐτό πολλές φορές σκανδαλίζουν τούς πιστούς, ἀλλά καί τούς ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας, κάτι πού εἶναι ὀλέθριο γιά ὅλους.

Ὁ ἀείμνηστος λόγιος μοναχός Θεόκλητος Διονυσιάτης, ἀναφερόμενος στό θέμα τοῦ ἐπηρεασμοῦ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας εἰς βάρος τῶν κληρικῶν, ἔλεγε: «Ἕνα μόνον πρᾶγμα εἶναι δυνατόν νά χαρίσῃ εἰς τούς ποιμένας τήν ὑπεροχικήν θέσιν, νά ἐμπνεύσει δέος καί σεβασμόν. Αὐτό εἶναι ἡ ἀρετή. Αὐτῆς μή ὑπαρχούσης, εἰς τήν ἀντίληψιν καί τήν συνείδησιν τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος, ὁ παντός βαθμοῦ κληρικός πολλῷ μᾶλλον ὁ Ἀρχιερεύς, ἀποτελεῖ ἀπροσχημάτιστον ἐπαγγελματίαν. Ἔμπορον τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Ἐπαγγελματίαν μετασχηματισμένον καί ἀνειλικρινῆ, μή ἔχοντα κἄν τήν εὐθύτητα τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἐπαγγελματιῶν. Ἐάν εἰς τήν ἀπουσίαν τῆς ἀρετῆς προστεθῇ καί τό σκάνδαλον ἐμμόνου χαρακτῆρος, τότε ἔχομεν ὄχι κληρικούς καί ποιμένας, ἀλλά κυριολεκτικῶς πληγάς Φαραώ εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί πραγματικούς λυμεῶνας» (Ὀρθόδοξα μελετήματα, 1974, σελ. 29-30).

Στόν ἱερό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχουν πολλοί κληρικοί πού ἔχουν φόβο Θεοῦ καί ἐργάζονται μέ ἱερό ζῆλο. Ἀποτελοῦν τά φωτεινά παραδείγματα γιά τούς πιστούς. Ὅμως, πολλές φορές αὐτό πού χτίζουν αὐτοί οἱ ἄξιοι κληρικοί τό γκρεμίζουν οἱ ἀνάξιοι κληρικοί, πού ἀλίμονο ὑπάρχουν καί αὐτοί καί σέ μερικές ἐνορίες τῶν πόλεων ἀποτελοῦν πληγή καί αἰτία πολλῶν σκανδάλων. Ἡ διόρθωσή τους εἶναι δύσκολη ὑπόθεση καί ὅποιος μητροπολίτης τήν πετυχαίνει εἶναι ἄξιος πολλῶν συγχαρητηρίων.

Πάντως οἱ πιστοί αἰσθάνονται εὐτυχεῖς, ὅταν ὁ ἐφημέριός τους εἶναι ταπεινός καί θεοφοβούμενος. Τόν θεωροῦν δικό τους καί χαίρονται νά εἶναι κοντά του, γιατί νιώθουν ἀσφάλεια στήν κατά Θεόν πορεία τους.

«Δάσκαλε πού δίδασκες καί νόμο δέν ἐκράτεις»

Στήν Δύση τόσο ὁ παπισμός ὅσο καί ὁ προτεσταντισμός ἔχουν περιέλθει σέ πλήρη κατάπτωση. Τά συνεχῆ σκάνδαλα πού ἔρχονται στό φῶς τῆς δημοσιότητας τόν τελευταῖο καιρό ἀποκαλύπτουν τήν τραγική κατάσταση πού βρίσκονται αὐτές οἱ αἱρετικές ὁμολογίες, μέ ἀποτέλεσμα νά ὁδηγοῦνται οἱ δυτικές κοινωνίες μαζικά πρός τήν ἀθεΐα καί τόν μουσουλμανισμό. Ἐνδεικτικό εἶναι τό δημοσίευμα τῆς Καθημερινῆς τῆς 29-5-2015 «Ἐπίσημη συγγνώμη ζήτησε ἡ «Ἐκκλησία» τῶν Μεθοδιστῶν τῆς Βρετανίας γιά τήν ἀποτυχία της νά προστατεύσει παιδιά καί ἐνηλίκους, μετά τήν ἔρευνα πού ἔφερε στό φῶς σχεδόν 2.000 κρούσματα σεξουαλικῆς καί σωματικῆς κακοποίησης ἀπό τή δεκαετία τοῦ 1950 ἕως καί τίς ἡμέρες μας». Ἀλλά καί ἐκεῖνο τοῦ neoskosmos.com τῆς 26-5-2015, ὅπου μεταξύ τῶν ἄλλων ἀναφέρει «Ἡ Καθολική «Ἐκκλησία», ἐμπλέκεται σέ νέο σκάνδαλο, μέ τήν ἄρνησή της νά ἀποβάλει ἀπό τούς κόλπους της τόν ἔγκλειστο παιδεραστή Robert Best, ὁ ὁποῖος τό 2011 καταδικάστηκε σέ 14 χρόνων καί ἐννέα μηνῶν φυλάκιση, καί τήν ἀποκάλυψη ὅτι διέθεσε γιά τήν ὑπεράσπισή του $1,5 ἑκ… Παρά τίς ἐγκληματικές του πράξεις καί τό φοβερό στίγμα πού δέχτηκε ἡ Καθολική «Ἐκκλησία» ἐξαιτίας του, ὁ ἐπίσκοπος τῶν Χριστιανῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Γνωστὸς ἢ ἄγνωστος ὁ Θεός;

*Τοῦ **κ. Μιχαὴλ Ε. Μιχαηλίδη,** Θεολόγου*

Ἡ πανανθρώπινη ἱστορία δέν εἶναι τίποτ᾽ ἄλλο, παρά μιά ἐναγώνια ἀναζήτηση τοῦ «Ἀγνώστου Θεοῦ». Βαθιά στήν κάθε ἀνθρώπινη ὕπαρξη εἶναι στημένος κι ἕνας βωμός μέ μιά ἄγραφη ἐπιγραφή: «Ἀγνώστῳ Θεῷ». Ἄγνωστος καί ἀκαθόριστος ὁ Θεός, μά αἰώνια, ἀναλλοίωτη καί ἀσίγαστη πραγματικότητα. Στό θέμα Θεός - ἄν ὑπάρχει ἤ δέν ὑπάρχει - δέ χωρᾶνε πειράματα καί μαθηματικοί ὑπολογισμοί καί ἀποδείξεις. «Οὐ γάρ μετρεῖται φύσει τό ὑπέρ φύσιν» (Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής). Τό ἄϋλο δέν ὑλοποιεῖται, οὔτε τό Πνεῦμα σταθμίζεται, ἀλλ᾽ οὔτε τό ἀπρόσιτο δέχεται, ἤ ἀνέχεται πειράματα. «Οὐ χωρεῖ τό μυστήριον ἔρευναν». Ὁ ἐπέκεινα τοῦ νοῦ, Θεός, «δεικνύεται, ἀλλά δέν ἀποδεικνύεται» (Παῦλος Εὐδοκίμωφ). Εἶναι γνωστός, ἀλλ᾽ ὄχι ὁρατός. Εἶναι αἰσθητός, ἀλλ᾽ ὄχι ψηλαφητός. Ἄν ὑπάρχει ἕνα μυστήριο στόν κόσμο,εἶναι τοῦτο: ὅτι ὁ Θεός δέ νοεῖται, ἀλλά κατανοεῖται. Δέ γνωρίζεται, ἀλλά ἀναγνωρίζεται. Δέν ὁρᾶται, ἀλλά καθορᾶται. Κατά δέ τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Δαμασκηνό: «Ἄπειρον τό θεῖον καί ἀκατάληπτον, καί τοῦτο μόνον αὐτοῦ καταληπτόν, ἡ ἀπειρία καί ἀκαταληψία. Ἀδύνατον γάρ γνῶναι τήν ὑπερκειμένην φύσιν». Σιωπᾶ τό ἀνθρώπινο λογικό στά μεταφυσικά θέματα. Ὅταν ἀπαιτητικός ὁ Μωϋσῆς ζήτησε νά ἰδεῖ τόν ἴδιο τόν Θεό,πῆρε τήν ἀπάντησή Του: «Οὐ δυνήσῃ ἰδεῖν τό πρόσωπόν μου. Οὐ γάρ μή ἴδῃ ἄνθρωπος τό πρόσωπόν μου καί ζήσεται» (Ἔξοδ. ΛΓ΄ 20). Ἄλλωστε, καθώς λέγει ὁ Lossky, «ἡ γνώση τῆς ἀγνωσίας τῆς θείας φύσης, ἰσοδυναμεῖ μέ ἐμπειρία». Ὁ Θεός εἶναι ὁ μεγάλος Γνωστός, ἀλλά συνάμα καί ὁ μεγάλος Ἄγνωστος! Εἶναι τόσο προσιτός, μά καί τόσο ἀπρόσιτος. Εἶναι τόσο ἐγγύς (Ἐμμανουήλ=μεθ᾽ ἡμῶν ὁ Θεός), ἀλλά καί τόσο μακρινός καί ἀθέατος. Ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ὑπῆρξε ἀποκάλυψη «ὑπέρ ἔννοιαν», ἄρρητο καί ἀθέατο μυστήριο. «Ὁ μονογενής Υἱός, ὁ ὤν εἰς τόν κόλπον τοῦ Πατρός, ἐκεῖνος ἐξηγήσατο» (Ἰω. Α΄ 18). Ὁ Θεός - Πατέρας ἀποκαλύπτεται καί γνωρίζεται μέσῳ τοῦ Υἱοῦ. Ἀποκαλύπτει τήν ὕπαρξη, ὄχι τήν οὐσία, διότι ἡ οὐσία παραμένει πάντοτε ἀνεξιχνίαστη. Τήν τριαδικότητα, ἡ Ὀρθόδοξη Δογματική τήν ὀνομάζει «τρισυπόστατο καί ἐνυπόστατο μυστήριο». Μονάχα μέ τήν ἀγάπη εἶναι δυνατό νά κατανοηθεῖ ὁ Θεός. Καθαρός νοῦς, καθαρή καρδιά καί μυστική σιγή τῆς ψυχῆς, εἶναι ἄριστες προϋποθέσεις προσέγγισης τοῦ Θεοῦ. Μή τό λησμονοῦμε.

Ἐκοιμήθη ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης καὶ ἀγωνιστὴς τῆς Ε.Ο.Κ.Α. Μιχαὴλ Μιχαηλίδης, τὴν 25ην Ἰουνίου. Εὐχόμεθα ὁ κοινὸς Λυτρωτὴς καὶ Σωτήρας μας νὰ τὸν κατατάξῃ μετὰ τῶν Δικαίων.

Αἰωνία του ἡ μνήμη

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ταφὴ ἢ Καῦσις τῶν νεκρῶν

*Τοῦ **Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Κ. Παπαθανασίου,** Δρ. Νομικῆς καὶ Θεολογίας, Ἱεροκήρυκος Καθεδρικοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀθηνῶν*

(1ον)

Τὸ θέμα «ταφὴ ἢ καύση τῶν νεκρῶν» ἐξ ἐπόψεως ἐκκλησιαστικῆς ἔχει βάση στὴν ὅλη χριστιανικὴ διδασκαλία περὶ ἀνθρώπου γιὰ τὴν ἀρχή, τὸ τέλος καὶ τὰ μετὰ ἀπ᾽ αὐτό.

Ὁ ἄνθρωπος, κατὰ τὴν βιβλικὴ θεώρηση, εἶναι ψυχοσωματικὴ ἑνότητα ἀποτελουμένη ἀπὸ δύο συστατικά, τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχή. Τὰ δύο αὐτὰ συστατικά, εὐθὺς ἅμα τῇ δημιουργίᾳ αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν πλάσιν τοῦ ἀνθρώπου συνεδέθησαν σ᾽ αὐτὸν καὶ ἑνώθηκαν ἁρμονικὰ σὲ ἀδιάσπαστο στὸν ἐπίγειο βίο τοῦ ἀνθρώπου ἑνιαῖο σύνολο, διαλυόμενον μόνον κατὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ.

Ὁ θάνατος εἶναι ἴσως τὸ μόνο θέμα, γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσει κανένας ἄνθρωπος ἐκ πείρας. Ὡστόσο δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴ τὸν ἔχει συναντήσει στὸ πρόσωπο τοῦ διπλανοῦ, ἢ κάποιου συγγενοῦς του. Ὅλοι ἔχουμε τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ θανάτου στὸ θυλάκιό μας. Ἐκεῖνο ποὺ λείπει εἶναι ἡ ἡμερομηνία θανάτου. Ἀπέναντι στὸν θάνατο ὑπάρχει ἕνα αἴσθημα φόβου καὶ ψυχικῆς ὀδύνης. Συντελεῖ σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ ἀπροσδόκητον τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ θανάτου. Πάντως τὸ πιὸ βέβαιο γεγονὸς ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο εἶναι ὁ θάνατος. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀποφύγει. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθεῖ ὅτι δὲν θὰ πεθάνει. Καὶ αὐτὴ ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη, μ᾽ ὅλα τὰ ἐπιτεύγματά της, ἔρχεται ἡ στιγμὴ ποὺ «σηκώνει ψηλὰ τὰ χέρια», ποὺ φθάνει στὰ ὅριά της καὶ μπροστὰ στὸν ἐπερχόμενο θάνατο καθίσταται ἀδύναμη. Βέβαια εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ἕνα μεγάλο μυστήριο, ἀπροσπέλαστο καὶ φοβερό. Ἀκοῦμε στὴν Νεκρώσιμο Ἀκολουθία: «Ὄντως φοβερώτατον τὸ τοῦ θανάτου μυστήριον, πῶς ψυχὴ ἐκ τοῦ σώματος βιαίως χωρίζεται ἐκ τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς συμφυΐας ὁ φυσικώτατος δεσμός, θείῳ βουλήματι ἀποτέμνεται» καὶ εἰρήσθω ἐν παρόδῳ ὅτι ἡ Ἀκολουθία αὐτὴ τοῦ πατρὸς τῆς Δογματικῆς Ἰω. Δαμασκηνοῦ εἶναι ἀπὸ τὰ φιλοσοφικότερα κείμενα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας. Ἀκριβῶς αὐτὸ εἶναι ὁ σωματικὸς-βιολογικὸς θάνατος. Ὁ χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος, ἡ κατάλυσις τῆς ψυχοσωματικῆς ἑνότητας. Πεθαίνοντας ὁ ἄνθρωπος, ὁ χοϊκός, ὁ θνητὸς καὶ φθαρτός, τὸ μὲν σῶμα του διαλύεται στὰ ἐξ ὧν συνετέθη, ἡ ψυχή του ὅμως δὲν ἀποθνήσκει, ζεῖ καὶ οὕτω συνεχίζεται ἡ ὕπαρξη τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Ὀφείλουμε στὸ σημεῖο αὐτὸ νὰ ὑπογραμμίσουμε ὅτι οἱ δοξασίες περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς εἶναι ἀρχαιότατες καὶ ἀκόμη καὶ πρὸ Χριστοῦ. Μεταξὺ τῶν πρώτων ὁ Σάμιος Πυθαγόρας, ἐκ τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων, ποὺ ἦταν καὶ μαθηματικός, δίδαξε περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καὶ εἶπε «τὸ μὲν σῶμα τεθνήξεται, ἡ δὲ ψυχὴ ἀναστᾶσα οἰχήσεται ἀθανὴς καὶ ἀγήρως» (Μάξιμος Τύριος XVI, 2). Ἐπίσης «Πυθαγόρας ὁ Σάμιος καὶ τινες ἕτεροι τῶν παλαιῶν φυσικῶν ἀπεφήναντο τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ὑπάρχειν ἀθανάτους. Ἀκολούθως δὲ τῷ δόγματι τούτῳ καὶ προγιγνώσκειν αὐτὰς τὰ μέλλοντα καθ᾽ ὃν καιρὸν ἐν τῇ τελευτῇ τὸν ἀπὸ τοῦ σώματος χωρισμὸν ποιοῦνται» (Διοδώρου XV, III, 1). Μεταξὺ τῶν ὡραίων φιλοσοφικῶν ἀφορισμῶν τοῦ Φωκυλίδου τῆς Μιλήτου, εἶναι καὶ τὸ «Ψυχῶν δὲ θεὸς βασιλεύει. Ψυχὴ δ᾽ ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ζῇ διὰ παντός» (Alex. Bedel, Cours de versions grecques, Paris, 1828. σελ. 216). Καὶ αὐτὸς ὁ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, ὁ πρῶτος θεμελιωτὴς τῆς εὐρωπαϊκῆς φιλοσοφίας καὶ ἐπιστήμης, τὴν ἴδια δοξασία εἶχε: «Ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὸν πρῶτον (τὸν Θάλητα) εἰπεῖν φασιν ἀθανάτους τὰς ψυχάς» (Διογένης Λαέρτιος Α. α΄. παρ. 24). Ὁ κορυφαῖος τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων, ὁ ἀριστοκράτης τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ἱδρυτὴς τῆς «Ἀκαδήμειας», ὁ θεῖος Πλάτων, δίδοντας τὸν ὁρισμὸ τοῦ θανάτου, στὸν Φαίδωνα (64d) ἀναγράφει: «Ἡγούμεθά τι τὸν θάνατον εἶναι;…Ἄρα μὴ ἄλλο τι ἢ τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγήν», καὶ στοὺς Νόμους του (959 b) «τὸν δὲ ὄντα ἡμῶν ἕκαστον ὄντως, ἀθάνατον εἶναι ψυχὴν ἐπονομαζόμενον, παρὰ θεοὺς ἄλλους ἀπιέναι δώσοντα λόγον, καθάπερ ὁ νόμος ὁ πάτριος λέγει τῷ μὲν γὰρ ἀγαθῷ θαρραλέον, τῷ δὲ κακῷ μάλα φοβερόν».

* * *

Βάσει τῆς βιβλικῆς θεολογίας ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη ἔχων τὴν δυνατότητα ν᾽ ἀναχθεῖ εἰς ἀθανασίαν. Ὡστόσο ἡ πτώση τῶν πρωτοπλάστων, ἡ ἁμαρτία, εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν θνητότητα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ὁ θάνατος παρεισάγεται στὸν κόσμο καθ᾽ ὅτι «ὁ Θεὸς θάνατον οὐκ ἐποίησε, οὐδὲ τέρπεται ἐπ᾽ ἀπωλείᾳ ζώντων» (Σοφ. Σολ. 1, 13), ἐπιτρέπει δὲ αὐτὸν «ἵνα μὴ ἀθάνατον ᾖ τὸ κακόν» (Γρηγορίου Θεολ. Λόγος 38, 12 PG 36, 324C).

Ἡ οὐσία τοῦ ὅλου θέματος τοῦ θανάτου εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅταν κλείνει τὰ μάτια του στὸν μάταιο τοῦτο κόσμο δὲν χάνεται. Δὲν ἐκμηδενίζεται. Δὲν ὑπάρχει «χα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

Γεγονότα καὶ σχόλια

«Τοὺς φωστῆρας τοὺς μεγάλους τῆς Ἐκκλησίας εὐφημήσωμεν»

ΣΤΙΣ 29 Ἰουνίου ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία τιμᾶ τὴ μνήμη τῶν Ἁγίων πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου καὶ στὶς 30 Ἰουνίου τὴ σύναξη τῶν 12 Ἀποστόλων. Ὕστερα ἀπὸ τὴν περίοδο τῆς πνευματικῆς προετοιμασίας μας, καλούμαστε νὰ τοὺς τιμήσουμε, ἑορτάζοντας τὶς μνῆμες τους θεοφιλῶς. Κι' αὐτὸ διότι οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι κατέχουν ξεχωριστὴ θέση στὴν χορεία τῶν Ἁγίων μας. Εἶναι τὰ ἱερὰ ἐκεῖνα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐπέλεξε ὁ Ἴδιος ὁ Κύριος, γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ ἐπὶ γῆς ἀπολυτρωτικό Του ἔργο. Ὑπῆρξαν οἱ ἀταλάντευτοι στῦλοι, πάνω στοὺς ὁποίους θεμελιώθηκε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ εἶναι τὸ πνευματικὸ θεραπευτήριο καὶ τὸ μέσον τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου. Αὐτὴ οἰκοδομήθηκε «ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ.2,20), σύμφωνα μὲ τὸν ἀπόστολο Παῦλο. Στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως ὁμολογοῦμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι «Ἀποστολική», δηλαδὴ δομημένη ἐπάνω στὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων, τὸ ὁποῖο ἐπισφραγίστηκε μὲ τὰ κακοπαθήματά τους, τοὺς κόπους τους, τὸ μαρτύριο καὶ τὸ αἷμα τους! Ὁμολογοῦμε τὴν Ἐκκλησία μας ὡς «Ἀποστολική», διότι αὐτὴ στηρίχτηκε στὴν ἐμπειρία τῆς Ἀναστάσεως τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ στὴ δύναμη τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τὸ Ὁποῖο τοὺς μεταμόρφωσε, ἀπὸ ἀγράμματους ψαράδες καὶ δειλοὺς ἀνθρώπους, σὲ φωστῆρες πολύφωτους καὶ ἀτρόμητους ὁμολογητὲς τῆς ἀποκεκαλυμμένης σῳζούσας ἀλήθειας. Ἡ ἀνθρωπότητα ὀφείλει τὴ μεταμόρφωσή της στοὺς μεγάλους αὐτοὺς ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι, τὴν ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ ζόφο τῆς πλάνης καὶ τὴ φωταγώγησαν μὲ τὸ ἀνέσπερο φῶς τῆς Τρισηλίου Θεότητος! Ἅγιοι Ἀπόστολοι πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν!

Εὔλογα ἐρωτήματα εἰς δηλώσεις τοῦ κ. Βαρθολομαίου!

ΜΕΤΑ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας (καὶ φυσικὰ τῆς κοινωνίας τοῦ κ. Μπουτάρη), ὁ κ. Βαρθολομαῖος προέβη σὲ «βαρυσήμαντη» δήλωση: Δεῖτε τί εἶπε: «Στὸ μήνυμά του ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἀναφέρθηκε στὴν ἀνάγκη εἰρηνικῆς συνύπαρξης τῶν ἀνθρώπων ἀκόμα κι ἂν αὐτοὶ πιστεύουν σὲ διαφορετικὲς θρησκεῖες. "Σὲ πολλὰ μέρη τοῦ πλανήτη, Μουσουλμάνοι, Χριστιανοὶ κι Ἑβραῖοι ζοῦν ἁρμονικά. Ἡ διαφορετικότητα στὴ θρησκεία εἶναι πλέον ἀποδεκτὴ σὲ πολλὲς χῶρες. Ἐμεῖς εἴμαστε αὐτοὶ ποὺ θὰ δώσουμε τὸ παράδειγμα τῆς καλῆς συνύπαρξης. Αὐτὸ τὸ παράδειγμα ἔδωσαν σήμερα καὶ οἱ Σμυρνιοί, ποὺ μᾶς ὑποδέχτηκαν μὲ τόση ἀγάπη καὶ φροντίδα. Παρακαλοῦμε συνεχίστε νὰ φροντίζετε καὶ νὰ μεριμνᾶτε γιὰ τὶς μικρὲς διαφορετικὲς κοινότητες καὶ μειονότητες τῆς Σμύρνης. Οἱ ἀδελφοί μας στὴν Κωνσταντινούπολη μᾶς ἔχουν ἀγκαλιάσει καὶ τὸ ἴδιο ἀποζητοῦμε κι ἐδῶ", εἶπε ἀπευθυνόμενος στὶς Τουρκικὲς ἀρχὲς τῆς Σμύρνης» (Ἰστολ. politischios.gr)! Ρωτᾶμε καὶ πάλι τὸν Παναγιώτατο: ἀπὸ πότε ἡ Ἐκκλησία μας ἔγινε θρησκεία, καὶ τὸ χειρότερο, τὴν «ἰσοπέδωσε» μὲ τὶς ἄλλες θρησκεῖες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες, ὡς μία ἀπὸ αὐτές, ὑπάρχει «ἀνάγκη εἰρηνικῆς συνύπαρξης»; Πότε στὴ δισχιλιόχρονη πορεία της ἡ Ἐκκλησία μας δὲ μπόρεσε νὰ συνυπάρξει μὲ τὶς θρησκεῖες καὶ τώρα «θὰ δώσουμε (σ.σ. στὸ μέλλον) τὸ παράδειγμα τῆς καλῆς συνύπαρξης»; Δηλαδὴ ὡς τώρα δὲν ἔδινε ἡ Ἐκκλησία μας τὸ καλὸ παράδειγμα; Μὲ ἄλλα λόγια, Παναγιώτατε, δὲ μᾶς τὰ λέτε καθόλου καλά!

Τί ἐστι σύγχρονος παπισμός;

ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΗΣΑΜΕ ἀπόσπασμα ἀπὸ ἕνα ἐνδιαφέρον ἄρθρο τῆς κ. Ἀναστασίας Ἀντιπαππαδάκη (ἔτσι ὑπογράφει) σχετικὰ μὲ τὴ σημερινὴ μετεξέλιξη τοῦ παπισμοῦ, τοῦ ὁποίου, κατ' αὐτήν, «οἱ παπικὲς πλάνες ἔχουν ἀρχή, μὰ δὲν ἔχουν τέλος». Δεῖτε τί γράφει: «Ἂν καὶ πέρασαν αἰῶνες ἀπὸ τότε, δίχως νὰ λείπουν καὶ σύγχρονα παραδείγματα ἁγίων ποὺ καταδίκασαν τὸν παπισμό, ἡ σημερινὴ πραγματικότητα ὄχι μόνο ἀποδεικνύει καὶ ἐπιβεβαιώνει τὶς Ἁγιολογίες τους, ἀλλὰ καὶ τὶς ξεπερνάει. Ὁ παπισμός, ὅπως ἐξελίχθηκε στὶς μέρες μας, εἶναι ἕνα πολιτικὸ-θρησκευτικὸ-οἰκονομικὸ θηριῶδες τερατούργημα, ποὺ ὅμοιό του δὲν ἔχει ὑπάρξει στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία, σὲ ὑπαρξιακό καὶ ἐκκλησιολογικὸ ἐπίπεδο. Ὁ παπισμὸς τῶν ἡμερῶν μας, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς παμπάλαιες αἱρέσεις (filioque, πρωτεῖο καὶ ἀλάθητο τοῦ πάπα, τὸ δόγμα τῆς ἀσπίλου συλλήψεως τῆς Θεομήτορος, κτλ., ὁ κατάλογος μακρύς) νὰ ὁμοιάζουν μὲ "πταίσματα" συγκρινόμενες μὲ τὶς πρόσφατες δαιμονολογίες καὶ βλασφημίες ποὺ ξεστομίσαν πρόσωπα ἀπὸ τὰ ἀνώτατα κλιμάκια τοῦ Βατικανοῦ» (Ἰστολ. Πατερική Παράδοση)! Δὲν ἀπέχει καθόλου ἀπὸ τὴν πραγματικότητα ἡ ἐπισήμανση τῆς ἀρθρογράφου. Ὁ παπισμὸς ἔπαψε νὰ εἶναι Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ 1054, ἀφότου ἀποσχίστηκε ἀπὸ τὴ Μία καὶ ἀδιαίρετη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τότε ἔχει καταδικασθεῖ πάμπολλες φορὲς συνοδικά, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πλειάδα Πατέρων καὶ Ὁμολογητῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, ὥστε νὰ μένει ἕωλος ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν «δικῶν» μας οἰκουμενιστῶν ὅτι δῆθεν «δὲν ἔχει καταδικασθεῖ ὁ παπισμὸς ὡς αἱρετικός». Ἀλλά, ὅπως ἐπισημαίνει ἡ ἀρθρογράφος, οἱ πρόσφατες δαιμονολογίες καὶ βλασφημίες τοῦ παπισμοῦ δὲν ἔχουν προηγούμενο στὸ ἁμαρτωλὸ παρελθόν του!

Οἱ παπικοὶ Ἰησουΐτες ἀστρονόμοι ὠνόμασαν τὸ τηλεσκόπιόν των «ἑωσφόρον»!

Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ παπισμὸς δὲν χρειάζεται πλέον καμιὰ καταδίκη ἀπὸ κανένα, ἀφοῦ αὐτοκαταδικάζεται ἀπὸ τὶς ἀπίστευτες πράξεις του. Ἡ προαναφερθεῖσα ἀρθρογράφος κ. Ἀναστασία Ἀντιπαππαδάκη ἔφερε στὴ δημοσιότητα κάτι τὸ ἀσύλληπτο, τὸ ὁποῖο ἀποκαλύπτει δυστυχῶς τὴν ἔσχατη καὶ ὁριστικὴ πτώση τοῦ παπισμοῦ: Διαβάστε καὶ ἀνατριχιάστε: «Ἀρχὲς τοῦ 2013 δόθηκε ἄδεια σὲ δημοσιογράφους καὶ πάρθηκε συνέντευξη ἀπὸ τοὺς Ἰησουΐτες ἀστρονόμους ποὺ στελεχώνουν ἀποκλειστικὰ τὸ ἀστεροσκοπεῖο τοῦ Βατικανοῦ στὴν Ἀριζόνα τῆς Ἀμερικῆς. Στὸ ἀστεροσκοπεῖο αὐτὸ κατασκευάστηκε τὸ μεγαλύτερο ὀπτικό, ὑπέρυθρο τηλεσκόπιο τοῦ κόσμου, ἰσχυρότερο καὶ ἀπὸ τὸ ἀντίστοιχο τηλεσκόπιο τοῦ HUBBLE τῆς NASA, τὸ ὁποῖο οἱ ἰησουΐτες ἀστρονόμοι τὸ ὀνόμασαν LUCIFER δηλαδὴ Ἑωσφόρος. Ἐπίσης τιμῆς ἕνεκεν, ἀλλὰ καὶ λόγω τῶν ἔντονων ἀντιδράσεων ἀπὸ τοὺς πιστοὺς ὡς πρὸς τὴν ὀνομασία LUCIFER, τὸ ἀποκαλοῦν καὶ Popescope (παποσκόπιο)» (Ἰστολ. Πατερική Παράδοση)! Δὲ μπορεῖ νὰ τὸ χωρέσει ὁ νοῦς μας, χριστιανοὶ καὶ μάλιστα «ἱερωμένοι» νὰ ὀνομάσουν τὸ τηλεσκόπιό τους Ἑωσφόρο, τιμώντας ἔτσι ἀπροκάλυπτα τὸν φρικτὸ ἀντάρτη κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἀρχηγὸ ἀνθρωποκτόνο διάβολο! Κι αὐτὸ βέβαια μὲ τὴν «εὐλογία» τῆς «ἁγίας» «παπικῆς ἐκκλησίας», μὲ τὴν ὁποία ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἐπιδιώκει ἕνωση… Ἰδοὺ ἡ «ἀδελφὴ ἐκκλησία» κατὰ τοὺς «δικούς» μας οἰκουμενιστές, ἡ ὁποία τιμᾶ τὸν Ἑωσφόρο, μὲ αὐτὸν τὸν προκλητικὸ τρόπο! Μὲ αὐτὴ θέλουν νὰ μᾶς ἑνώσουν, ἢ μᾶλλον σὲ αὐτὴ νὰ μᾶς ὑποτάξουν!

Ἡ νεολαία τοῦ ΣΥΡΙΖΑ ζητεῖ ἀποποινικοποίηση τῶν ναρκωτικῶν!

Ο ΛΑΟΣ μας λέει πὼς «ὁ διάβολος ἔχει πολλὰ ποδάρια», γιὰ νὰ μᾶς κυνηγᾶ. Ἕνα ἀπὸ αὐτά, ἴσως τὸ πιὸ «ταχὺ» εἶναι ἡ καλλιέργεια τῶν παθῶν μας. Τὰ πάθη μας εἶναι ὁ ἄοκνος ἐργάτης τοῦ «ἔξω ἀπὸ ἐδῶ» καὶ μᾶς καταστρέφει ἀργὰ καὶ σταθερά. Ἕνα ἀπὸ τὰ σύγχρονα δαιμονικὰ πάθη εἶναι καὶ τὰ ναρκωτικά, τὰ ὁποῖα καταστρέφουν μὲ γοργοὺς ρυθμοὺς τὰ πρόσωπα καὶ τὴν κοινωνία. Καὶ ἐνῶ οἱ ὑγιεῖς πνευματικὰ ἄνθρωποι ἀντιτίθενται σὲ αὐτὴ τὴ σύγχρονη μάστιγα ἔρχεται ἕνα μέρος τῆς κοινωνίας καὶ ζητάει τὴν νομιμοποίησή της! Ὁ λόγος γιὰ τὴν (δυστυχῶς) μεγάλη διαδήλωση τὸν περασμένο μήνα στὴν πλατεία Συντάγματος γιὰ τὴν ἀποποινικοποίηση τῆς κάνναβης! Κύριος διοργανωτὴς ἡ νεολαία τοῦ κυβερνῶντος πολιτικοῦ σχηματισμοῦ ΣΥΡΙΖΑ! «Τραγικὲς εἰκόνες καὶ διαπιστώσεις στὸ Σύνταγμα, μὲ τὴν ὑποστήριξη τῆς Νεολαίας τοῦ ΣΥΡΙΖΑ καὶ τοῦ Τομέα Δικαιωμάτων τοῦ ΣΥΡΙΖΑ. Οἱ νέοι ποὺ γεράσανε νέοι, ζητοῦν Χασίς, ἐλεύθερα, δημόσια, ἀνεμπόδιστα! Χωραφίσια, βιολογικά, οἰκολογικά. Σὲ μία Χώρα ποὺ βουλιάζει ἐπειδὴ σάπισε, ἐπειδὴ ἀφέθηκε νὰ σαπίσει, ἐξορίζοντας Θεό, Γλῶσσα, Ἱστορία, Παράδοση, Παιδεία, Ἦθος, Ἀξίες, Ὁράματα. Σὲ μία Χώρα ποὺ ἡ "Νεολαία" ἔχει ὕψιστο ἀξίωμα καὶ ἰδανικὸ τὸ Χασίς, τὴν αὐτοκαταστροφή, τὴν ἀσωτία, τὴν κραιπάλη, τὴν ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ αὐτοκτονία» (Ἰστολ. Online – pressblog)! Γιὰ νὰ εἴμαστε ἀκριβοδίκαιοι αὐτὲς τὶς «παρακαταθῆκες» κληροδοτήσαμε στοὺς νέους μας ἐμεῖς ἡ «γενιὰ τῆς μεταπολίτευσης»! Καλὰ νὰ πάθουμε!

Βδελυρὸς πρωθυπουργικὸς «γάμος»!

ΗΡΘΕ «ἡ μεγάλη στιγμὴ» νὰ ἑνωθοῦν μὲ τὰ «ἱερὰ δεσμὰ» τοῦ «γάμου»… Ὁ λόγος γιὰ τὸν πρωθυπουργὸ τοῦ Λουξεμβούργου, ὁ ὁποῖος «παντρεύτηκε» τὸν «καλό» του! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Λουξεμβούργου Ξαβιὲ Μπεττὲλ θὰ παντρευτεῖ τὸν Βέλγο σύντροφό του, Γκοτιὲ Ντεστενέ, τὴν 15η Μαΐου, μετέδωσε τὸ Γαλλικὸ Πρακτορεῖο ἐπικαλούμενο κυβερνητικὴ πηγή. Ὁ πρωθυπουργὸς θὰ γίνει ἔτσι ὁ πρῶτος ἡγέτης χώρας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης ποὺ παντρεύεται πρόσωπο τοῦ ἰδίου φύλου στὴ χώρα. Λίγες πληροφορίες ἔχουν γίνει γνωστὲς γιὰ τὸ γάμο, καθὼς ὁ Μπεττέλ, ἐπικεφαλῆς τῆς κυβέρνησης ἀπὸ τὸ Δεκέμβριο τοῦ 2013, δὲν ἤθελε νὰ δώσει παραπάνω δημοσιότητα σὲ αὐτὸ τὸ γεγονός. "Δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ κάνει ἐπίδειξη τῆς προσωπικῆς του ζωῆς καὶ θὰ ἀπορρίψει τὸ αἴτημα φωτογράφων τοῦ ἐπικεντρώνονται στὴν προσωπικὴ ζωὴ διασημοτήτων καὶ καλύπτουν τὴ τελετή", γνωστοποίησε ἡ ἴδια πηγή. Μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων θὰ εἶναι ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Βελγίου Σάρλ Μισέλ. Ὁ Μπεττέλ, 42 ἐτῶν, εἶχε ἀνακοινώσει τὴν πρόθεσή του νὰ παντρευτεῖ μὲ τὸν Ντεστενέ, ἕνα ἀρχιτέκτονα μὲ τὸν ὁποῖο ἔχουν συνάψει σύμφωνο ἐλεύθερης συμβίωσης ἀπὸ τὸ 2010. Τὸ Λουξεμβοῦργο νομιμοποίησε τὸν Ἰούνιο τοῦ 2014 τὸ γάμο μεταξὺ προσώπων τοῦ ἰδίου φύλου ἀναγνωρίζοντας ἐπιπλέον στὰ ζευγάρια τὸ δικαίωμα νὰ υἱοθετοῦν παιδιὰ» (Ἰστολ. Ξυπνῆστε Ρέ)! Ἰδοὺ ἕνα ἀπὸ τὰ δείγματα τῆς πνευματικῆς νεκρώσεως τῆς Εὐρώπης, τῆς «Λευκῆς Δαιμονίας», ὅπως τὴν ἀποκαλοῦσε ὁ ἅγιος Νικόλαος Ἀχρίδος! Καὶ αὐτὸν τὸν «κόσμο» ἐκλιπαροῦμε ὡς Ἕλληνες, γιὰ νὰ μᾶς σώσει! Ἰδοὺ καὶ τὸ δικό μας κατάντημα!

Ὕποπτος προπαγάνδα εἰς τὰ ἐρείπια ἑνὸς Ναοῦ

Ἀνεγνώσαμε στὸ ioannina24.gr τῆς 19ης Ἰουνίου ἐ.ἔ. ὅτι: «ξεκίνησαν ἐργασίες ἀνακατασκευῆς τοῦ καθολικοῦ τῆς παλιᾶς ποτὲ διαλαμψάσης Μονῆς τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων. Πρόκειται γιὰ μοναστήρι τῆς πρώτης Βυζαντινῆς περιόδου, ἐρείπια τοῦ ὁποίου διασώζονται καὶ εἶναι αὐτὴ ἡ ἱ. μονὴ ποὺ ἔχει δώσει καὶ τὸ ὄνομα στὴν πόλη. Στὴν προκείμενη περίπτωση οἱ φωτογραφίες ποὺ κυκλοφοροῦν εἶναι προβοκατόρικες καὶ δημιουργοῦν ἐπικίνδυνο προηγούμενο στὶς σχέσεις τῆς πολιτείας μὲ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία... Μὲ τὴν Συμφωνία, ποὺ ἔχει γίνει Νόμος τοῦ κράτους διὰ σχετικοῦ νομοθετήματος, μεταξὺ τῆς Ὀρθοδόξου Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας καὶ τοῦ κράτους, τὸ Ὑπουργικὸ Συμβούλιο γιὰ τὸν διακανονισμὸ τῶν ἀμοιβαίων σχέσεων, ὁρίζεται σαφῶς ὅτι τὰ κτήρια συμπεριλαμβανομένων τῶν χαρακτηρισμένων ὡς μνημείων πολιτισμοῦ ἀποτελεῖ ἰδιοκτησία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας». Εἶναι σαφὲς ἀπὸ τὴ συνέχεια τοῦ δημοσιεύματος ὅτι προωθοῦνται ὕποπτα σχέδια εἰς βάρος τῆς Ὀρθοδοξίας ποὺ ἀμφισβητοῦν ἀκόμη καὶ τὴν ἱστορία. Οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ ὑπερασπισθοῦν τοὺς κατοίκους στὰ μέρη τῆς Βορείου Ἠπείρου, διότι τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ Ἰταλία, μαζὶ καὶ ἡ Παπικὴ προπαγάνδα, ἔχουν ἐγκατασταθεῖ στὴν περιοχή. Δυστυχῶς, ἕνα πρώην ἄθεο κράτος μὲ μεγάλο ποσοστὸ μουσουλμάνων καὶ σήμερα οἰκονομικὰ εὐάλωτο, εἶναι εὔκολο νὰ ὑποκύψει σὲ συμφέροντα καὶ ἄρα ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἀλβανίας θὰ βρεθεῖ σὲ δεινὴ θέση.

Ἐρωτήματα διὰ τὴν θείαν Κοινωνίαν τοῦ κ. Γ. Μπουτάρη

ΤΟ ΕΙΔΑΜΕ καὶ αὐτὸ τὸ ἀνίερο: τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο νὰ κοινωνεῖ τὸν δήμαρχο Θεσσαλονίκης κ. Γ. Μπουτάρη! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ἡ πρώτη ἐπίσημη Πατριαρχικὴ Θεία Λειτουργία στὴ Σμύρνη ἀπὸ τὴ Μικρασιατικὴ καταστροφὴ τελέστηκε τὸ πρωὶ τῆς Παρασκευῆς ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Βαρθολομαῖο. Ἡ τελετὴ πραγματοποιήθηκε στὸν ἱστορικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Βουκόλου, τῆς μοναδικῆς ἑλληνορθόδοξης ἐκκλησίας ποὺ παρέμεινε ὄρθια ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τοῦ 1922 μὲ ἐντολὴ τοῦ ἰδίου τοῦ Κεμὰλ Ἀτατούρκ. Στὴν πρώτη ἐπίσημη λειτουργία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ὁ ὁποῖος μέχρι πρότινος λειτουργοῦσε ὡς πολιτιστικὸ κέντρο καὶ χῶρος ἐκδηλώσεων, παρέστησαν ὅλες οἱ τοπικὲς ἀρχὲς τῆς Σμύρνης ἐνῶ κατὰ τὴ Θεία Λειτουργία μετέλαβε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων ὁ Δήμαρχος Θεσσαλονίκης Γιάννης Μπουτάρης» (Πηγή: Ἰστολ. politischios.gr)! Διερωτώμεθα εὐλόγως: Πότε μετανόησε ὁ κ. Μπουτάρης γιὰ τὴν ὑποστήριξη τῶν ὁμοφυλοφιλικῶν ἐκδηλώσεων στὴ Θεσσαλονίκη; Πότε μετάνιωσε γιὰ τὴν πρόθεσή του νὰ κάνει τὴ Θεσσαλονίκη προορισμὸ ὁμοφυλοφίλων καὶ ἀθέων; Πότε συμμετεῖχε σὲ μυστήριο ἐξομολογήσεως; Πότε προσῆλθε «μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης» στὸ Ποτήριο τῆς Ζωῆς; Πῶς ὁ Παναγιώτατος τὸν κοινώνησε; Εὐχόμαστε πάντως νὰ κοινωνεῖ ἐπάξια, μετανοημένος καὶ ὄχι «εἰς κρῖμα ἢ εἰς κατάκριμα»!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΔΑΒΙΔ Ο ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Στίς 26 Ἰουνίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμη τοῦ ἁγίου ὁσιομάρτυρος Δαβίδ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκη. Ὁ ὁσιομάρτυς Δαβίδ καταγόταν ἀπό τό Ἀϊβαλί τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καί σέ νεαρά ἡλικία ἐκάρη μοναχός στήν σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννης τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὅπου πολιτεύθηκε μέ μεγάλη αὐταπάρνηση. Ἐπειδή ὁ ναός τοῦ Σωτῆρος στήν κορυφή τοῦ Ἄθωνα εἶχε κατεδαφισθεῖ τήν ἐποχή ἐκείνη ἀπό κεραυνό, ἡ δε ἐκκλησία τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου στούς πρόποδες ἦταν ἐτοιμόρροπη, ἀνεχώρησε γιά τήν Σμύρνη, ὅπου, ἀφοῦ συνέλεξε ἀπό τούς πιστούς ἐλεημοσύνες, ἐπέστρεψε στό Ἅγιο Ὄρος καί ἐπισκεύασε τά κτίρια. Ἐπιθυμώντας νά μαρτυρήση γιά τόν Χριστό πῆγε στήν Μαγνησία τῆς Μικρᾶς Ἀσία, ὅπου ἦλθε σέ λογομαχία μέ τούς Ἀγαρηνούς γιά τήν πίστη, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ τόν ἔδειραν τόν ἄφησαν ἐλεύθερο. Ἔτσι χωρίς νά ἐπιτύχη τό ποθούμενο γύρισε στό Ἅγιο Ὄρος, ὅπου παρέμεινε ἕως ὅτου ἔλαβε τήν εὐλογία νά πάη στήν Θεσσαλονίκη μέ σκοπό καί πάλι νά μαρτυρήση. Τήν ἐποχή ἐκείνη στήν Θεσσαλονίκη βρισκόταν ἕνας μοναχός πού εἶχε ἀπαρνηθεῖ τήν πίστη του καί στόν ὁποῖο πῆγε ὁ ἅγιος Δαβίδ, γιά νά τόν νουθετήση. Ἐπειδή ὅμως τόν ἀντιλήφθηκαν οἱ Τοῦρκοι, τόν συνέλαβαν καί φοβούμενοι ὅτι θά μεταπείση τόν μοναχό τόν ὁδήγησαν στόν κριτή, ὁ ὁποῖος ἔδωσε σύντομη ἀπόφαση νά τόν κρεμάσουν. Ἔτσι ὁ ἀθλητής τοῦ Κυρίου Δαβίδ κρεμάσθηκε τό ἔτος 1813καί ἔλαβε τόν ἀμάραντο στέφανο τοῦ μαρτυρίου, πρός δόξαν τοῦ Κυρίου καί χαρά τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν, πού εἶχαν λάβει μεγάλη λύπη λόγῳ τοῦ ἐξωμότη μοναχοῦ.

Τὸ ἄγχος καὶ ἡ ἀντιμετώπισίς του*

Τὸ ἄγχος γεννιέται ὅταν ἡ πραγματικότητα ἐμποδίζει τὴν πραγματοποίηση τῶν σχεδίων μου ἢ ὅταν δὲν μποροῦν νὰ διατηρηθοῦν ὅσα πέτυχα. Ἀγχώνομαι, ὅταν νομίζω ὅτι μπορῶ νὰ πετύχω στόχους μόνο μὲ τὴν δική μου δύναμη, καθιστώντας τὴν κτήση καὶ τοὺς ἀνθρώπους ὄργανα τῶν ἐπιδιώξεων τοῦ θελήματός μου, ἀκόμα κι ἂν αὐτὸ ἐξυπηρετεῖ καλοὺς καὶ νόμιμους σκοπούς.

Τὸ θέμα δὲν εἶναι μόνο, ἐὰν οἱ σκοποὶ εἶναι ἠθικοὶ καὶ σύμφωνοι μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τὸ πρόβλημα εἶναι ὅτι προσπαθῶ νὰ τοὺς ἐπιβάλλω στοὺς ἄλλους βασιζόμενος στὶς δικές μου δυνάμεις, καὶ χωρὶς νὰ καταθέτω ἀνὰ πᾶσα στιγμὴ στὸν Χριστὸ τὴν ἐπίγνωση τῆς ἀδυναμίας μου, τὴν ταπείνωσή μου. Ἂν δὲν εἶμαι διαρκῶς ἑνωμένος μὲ τὸν ζῶντα Χριστὸ μὲ ἀδιάλειπτη κατὰ τὸ δυνατὸν προσευχή, ἐὰν ἀνὰ πᾶσα στιγμὴ δὲν ἔχω στραμμένες τὶς κεραῖες τῆς ψυχῆς μου σὲ αὐτὸν ὁμολογώντας ὅτι δὲν μπορῶ νὰ κάνω καὶ νὰ εἶμαι τίποτε χωρὶς τὴν δική Του δύναμη, ἐὰν δὲν ζητῶ κάθε στιγμὴ τὴν ἀγάπη Του καὶ τὸ ἔλεός Του, τότε γιὰ κάθε στιγμὴ ποὺ ἔχω «λήθη» Θεοῦ, γιὰ κάθε στιγμὴ ποὺ δὲν τὸν σκέπτομαι, εἰσβάλλει μέσα μου ἡ ἀρρώστια καὶ ὁ θάνατος. Τότε ἔχω τὴν ἀπαίτηση ὁ Χριστὸς νὰ εἶναι κομπάρσος καὶ συνεργὸς στὰ δικά μου πλάνα, καὶ γογγύζω καὶ τὸν ἀπορρίπτω μέσα μου, κάθε φορὰ ποὺ τὰ πράγματα δὲν ἐξελίσσονται ὅπως τὰ θέλει ὁ ἐγωισμός μου. Τὸ ἴδιο κάνω καὶ μὲ τοὺς ἄλλους. Καὶ ἐπειδὴ δὲν μπορῶ ἀνθρωπίνως νὰ τὸν σκέπτομαι συνέχεια, νὰ τοῦ τὸ ζητήσω στὴν προσευχή μου. Ἐκεῖνος θὰ τὸ κάνει ὅσο καὶ ὅταν κρίνει ὅτι εἶναι καλὸ γιὰ μένα.

Ζῶ ἢ πεθαίνω εἰς τὴν παροῦσαν στιγμήν. Ὄχι εἰς τὸ μέλλον

Οἱ Πατέρες μᾶς μιλοῦν γιὰ τὴν μνήμη θανάτου. Μπορεῖ ὁ Κύριος νὰ μὲ πάρει ἀπὸ αὐτὴ τὴν ζωὴ στὸ ἑπόμενο λεπτό. Ἑπομένως δὲν μπορῶ διαρκῶς νὰ ἀναβάλλω τὴν μετάνοιά μου. Ἔχω μόνο ἕνα λεπτὸ ζωῆς. Τί πρέπει νὰ κάνω; Μὰ νὰ γίνω σὰν κι Αὐτὸν στὸ ἑπόμενο λεπτό. Δηλαδή; Ταπείνωση καὶ ἀγαπητικὴ αὐταπάρνηση γιὰ τὸν Θεὸ καὶ γιὰ τὸν πλησίον. Δηλαδή; Νὰ σταυρώσω τὸ θέλημά μου καὶ τὸν ἐγωισμό μου στὸ ἑπόμενο λεπτό. Δηλαδή, νὰ συγχωρήσω καὶ νὰ διακονήσω τὸν πλησίον μου, ἀντιμετωπίζοντάς τον σὰν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καὶ παρορώντας ὅλα του τὰ ἁμαρτήματα. Νὰ τὸν ξεχωρίσω ἀπὸ τὶς πράξεις του καὶ νὰ τὸν ἀγαπήσω, ὅπως ἀγαπᾶ ὁ Θεὸς ἐμένα, χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζω καὶ παρ' ὅλο ποὺ δὲν τὸ ἀξίζω, ἔτσι, δωρεάν. Νὰ εἶμαι σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο μου λεπτό, συγχώρηση καὶ ἀνάπαυση γιὰ τὸν ἄλλον. Νὰ πῶ «ναὶ» στὴν γυναίκα μου, ἐάν μοῦ λέει πὼς πετάει ὁ γάϊδαρος, γιὰ νὰ μὴ πεθάνω μὲ τὸ κρῖμα πὼς τὴν στεναχώρησα. Νὰ δώσω ἕνα φιλὶ ὅλο ἀγάπη στὸν ἐκβιαστὴ ἐφοριακὸ (ἔτσι δὲν ἔκανε ὁ Χριστὸς στὴν Ἱεριχὼ μὲ τὸν Ζακχαῖο;) Νὰ συγχωρήσω τὸν ὑδραυλικό, ποὺ δὲν μοῦ δίνει ἀπόδειξη, καὶ νὰ ἐπιχειρηματολογήσω γιὰ τὸ πόσο καλά μοῦ ἔφτιαξε τὴν βρύση μου. Νὰ δώσω στὸν ζητιάνο ὅ,τι μοῦ ζητάει, χωρὶς νὰ σκέφτομαι ὅτι θὰ τὸ παρακάνει στὸ μέλλον. Καὶ ἐπειδὴ αὐτὰ δὲν εἶναι ἀνθρώπινα, ἀλλὰ γίνονται μόνο μὲ τὴν χάρη τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ, στρέφομαι καὶ παρακαλῶ διαρκῶς «Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ἐλέησόν με».

Καὶ τότε συνειδητοποιῶ πὼς ἡ στιγμὴ δὲν εἶναι τὸ μέσον, γιὰ νὰ ἐκπληρωθεῖ ὁ ὁποιοσδήποτε καλὸς ἢ κακὸς σκοπός, ἀλλὰ **ὁ σκοπὸς καὶ τὰ μελλοντικά μου σχέδια ἔχουν ἀξία μόνον ἐὰν ἀγαπῶ καὶ συγχωρῶ κάθε στιγμή. Δηλαδή, σκοπὸς εἶναι ἡ χριστοποίησή μου στὴν κάθε στιγμή, ἡ σταύρωση τοῦ ναρκισσισμοῦ καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ μου πρὸς σωτηρία τῆς ψυχῆς μου ἀνὰ πᾶσα μοναδικὴ καὶ ἐνδεχομένως τελευταία ἑπομένη στιγμή.**

Καλά, ἐὰν ὅμως τελικὰ ζήσω πέραν αὐτοῦ τοῦ λεπτοῦ, μὲ τὰ πλάνα μου τί θὰ γίνει; Ὅ,τι θέλει Ἐκεῖνος. Ἐὰν τὸν ἐμπιστεύομαι ὡς ζῶντα καὶ ἐνεργοῦντα Θεό, θὰ ἐναποθέσω σὲ ἐκεῖνον τὴν ἔκβαση τῶν βιοτικῶν μου πραγμάτων. Σάμπως μπορῶ νὰ κάνω καὶ τὸ παραμικρὸ χωρὶς τὴν συνέργειά Του; Δὲν θὰ εἶναι καλύτερο νὰ τὸν ἐμπιστεύομαι τυφλὰ καὶ πλήρως, παρὰ νὰ τοῦ λέω ἐγὼ τί νὰ κάνει καὶ πότε νὰ μὲ βοηθήσει; Ἢ μήπως δὲν τὸν ἐμπιστεύομαι, ἐπειδὴ κατὰ βάθος δὲν τὸν θέλω ζωντανὸ καὶ δρῶντα δίπλα μου, διότι φοβᾶμαι πὼς δὲν θὰ κάνει τὸ θέλημά μου; Καὶ ποῦ πάει τότε τὸ **«ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα»;** Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν μπορῶ ἀνθρωπίνως νὰ τὸν ἐμπιστευτῶ τυφλά, νὰ Τοῦ τὸ ζητήσω στὴν προσευχή μου.

Ἔτσι θὰ φύγει τὸ ἄγχος: Ὅταν παρακαλῶ ἀνὰ πᾶσα στιγμὴ νὰ ἔρθει μέσα μου ὁ Χριστός. Ἂς δοκιμάσουμε, λοιπόν: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησον μέ»..

* Περίληψις ὁμιλίας τοῦ ἰατροῦ Γ.Π. εἰς ἐκδήλωσιν τῆς Π.Ο.Ε., τὴν Κυριακὴν 7.6.15

Ταφὴ ἢ Καῦσις τῶν νεκρῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μός» τοῦ ἀνθρώπου, ὡς κάκιστα προφέρεται τούτη ἡ λέξη. Ὁ θάνατος δὲν εἶναι ὁριστικὸ τέρμα. Ὑπάρχει ἡ μεταθανάτια ζωή. Αὐτὸ εἶναι τὸ πᾶν. Πράγματι, μέχρι τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ὁ θάνατος ἦταν ἕνας ἀκολάκευτος δήμιος. Μὲ τὴν Ἀνάστασή Του ὅμως συντρίβεται τὸ κράτος τοῦ θανάτου. Γι' αὐτὸ καὶ ἑορτάζουμε «θανάτου νέκρωσιν» καὶ ὁ Κύριος εἶναι ἡ «ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων». Εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ ἀπόδειξη καὶ τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως. Στὴ Δευτέρα παρουσία τοῦ Κυρίου «ἔσχατος ἐχθρὸς καταργεῖται ὁ θάνατος» (Α΄ Κορ. 15, 26) καὶ ὡς ἀναφέρει ἡ Ἀποκάλυψις, θάνατος καὶ Ἅδης «ἐβλήθησαν εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός» (Ἀποκ. 20, 14).

Γι' αὐτὸ εἶναι λάθος ἡ ἀπόκρυψη ἢ ἡ ἄρνηση ἢ ἡ λήθη τοῦ θανάτου ἢ ὁ τεχνητὸς ἀποπροσανατολισμός· ψευδαισθήσεις εἶναι αὐτά. «Ἄνθρωπος ματαιότητι ὡμοιώθη καὶ αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ὡσεὶ σκιὰ παράγουσιν» (Ψαλμ. 143, 4) καὶ «ἄνθρωπος ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ· ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ οὕτως ἐξανθήσει» (Ψαλμ. 102, 15). Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικότης.

* * *

Κατὰ τὴν διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως ἔχουμε διάκριση τριῶν μορφῶν θανάτου. Πρόκειται α) γιὰ τὸν πνευματικὸ θάνατο, ἤτοι τὸν χωρισμὸ τοῦ ἀνθρώπου ὡς ψυχοσωματικῆς ἑνότητος ἀπὸ τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμο αὐτό, β) γιὰ τὸν σωματικὸ ἢ φυσικὸ θάνατο δηλ. τὸν χωρισμὸ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος, τοῦ τελευταίου (τοῦ σώματος) παύοντος νὰ ὑφίσταται βιολογικῶς ὡς ζῶντος ὀργανισμοῦ καὶ γ) γιὰ τὸν αἰώνιο θάνατο, δηλ. τὴν ἀτελεύτητη μακρὰν τοῦ Θεοῦ κοινωνία τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὴν Δευτέρα Παρουσία καὶ Κρίσιν τοῦ Χριστοῦ.

Ἐνῶ ὅμως διὰ τοῦ θανάτου τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου διαλύεται, ἐν τούτοις ἀναστάντος τοῦ Χριστοῦ πάντα τὰ σώματα θὰ ἐγερθοῦν κατὰ τὴν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου. Συγκεκριμένα ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος τονίζει ὅτι ἡ θνητότητα καὶ ἡ φθορὰ διαλύεται καὶ δαπανᾶται. Γράφει συγκεκριμένα: «Ἡ διαφθορὰ αὕτη (τοῦ σώματος τοῦ θανόντος) οὐκ ἔστι τῆς οὐσίας ἀναίρεσις, ἀλλὰ τῆς θνητότητος δαπάνη καὶ τῆς φθορᾶς ἀνάλωμα. Ὁ γὰρ θάνατος οὗτος οὐ τὸ σῶμα ἀπόλλυσιν, ἀλλὰ τὴν φθορὰν δαπανᾷ· ὡς ἥ γε οὐσία μένει…ἀνισταμένη» (Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς Ψαλμ. 48, 5, PG 55, 230).

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ θάνατος ὡς πρὸς τὸ σῶμα χαρακτηρίζεται ὡς ὕπνος οἱ δὲ τεθνεῶτες ὡς κεκοιμημένοι καὶ τὰ νεκροταφεῖα ὡς κοιμητήρια.

Εἰδικότερα, κατά τὴ χριστιανικὴ διδασκαλία τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἔχει μεγάλη ἀξία. Ἀποτελεῖ τὸ τελειότερον ὑλικὸν δημιούργημα τοῦ Θεοῦ μὲ ἀπέριττον κάλλος. Ὡραιότατα ὁ ἀείμνηστος λόγιος πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντῖνος Καλλίνικος, ἱερεὺς στὸ Μάντζεστερ τῆς Ἀγγλίας, σὲ δοκίμιό του ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ θεία πανσοφία ἐκδηλουμένη ἐν τῇ κατασκευῇ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος» (ἐν Ἀθήναις 1906) γράφει: «Τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ δημιουργίαν τοῦ ἀνθρώπου περιγράφουσα ἡ Γένεσις εἰς τὰς πρώτας σελίδας της, ἀναφέρει ὅτι πρὸς κατασκευὴν τοῦ σώματος ἡ Ἄκρα Πανσοφία δὲν ὑπέθηκεν ὕλην τινὰ πολύτιμον, χρυσὸν ἐξαστράπτοντα ἢ μάρμαρον τῆς Πεντέλης, ἐξ οὗ χρυσοχόος ἢ ἀγαλματοποιὸς θὰ ἐλάξευε τὸ καλλιτέχνημά του, ἀλλ' ἠρκέσθη ἁπλούστατα νὰ κύψῃ, οὕτως εἰπεῖν, πρὸς τὴν γῆν καὶ νὰ λάβῃ ὀλίγον χῶμα ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας της. Τὸ χῶμα αὐτὸ ἐζύμωσεν εἰς πηλὸν ὁ Θεὸς καὶ ἐφήρμοσεν εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ὁρίσας μάλιστα ἵνα μετὰ θάνατον καὶ πάλιν εἰς χῶμα ἐπιστραφῇ· καὶ διὰ νὰ ἐγχαράξῃ καλῶς εἰς τὴν μνήμην τοῦ πρώτου ἀνθρώπου καὶ τῶν μετ' αὐτὸν τὴν ἀρχικὴν αὐτὴν προέλευσίν του καὶ τοῦ ἀποκόψῃ πᾶσαν ὑπερηφάνειαν καὶ ΄μετεωρισμόν΄ ἐκάλεσεν αὐτὸν μὲ τὸ ὄνομα Ἀδὰμ (χοϊκός). Τί εἴμεθα λοιπόν, δὲν λέγω ὡς ψυχὴ καὶ πνεῦμα, ἀλλὰ ὡς σῶμα ἐξεταζόμενοι; Χοῦς, πηλός, εὐτελεστάτη ὕλη. Σκεύη ὀστράκινα φέροντα ἐν ἑαυτοῖς τὸν θησαυρὸν τοῦ πνεύματος. Ναί, ἀλλὰ πόσον ὡραῖα σκεύη! Ὁποῖος πηλός, ὁποῖον χῶμα, ὁποία μηδαμινὴ ὕλη, καλλιτεχνικώτατα μορφωθεῖσα , σκοπιμώτατα διαπλασθεῖσα, εὐφυέστατα λειτουργοῦσα, κορύφωμα ἀπαράμιλλον τῆς μεγάλης πυραμίδος τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου! Καὶ πῶς ἀληθῶς ἡ Θεία Πανσοφία σελαγίζει ἐν τῇ κατασκευῇ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος!».

Ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος φανερώνεται ἐκ τοῦ ὅτι α) τὸ σῶμα εἶναι δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, β) συνδέεται ἀρρήκτως μετὰ τῆς ψυχῆς, γ) ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐσαρκώθη, ἐνηνθρώπησε, ποὺ σημαίνει ὅτι τὸ σῶμα δὲν εἶναι κάτι τὸ κακόν, δ) ἀποτελεῖ κατὰ τὸν Ἀπόστολον τῶν Ἐθνῶν Παῦλον «ναὸν τοῦ Ἁγ. Πνεύματος (Α΄ Κορ. 6, 19) καὶ περαιτέρω τυγχάνει μέλος τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ δηλ. τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ μέγα κλέος καὶ τὸ νέον κλέος τῆς Κύπρου μας

*Γράφει **ὁ Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας,** Μέγας Ὑμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας*

Σὲ κάθε πνευματικὴ σύναξη θυμᾶμαι τὸ Γέροντα Γαβριὴλ νὰ ψάλλει μὲ στόμφο τὸ Ἀπολυτίκιο τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα (ἡ μνήμη του ἑορτάζεται στίς 11 Ἰουνίου) «Τὸ μέγα κλέος τῆς Κύπρου...». Τὸ ἔψαλλε καὶ ἡ καρδιά του πλημμύριζε ἀπὸ μιὰ ἀγαλλίαση, ποὺ ἀντικατοπτριζό-

ταν στὴν ἔκφραση τοῦ προσώπου του, ποὺ ἀλλοιωνόταν καὶ ἔλαμπε. Γιὰ τὸ Γέροντα Γαβριὴλ ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας ἦταν ὁ φίλος, ὁ «οἰκεῖος ἐν Ἱερουσαλήμ» (Ἠσ. λα΄ 9), ὁ προστάτης, ὁ φύλακας, ὁ πρεσβευτής, ὁ ταχυνὸς ἀρωγός. Ὑπῆρχε ταύτιση πνευματικὴ τοῦ Γέροντα καὶ τοῦ Ἀποστόλου, ὁ ὁποῖος ἔστελνε τὴ χάρη του καὶ ἐκπλήρωνε τὰ αἰτήματα τοῦ σεβάσμιου καὶ μὲ ἱλαρὸ πρόσωπο κοσμουμένου Ἡγουμένου τοῦ Μοναστηριοῦ του. Τὸ «μέγα κλέος» δεχόταν τὴν αἴνεση καὶ τὰ αἰτήματα τοῦ «νέου κλέους» καὶ τοῦ βράβευε κάθε ἐπιθυμία. Καὶ οἱ ἐπιθυμίες τοῦ Γέροντος ἦσαν ἐπιθυμίες σωτηρίας ψυχῶν, ἐπιθυμίες παραμυθίας ἐνδεῶν, ἀσθενῶν καὶ ἐμπεριστάτων, ἐπιθυμίες ὄχι προσωπικές, ἀλλὰ ὅλων αὐτῶν ποὺ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ εὔχεται γι' αὐτούς. Πῶς ἄκουσε τὴν ἐπιθυμία τοῦ Γέροντος γιὰ ἔγερση τοῦ παραλύτου ἀπὸ τὸ ἀναπηρικὸ καροτσάκι; Πῶς ἄκουσε τὴν ἐπιθυμία του γιὰ ἐπισκέψεις καὶ συμμετοχὴ σὲ χειρουργεῖα ἀσθενῶν, ὥστε νὰ θεραπευθοῦν ἀπὸ ἀνίατα νοσήματα; Πῶς ἄκουσε τὴν ἐπιθυμία τοῦ Γέροντος γιὰ ἐπίλυση δυσεπίλυτων προβλημάτων καὶ ἀνακούφιση πόνων ὅλων μας, ποὺ ἔχουμε καὶ προσωπικὲς ἐμπειρίες; Μία μόνο ἐπιθυμία δὲν πρόφθασε ὁ Γέροντας νὰ δεῖ ἐκπληρωμένη. Νὰ δεῖ τὸ Μοναστήρι του ἐλεύθερο, νὰ σφύζει ἀπὸ πνευματικὴ ζωὴ καὶ νὰ ἀνεβαίνει τὸ θυμίαμα χωρὶς τὸν ἄνεμο τῆς κατοχῆς στὸ θρόνο τῆς Μεγαλωσύνης τοῦ Κυρίου μας. Ὅταν ἦλθε ἡ στιγμὴ τὸ «Μέγα κλέος» νὰ συγκατοικήσει στὴν Ἄνω Πόλη μὲ τὸ «Νέο κλέος», ἡ Κύπρος μας ἀποστερήθηκε ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τοὺς πνευματικούς της πατέρες καὶ ὁ οὐρανὸς κέρδισε τὸ νέο του ἔνοικο. Τώρα «Μέγα κλέος» καὶ «Νέο κλέος» ἀπὸ κοινοῦ πρεσβεύουν στὸν Κύριο γιὰ ὅλους μας. Πρεσβεύουν, μᾶς εὐλογοῦν καὶ μᾶς ἁγιάζουν.

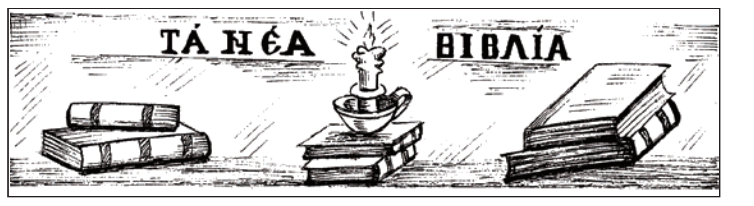

π. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ, «Ο ΛΑΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ» Ἱστορικά καί Θεολογικά τοῦ Ρωμαίικου Ἑλληνισμοῦ, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΡΜΟΣ

Ὁ συγγραφέας τοῦ παρόντος πονήματος, ὁ ὁμότιμος Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν π. Γεώργιος Δ. Μεταλληνός, εἶναι στενός συνεργάτης γιά πολλές δεκαετίες τῆς ἐφημερίδος τοῦ Ο.Τ., ἀφοῦ ἀρθρογραφεῖ πολύ συχνά μέ σπουδαῖα καί ἐνδιαφέροντα κείμενα

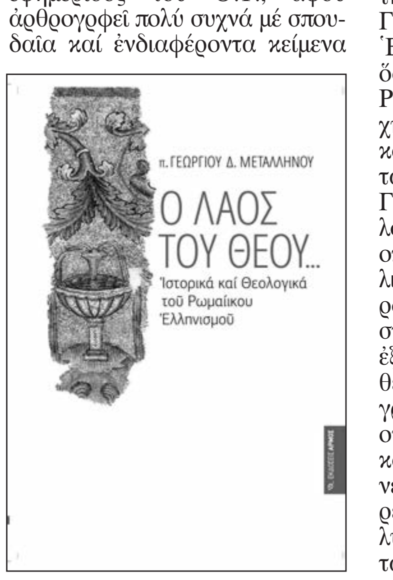

ἀλλά καί γνωστός γιά τό πλούσιο συγγραφικό του ἔργο. Τό παρόν ἔργο εἶναι ἕνα σύνολο δεκαπέντε αὐτοτελῶν κειμένων τῆς τελευταίας τριετίας, κείμενα τά ὁποῖα ἐκφωνήθηκαν σέ Συνέδρια καί Ἡμερίδες ἤ εἶναι συμβολές σέ ἀφιερωματικούς Τόμους. Ἔχουν ἐπιστημονικό χαρακτήρα, ἀφοῦ ἐντάσσονται στήν ἐρευνητική προσπάθεια τοῦ συγγραφέα ὡς ἱστορικοῦ ἐρευνητῆ. Τά κείμενα αὐτά παρουσιάζουν μία ἑνότητα μεταξύ τους, ἀφοῦ προσφέρουν μαρτυρίες γιά πρόσωπα καί πράγματα τῆς ἱστορικῆς περιόδου ἀπό τήν ἅλωση τῆς Πόλεως, τό 1453 καί μετά. Στά κείμενα αὐτά μεταξύ τῶν ἄλλων γίνεται ἀναφορά γιά τήν Ὀρθοδοξία, γιά τίς ἀποφάσεις τῶν Μεδιολάνων καί τήν σημασία τους γιά τόν χριστιανικό κόσμο, γιά τήν ἑλληνική ἀρχαιότητα, τό λαϊκό κήρυγμα τῆς δουλείας, γιά τό ἀνολοκλήρωτο ΄21, γιά τήν ἐπιστήμη καί τήν ἠθική σέ περιόδους κρίσεως. Γίνεται δέ λόγος γιά τόν Ρωμαίικο Ἑλληνισμό τόσο ἀπό ἱστορικῆς ὅσο ἀπό θεολογικῆς σκοπιᾶς. Ὁ Ρωμαίικος Ἑλληνισμός στήν ἐποχή μας βρίσκεται σέ μία ἱστορική καμπή, ἀφοῦ ἡ Χώρα μας διέρχεται μία κρίση καί ὅπως λέγει ὁ π. Γεώργιος «πού κατά γενική ὁμολογία ἔχει κύριο αἴτιο της τήν χρεοκοπία τῆς ἡγεσίας, κυρίως τῆς πολιτικῆς, πού ὑπηρετεῖ τά συμφέροντα τῆς νέας παγκόσμιας τάξης, στό ὄνομα τῆς ὁποίας ἀσκεῖ τήν ἐξουσία της εἰς βάρος τῆς εὐσταθείας τῆς Χώρας». Ἡ δέ κρίση, γράφει σέ ἄλλο σημεῖο «στήν οὐσία της εἶναι ἡ ἀνατροπή τῶν κανονικοτήτων τῆς ἱστορικῆς συνέχειας, μέ ἀνωμαλίες καί δυσχέρειες, συχνά ἀδυσώπητες, καί πολυειδεῖς κινδύνους. Ἡ κρίση γίνεται περισσότερο αἰσθητή, ὅταν σχετίζεται μέ οἰκονομικά προβλήματα. Δέν εἶναι ὅμως μόνο οἰκονομική, διότι μέ αὐτήν διασαλεύεται ὅλη ἡ κοινωνική τάξη, σέ ἄμεση συνάρτηση μέ τήν ἠθική σφαίρα, πού διέπει τίς δομές μιᾶς κοινωνίας». Καί ἔτσι ὁ Ρωμαίικος Ἑλληνισμός καλεῖται γιά ἄλλη μία φορά νά ἐπιβιώση καί θά ἐπιβιώσει, ἄν λειτουργήση ὡς σχέση προσώπων καί «ἡ σχέση τῶν προσώπων σημαίνει συνάντηση, ἡ δέ συνάντηση πραγματώνεται ὡς ἀλληλοπεριχώρηση. Διασταύρωση δηλαδή ἰδεῶν, ἀνησυχιῶν, τάσεων, ἀγώνων, ἀλλά καί ἀντιθέσεων καί διαφωνιῶν, καί ἄρα σύνθεση ὑπάρξεων, ἐνίοτε δέ καί συμπληρωματικά».

Γ.Κ.Τ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἔτος ΛΓ΄, Ἀριθμ. 24/26 Ἰουνίου 2015

ΒΙΒΛΙΑ – ΑΝΑΤΥΠΑ

ΑΡΧΙΜ. ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΚΑΤΕΡΕΛΟΥ «Ὁ Γέροντάς μου Ἰσαὰκ ὁ Λιβανέζος». Ἐκδόσεις «Ὀρθόδοξος Κυψέλη» Θεσ/νίκη 2015. Σχ. 20x14 σσ 72.

ΑΡΧΙΜ. ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΚΑΤΕΡΕΛΟΥ « Ἡ ὑγιὴς καὶ ἡ νόθος πνευματικότης». Ἐκδόσεις «Ὀρθόδοξος Κυψέλη» Θεσ/νίκη 2015. Σχ. 20x14 σσ 88.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Θ. ΜΗΛΙΤΣΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ «Ἡ Μεγαλομάρτυς Ἁγία Κυριακή». Ἀφηγηματικὸ Συναξάρι - Ἱκετήριος κανών. ΜΥΡΙΠΝΟΑ ΑΝΘΗ 18. Τρίκαλα 2015. Σχ. 20x14 σσ 48.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Θ. ΜΗΛΙΤΣΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ «Ἡ Μεγαλομάρτυς Ἁγία Μαρίνα». Ἀφηγηματικὸ Συναξάρι - Ἱκετήριος κανών. ΜΥΡΙΠΝΟΑ ΑΝΘΗ. Τρίκαλα 2015. Σχ. 20x14 σσ 48.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Θ. ΜΗΛΙΤΣΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ «Ὁ Ὁσιομάρτυς Ἐφαὶμ ὁ ἐκ Τρίκκης». Ἀφηγηματικὸ Συναξάρι. Παράκληση - Ἐγκώμια. Τρίκαλα 2015. Σχ. 20x14 σσ 64.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Ι. ΧΟΛΕΒΑ «Ἡ Ἑλληνορθόδοξη πρόταση» Γιὰ τὴν κρίση, τὴν παιδεία, τὰ ἐθνικὰ θέματα. Ἐκδ. «Ἀρχονταρίκι». Σχ. 14x21 σσ 288.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ – ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ, Ἔκδοσις Ἱ. Μητροπόλεως Μεγάρων καὶ Σαλαμῖνος. Ἰαν. – Φεβρ. – Μάρτ. 2015. Ἀθήνα.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ, Διμηνιαῖο περιοδικὸ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου. Ἰούλ. – Αὔγ. 2014. Χανιά.

ΜΑΧΗΤΗΣ, Ἀδέσμευτη ἑβδομαδιαία ἐφημερίδα Αἰτωλοακαρνανίας. Ἰαν., Φεβρ., Μάρτ., Ἀπρίλ., Μάϊος, Ἰούν. 2015.

Γιὰ τὶς ὁμιλίες τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀθανασίου Μυτιληναίου σὲ CD

Βασίλειος Παπαδόπουλος

Τ.Θ 40909, Μικροχώρι

19014 Καπανδρίτι

Τηλ. 22950.56080, 6946.004 136

ὈΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ἑβδομαδιαία Ἐκκλησιαστικὴ Ἐφημερίς. Ἰδιοκτησία· «Πανελλήνιος Ὀρθόδοξος Ἕνωσις» (Π.Ο.Ε.), Κάνιγγος 10, 106 77 Ἀθῆναι, Τηλ. 210 38 16 206, ΦΑΞ 210 38 28 518. Ἐκδότης· Ἰωάννης Καρατζένης, Παναγίας Ἐλευθερωτρίας 51 Κηφισιά. Διευθυντὴς Συντάξεως· Γεώργιος Τραμπούλης, Θησέως 25, Νέα Ἐρυθραία (14671). Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου· Κωνσταντῖνος Μιχ. Σαμωνᾶς, Ἀμαδριάδος 15, Δροσιά. Τύποις «Ὀρθοδόξου Τύπου» (Θησέως 25, 14671 Νέα Ἐρυθραία, Τηλ. 210 81 34 951, ΦΑΞ 210 81 36 981).

Ἱστοσελίς «Ο.Τ.»: www.orthodoxostypos.gr

Ἠλεκτρον. ταχυδρομεῖον: orthotyp@otenet.gr

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τὰς προσωπικὰς ἀπόψεις τῶν ἀρθρογράφων, οἱ ὁποῖοι καὶ φέρουν τὴν εὐθύνην τῶν γραφομένων.

Ἐὰν δὲν εὑρίσκετε τὴν ἐφημερίδα μας εἰς τὸ περίπτερόν σας, παρακαλοῦμεν νὰ τηλεφωνῆτε εἰς τὸν ἀριθμὸν 210-38.16.206, διὰ νὰ καλυφθῇ ἡ ἔλλειψις.

Κοινωνία χωρὶς μετρητὰ («ἀχρήματη») Προοπτικὴ ἢ ἐφιάλτης;

Ἡ Ἑστία Πατερικῶν Μελετῶν διοργανώνει ἡμερίδα μὲ τὸν ἀνωτέρω τίτλο τήν Κυριακή 28 Ἰουνίου 2015, ὥρα 16:00 στὴν αἴθουσα «Μελίνα Μερκούρη» στὸ Στάδιο Εἰρήνης καὶ Φιλίας.

Πρόγραμμα ἡμερίδας

Πρόεδρος- Συντονιστής: Πανοσ. Ἀρχ/της Σαράντης Σαράντος.

Εὐλογία καὶ κήρυξη ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς ἡμερίδος ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Σεραφείμ.

Ἔναρξη - Χαιρετισμοί. Βυζαντινὴ χορωδία **«Ἐν ψαλτηρίῳ».** Προλόγιση **Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς κ.κ. Σεραφείμ. Πανοσ. Ἀρχ/της Ἀθανάσιος Ἀναστασίου,** Προηγούμενος Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλου Μετεώρου Ἁγίων Μετεώρων: **«Ἡ εἴσοδος στὴν ἀχρήματη κοινωνία ὡς ἀπειλὴ τῆς θεοσδότου ἐλευθερίας καὶ ἰδιοπροσωπίας μας». κ. Νότης Μαριάς,** Καθηγητὴς Θεσμῶν τῆς Ε.Ε. - Πανεπιστημίου Κρήτης, καὶ ἀνεξάρτητος εὐρωβουλευτής: **«Ἀριθμοποίηση τοῦ προσώπου καὶ Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση». κ. Στάθης Ἀδαμόπουλος,** Οἰκονομολόγος - ἐκπαιδευτικὸς M.Sc. στὴν χρηματοοικονομική: **«Ἡ νέα τεχνολογία θέλει νὰ ἀλλάξει τὸν τρόπο ποὺ πληρώνουμε γιὰ τὸ καθετί, ἀλλὰ μὲ ποιὸ κόστος; Ἐπιπτώσεις τῆς ἀχρήματης κοινωνίας: στὸ ἄτομο, στὴν κοινωνία, στὴ δημοκρατία».**

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Πληροφοροῦμε τούς ἀγαπητούς μας συνδρομητάς ὅτι δύνανται νά καταθέτουν τήν συνδρομήν των ἢ ἐνίσχυσιν καί εἰς τήν Ἐθνικήν Τράπεζαν εἰς τό ὄνομα «Πανελλήνιος Ὀρθόδοξος Ἕνωσις», Ἀρ. λογαριασμοῦ 129/296140-76.

Διά τούς ἀγαπητούς συνδρομητάς τοῦ ἐξωτερικοῦ τό IBAN εἶναι: GR 1201101290000012929 614076. Τό δέ SWIFT τῆς τράπεζας εἶναι: (BIC) ETHNGRAA.

Ὁ «Ο.Τ.» δέν ἔχει κερδοσκοπικόν χαρακτῆρα καί τά ἔξοδα ἐκδόσεώς του στηρίζονται ἀποκλειστικῶς καί μόνον εἰς τὰς συνδρομάς σας. Βοηθῆστε εἰς τήν ἔκδοσιν καί διάδοσιν τοῦ «Ο.Τ.».

Ἐκ τοῦ Λογιστηρίου τοῦ «Ο.Τ.»

Η στηλη της «Πανελληνιου Ενωσεως Θεολογων»

Σχόλια εἰς τὴν ἐπικαιρότητα

*Τοῦ **κ. Σταύρου Ἀβαγιάννη**, Ταμίου τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Ε.Θ.*

Μὲ ἀφορμή διάφορα περιστατικά πού ἦρθαν στήν ἐπικαιρότητα θά θέλαμε νά καταθέσουμε μέ την μορφή ἐρωτημάτων κάποιους προβληματισμούς μας ἐπ' αὐτῶν τῶν γεγονότων;

1. Γιά τίς δημοσκοπήσεις πού δημοσιεύονται καί ἀναφέρονται στή θρησκευτικότητα τῶν Ἑλλήνων

Μήπως θά ἔπρεπε νά ζητήσουμε, ἀπό ὅσους παρουσιάζουν δημοσκοπήσεις πού ἀφοροῦν στή θρησκευτικότητα τῶν Ἑλλήνων, νά μᾶς πληροφορήσουν, ποιός χρηματοδοτεῖ καί γιά ποιό λόγο τίς ἐν λόγω δημοσκοπήσεις;

2. Γιά τήν ἀνέγερση μουσουλμανικοῦ τεμένους στό Βοτανικό

Μήπως θά ἔπρεπε νά ζητήσουμε, ἀπό ὅσους ψήφισαν στή Βουλή τῶν Ἑλλήνων, τήν τροπολογία πού ἔφερε ἡ συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, σχετικά μέ τίς διαδικασίες ἀνέγερσης τοῦ μουσουλμανικοῦ τεμένους στό Βοτανικό, προκειμένου νά προχωρήσει ἡ κατασκευή του, νά ζητήσουν ἀπό τήν Τουρκία τήν ἄμεση ἐπαναλειτουργία τῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης καί την μετατροπή τῆς Ἁγίας Σοφίας, ὄχι σέ τζαμί ὅπως προτείνεται ἀπό πολιτικούς κύκλους τῆς Τουρκίας, ἀλλά σέ Ὀρθόδοξη ἐκκλησία;

3. Γιά τίς δηλώσεις πολιτικῶν προσώπων περί κατάργησης τῆς μεταφορᾶς τοῦ Ἁγίου Φωτός καί τῆς προσκύνησης τῶν Λειψάνων τῶν Ἁγίων

Μήπως θά ἔπρεπε νά ζητήσουμε, ἀπό ὅσους ζητοῦν τήν κατάργηση τῆς μεταφορᾶς τοῦ Ἁγίου Φωτός καί τῆς προσκύνησης τῶν Λειψάνων τῶν Ἁγίων, νά μάθουν νά ἀνέχονται καί νά σέβονται τήν πίστη καί τίς ἐκδηλώσεις τῆς πίστης τῶν χριστιανῶν συμπολιτῶν τους, ὅπως ἀντίστοιχα οἱ χριστιανοί σέβονται τήν ἀθεΐα καί τίς κάθε λογής ἐκδηλώσεις της(πχ gay pride, κ.λπ.) τῶν ἄθεων συμπολιτῶν τους;

4. Γιά τίς δηλώσεις ἐκκλησιαστικῶν προσώπων πού ζητᾶνε τήν κατάργηση τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν

Μήπως θά ἔπρεπε νά ζητήσουμε (δέν τό λέμε ἁπλά, τό ἐννοοῦμε καί θά τό ἐπιδιώξουμε ἄμεσα), ἀπό ὅσους στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας πού ἔχουν πτυχίο Θεολογίας, ἀλλά ζητᾶνε τήν κατάργηση τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν - διότι κατά τή γνώμη τους «δέν ἔχουμε καταρτισμένους ἐκπαιδευτικούς Θεολόγους» - νά εἰσέλθουν στή σχολική τάξη καί νά διδάξουν ἐκεῖνοι τούς μαθητές, ὥστε νά λάβουν καί οἱ καθηγητές Θεολόγοι παρακολουθώντας τους, μαθήματα ἐμπνευσμένης διδασκαλίας ἀπό αὐτά τά μεγάλα θεολογικά καί διδασκαλικά ἀναστήματα;

5. Γιά τίς δηλώσεις πολιτικοῦ προσώπου γιά τόν Θεό καί τό τάβλι

Μήπως θά ἔπρεπε νά ζητήσουμε, ἀπό τόν Ὑπουργό Ἐξωτερικῶν κ. Νίκο Κοτζιά - ὁ ὁποῖος δήλωσε ὅτι: «Ὁ Θεός ἔπαιζε τάβλι καί ἔριξε ἐξάρες γιά τήν Ἑλλάδα καί τήν Τουρκία, γι' αὐτό πρέπει νά βροῦμε τρόπους νά ἀξιοποιήσουμε θετικά τά καλά ἀποτελέσματα τοῦ Θεοῦ στό τάβλι» - νά μᾶς πεῖ, ἄν γνωρίζει, αὐτό πού ἀναφέρει ἡ Ἁγία Γραφή ὅτι ὁ «Θεός οὐ μυκτηρίζεται»(Γαλ. 6,7) δηλαδή, ὁ Θεός δέν περιπαίζεται καθώς είναι Παντογνώστης, Θεός ἀγάπης ἀλλά καί δικαιοκρίτης, γι' αὐτό «ὅ,τι σπείρει ὁ ἄνθρωπος, αὐτό καί θά θερίσει»(Γαλ. 6,7);

6. Γιά τίς «θεολογικές» ἀναλύσεις δημάρχου περί Ἰσλάμ

Μήπως θά ἔπρεπε νά ζητήσουμε, ἀπό τό δήμαρχο Θεσσαλονίκης κ. Γιάννη Μπουτάρη - ὁ ὁποῖος προφανῶς ἐκστασιασμένος ἀπό τό Ἰσλάμ, δήλωσε ὅτι «ἡ μουσουλμανική θρησκεία εἶναι μία ἐξέλιξη τῆς χριστιανικῆς..., εἶναι θρησκεία ἀγάπης καί εἰρήνης» καί προτείνει μάλιστα, νά διαβάσουμε γι' αὐτήν, ἐπισημαίνοντας παράλληλα, ὅτι «ἡ ἐκκλησία ἄν εἶναι βαρβαρή(!)» θά ἔπρεπε νά πεῖ κάντε τό τζαμί» - νά βάλει ὑποψηφιότητα γιά δήμαρχος στήν πρωτεύουσα τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κράτους, στή Ράκα τῆς Συρίας, γιά νά σπουδάσει ἐκ τοῦ σύνεγγυς μέ πτυχή τοῦ «φιλειρηνικοῦ» χαρακτήρα τοῦ Ἰσλάμ;

7. Γιά τήν εὐθεία πολιτικοῦ προσώπου σχετικά μέ τήν ἀπόδοση τιμῆς σέ ἑβραϊκά σύμβολα

Μήπως θά ἔπρεπε νά ζητήσουμε, ἀπό τό Γενικό Γραμματέα Θρησκευμάτων κ. Γεώργιο Καλαντζῆ, ὁ ὁποῖος δήλωσε θιγμένος πού δέν ἐπετράπη νά χαραχθεῖ τό Ἄστρο τοῦ Δαβίδ ἐπάνω σέ μνημεῖο στήν πόλη τῆς Καβάλας, νά δείξει τήν ἀνάλογη εὐαισθησία καί στίς ἀνησυχίες ὅλων ἐκείνων πού ἀντιτίθενται στήν ἵδρυση: «Εἰσαγωγικῆς Κατεύθυνσης Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν» στό Τμῆμα Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ;

Τελικά, μήπως θά ἔπρεπε νά ζητήσουμε, ἀπό ὅλους ὅσοι ταλαιπωροῦν «ἑαυτούς καί ἀλλήλους» μέ ἀκατάσχετες, φλύαρες καί ὑπερφίαλες δηλώσεις κενές περιεχομένου, νά θυμηθοῦν ὅτι ὁ Ὀρθόδοξος ἱερέας καλεῖ, γιά νά μεταδώσει τὴν θεία Κοινωνία, τὸ Τίμιο Σῶμα καὶ τὸ Τίμιο Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Μόνου Ἀληθινοῦ Θεοῦ, στοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς, λέγοντας «ὅσοι πιστοὶ προσέλθετε»! Οἱ ὑπόλοιποι… ὁ Θεὸς καὶ ἡ ψυχή τους…

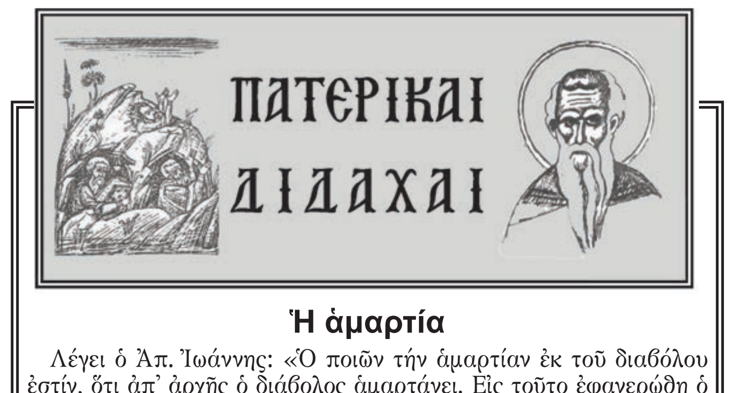

Ἡ ἁμαρτία

Λέγει ὁ Ἀπ. Ἰωάννης: «Ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν ἐκ τοῦ διαβόλου ἐστίν, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὁ διάβολος ἁμαρτάνει. Εἰς τοῦτο ἐφανερώθη ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ, ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου» (Α΄ Ἰω γ, 8).

Ἐκεῖνος πού ἐπιμένει στὴν ἁμαρτία κατάγεται ἀπό τὸν διάβολο καὶ ἔχει σχέση καὶ στενή γνωριμία μὲ τόν διάβολον. Καί κατάγεται αὐτός ἀπό τόν διάβολο, διότι ἐξ ἀρχῆς ὁ διάβολος μὲ πεῖσμα πολύ ἁμαρτάνει. Πρός αὐτόν δὲ τόν σκοπό ἐφανερώθη ἐπί τῆς γῆς ὡς ἄνθρωπος ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, διά νά καταλύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου.

Ἀλλά καί ἡ Ἁγία Μαρία ἡ Μαγδαληνή λέγουν ὅτι, ὅταν ἄκουγε μόνο τό ὄνομα τῆς θανάσιμης ἁμαρτίας, ἔτρεμε ὅλη ἀπό τό κεφάλι ἕως τά πόδια καί ἔπεφτε στὴν γῆ σάν πεθαμένη. Ἔλεγε ὅτι δὲν μπόρεσε ποτέ νά καταλάβῃ πῶς τολμᾶ ἕνας ἄνθρωπος νά ἁμαρτήσῃ θανάσιμα καί νά πικράνῃ τόσο τόν Θεό.

Στό βιβλίο του ὁ Ἅγιος Νεκτάριος περί ἐπιμελείας τῆς ψυχῆς ἀναφέρει γιά τόν χαρακτήρα τῆς ἁμαρτίας τὰ ἑξῆς: «Παράδειγμα πρόσφορο πού ὑποδεικνύει τό ὕπουλο καί τυραννικό χαρακτήρα τῆς ἁμαρτίας εἶναι ὁ τρόπος τῆς Σεμιράμιδος, μέσῳ τοῦ ὁποίου ἅρπαξε τήν βασιλεία καί ἔγινε αὐτοκράτειρα. Ἡ Σεμίραμις κατώρθωσε μέ τρυφερότητες νά πείσῃ τόν σύζυγό της Νίνο, βασιλέα τῆς Ἀσσυρίας, νά παραχωρήσῃ γιά μιά καί μόνο ἡμέρα ἀπό τήν βασιλεία καί νά παραδώσῃ σ' αὐτήν τό σκῆπτρο τῆς βασιλείας.

Ἀλλά ποιό ἦταν τό πρῶτο ἔργο τῆς νέας αὐτοκράτειρας;

Νά διατάξῃ νά φονευθῇ ὁ Νίνος ὁ βασιλεύς καί σύζυγός της καί νά ἐξασφαλίσῃ στόν ἑαυτόν της τήν ἐξουσία ἰσοβίως.

Ἡ παρομοίωση εἶναι πλήρης. Ἡ ἁμαρτία, ὡς ἡ Σεμίραμις, ἀγωνίζεται νά ἐπιτύχῃ τήν συγκατάθεση τοῦ ἀνθρώπου. Ἀμέσως μόλις τήν ἐπιτύχῃ, κατακυριεύει, αἰχμαλωτίζει καί θανατώνει τό λογικό, στήνει τόν θρόνο της ἐπί τῆς καρδίας καί διευθύνει ὅλη τήν ζωή.

Ἐμεῖς τί πρέπει νά κάνωμε;

Λέγει ὁ Ἅγιος Νικόδημος: «Ὁμολόγησε μπρός στόν Θεό πὼς εἶσαι ἄξιος χιλιάδων κολάσεων, καί ἀποφάσισε νά θέλῃς νά πεθάνῃς χίλιες φορές καλλίτερα, παρά νά ξαναγυρίσῃς στήν ἁμαρτία. Σκέψου ὅτι μέ τήν ἁμαρτία σου φονεύεις τόν ἴδιο τόν ἑαυτόν σου».

Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει γιά τά ἀποτελέσματα τῆς ἁμαρτίας: «Πρόσεχε τί εἶπε ὁ Χριστός στὸν παράλυτο: "Δές, ἔγινες ὑγιής, μή ἁμαρτάνεις πλέον, γιά νά μή σοῦ συμβῇ κάτι τό χειρότερο». Τί πληροφορούμαστε ἀπό αὐτά; Πρῶτο, ὅτι τό νόσημά του ὁ παράλυτος τό ἀπέκτησε ἀπ' τίς ἁμαρτίες του. Δεύτερο, ὅτι εἶναι ἀληθινός ὁ λόγος περί τῆς γέεννας. Καί τρίτο, ὅτι ἡ τιμωρία εἶναι μακροχρόνια καί διαρκής.

Πηγή τῶν κακῶν καί ρίζα καί μητέρα ὅλων εἶναι ἡ φύση τῆς ἁμαρτίας. Αὐτή παραλύει τά σώματά μας, αὐτή φέρνει τίς ἀρρώστιες. Γι' αὐτό κι ἐδῶ λέγει, «ἔχε θάρρος, παιδί μου, σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες», κι ἐκεῖ λέγει, «βλέπεις, ἔχεις γίνει καλά, μή ἁμαρτάνεις πιά, γιά νά μή πάθῃς τίποτα χειρότερο», δηλώνοντας καί στούς δύο, ὅτι αὐτές οἱ ἀρρώστιες γεννήθηκαν ἀπό ἁμαρτήματα.

Διαμαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας διὰ τὴν μύησιν τῶν μαθητῶν εἰς τὴν γιόγκα

Τὸ φαινόμενον τῆς γιόγκα ἔχει λάβει πανβαλκανικὰς προεκτάσεις καὶ εἰσχωρεῖ καὶ εἰς τὰ σχολεῖα. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας ἀπέστειλε ἐπιστολὴ εἰς τὸ ΥΠ. Παιδείας, διὰ νὰ σταματήσῃ ἡ προώθησις της. Συμφώνως πρὸς τὸ aktines.blogspot.gr τῆς 10ης Ἰουνίου 2015:

«Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Βουλγαρικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας καί γονεῖς ἀπό ὅλη τή Βουλγαρία ἀπέστειλαν ἐπιστολές πρός τόν Βούλγαρο Ὑπουργό Παιδείας καί Ἐπιστημῶν Τοντόρ Tanev, ζητώντας να σταματήσει ἡ συνεχιζόμενη προώθηση τῆς γιόγκα στά δημόσια σχολεῖα τῆς Βουλγαρίας.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος κάνει λόγο γιά ἀνησυχητική, ἀπαράδεκτη καί ἀνεπίτρεπτη πρακτική στό βουλγαρικό ἐκπαιδευτικό σύστημα καί ἀναφέρει ὅτι θεωρεῖ πρακτική ὑποχρέωση να ἐπιστήσει τήν προσοχή στά ἀκόλουθα:

1. Αὐτό γίνεται ἀπό τά ἐπίσημα ἐκπαιδευτικά ἱδρύματα καί κρατικές ἀρχές, ἔργο καί εὐθύνη τῶν ὁποίων εἶναι να διασφαλίσουν τήν πνευματική καί ψυχική ὑγεία τῶν ἐφήβων.

2. Οἱ προσπάθειες νά περάσει μία ἀνατολική πνευματική πρακτική ὡς ἕνα σύστημα πεποιθήσεων καί τεχνικῶν γιά τήν καταπολέμηση τοῦ στρές εἶναι μία ἀπαράδεκτη μορφή προπαγάνδας καί ἐπιλεκτικῆς ἀποκρυφιστικῆς διδασκαλίας.

3. Στά κείμενα γιά τίς τελικές ἐξετάσεις στή βουλγαρική γλώσσα καί λογοτεχνία, πού παρουσιάζονται ὡς «ἐπιστημονικά», παρουσιάζεται τό κείμενο τῆς συνέντευξης μέ τόν Αὐστραλό Σουάμι Sibamoorti ἀπό τήν ἱστοσελίδα τοῦ "Yoga Studio 108". Τό περιεχόμενο τῆς συνέντευξης σέ καμία περίπτωση δέν μπορεῖ νά ὀνομάζεται ἐπιστημονικό, ἀλλά μᾶλλον παρουσίαση - διαφήμιση μιᾶς θρησκευτικῆς πρακτικῆς, προκειμένου να προσελκύσουν νέους ὀπαδούς. Αὐτό τό κείμενο δέν παρέχει ἀντικειμενική πληροφόρηση καί στοιχεῖα καί προωθεῖται τό σύστημα τῆς γιόγκα ὡς κάτι τό καλό καί χρήσιμο.

4. Εἶναι ἀξιοσημείωτη τάση τά τελευταία χρόνια σέ παιδικούς σταθμούς καί σχολεῖα τῆς Βουλγαρίας να διδάσκουν γιόγκα, ἡ ὁποία παρουσιάζεται ὡς ἀκίνδυνη ἄσκηση - τμῆμα τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς τῶν ἐφήβων.

5. Οἱ μαθητές καί οἱ ἔφηβοι πού στεροῦνται μιᾶς διεξοδικῆς, συστηματικῆς καί σύγχρονης θρησκευτικῆς ἐκπαίδευσης, δέν εἶναι σέ θέση κριτικά νά διακρίνουν τήν ἀλήθεια ἀπό τό ψέμα.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Βουλγαρικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας ζητᾶ ἀπό τούς βουλευτές καί διευκρινιστοῦν οἱ λεπτομέρειες σχετικά μέ τήν εὐθύνη για τήν ἐπιλογή τῶν κειμένων αὐτῶν καί κάνει γιά ἀκόμη μία φορά ἔκκληση μέ τόν νέο Νόμο ἡ θρησκευτική ἐκπαίδευση νά μπεῖ ὡς ἕνα κανονικό μάθημα στό πρόγραμμα σπουδῶν».

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ
Ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Π.Ο.Ε.
ΜΑΧΕΤΑΙ, ΔΙΑΦΩΤΙΖΕΙ, ΕΝΗΜΕΡΩΝΕΙ
Ἔγκυρα καὶ Ἀντικειμενικὰ
ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ
Διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὸ Γένος
ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
εἰς τὰ περίπτερα

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
5 ΙΟΥΛΙΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Γαλ. ε΄ 22 - στ΄2
Εὐαγγέλιον: Ματθ. η΄ 28 - θ΄1
Ἦχος δ΄.– Ἑωθινόν: Ε΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἄθῳ

Μία τῶν μεγαλυτέρων Ὁσιακῶν μορφῶν πού ἑορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας στίς 5 Ἰουλίου εἶναι ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης, ὁ κτίτωρ τῆς Μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ὄρους καί ὁ ὀργανωτής τοῦ Κοινοβιακοῦ Μοναχισμοῦ. Δέος καταλαμβάνει τόν εὐσεβῆ προσκυνητή, ὅταν ἀπό τοῦ μακρόθεν ἀντικρύσει τήν καστροπολιτεία τῆς Μονῆς πού ἀδιαπάστως ἀπ' ὅταν ἱδρύθηκε συνεχίζει ἕως τῶν ἡμερῶν μας καί χάριτι Θεοῦ θά συνεχίζει νά κρατᾶ ὑψωμένα τά λάβαρα τῆς αὐθεντικῆς Ὀρθοδοξίας καί τοῦ Ἑλληνικοῦ μας Ἔθνους.

Ἀλλά ἡ συγκίνησις εἶναι ἀνώτερα πάσης περιγραφῆς ὅταν κλίνει τό γόνυ καί πάλλεται ἡ καρδία μπροστά στόν τάφο τοῦ ἰδίου τοῦ Ἁγίου. Στό μνημεῖο πού διαφυλάσσει τό ἱερό σκήνωμα τοῦ Ὁσίου τόσους αἰῶνες, ἀφοῦ ἡ ἐντολή πού ἄφησε ἦταν νά μή γίνει ποτέ ἡ ἀνακομιδή τῶν ἱερῶν του λειψάνων. Ἀλλά γιά τόν μεγάλο αὐτόν Ἅγιον πού γεννήθηκε τό 930 μ.Χ. στήν Τραπεζοῦντα, ἐποίμανε τήν Λαύρα του ἐπί σαράντα ἔτη καί κατά τήν ἐπιθεώρηση τῶν ἐργασιῶν τοῦ καθολικοῦ τῆς Μονῆς, κατέρρευσε τμῆμα τοῦ οἰκοδομήματος, μέ ἀποτέλεσμα ὁ Ὅσιος νά παραδώσει μαρτυρικῶς τήν ζωή του μέσα στά χαλάσματα, θά πρέπει ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι καί ὅλοι φιλομόναχοι πιστοί νά μελετήσουμε ἐκτενῶς τόν βίον καί τήν πολιτείαν του. Καί αὐτό τοσούτῳ μᾶλλον πρέπει νά γίνει διότι ὁ δημιουργός τόσων μονῶν καί σκητῶν καί Πατέρας πνευματικός χιλιάδων ἕως σήμερα μοναχῶν, ἔβαινε στόν ὑψηλότερο βαθμό τόν καρπό τοῦ Πνεύματος, γιά τόν ὁποῖον μᾶς γράφει στήν πρός Γαλάτας ἐπιστολή του ὁ Ἀπ. Παῦλος.

Μάλιστα, τό Πνεῦμα τό Ἅγιον εὑρῆκε στήν ψυχή τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τό κατάλληλο ἔδαφος, γιά νά καρποφορήσει ἑκατονταπλασίως. Γι' αὐτό καί τόν ἐνέπλησε μέ τόση χάρη πού εἶναι ἀδύνατον νά συλλάβει ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Ἀκόμη καί αὐτός ὁ Ἀγγελικός κόσμος μένει ἐκστατικός ἐνώπιον του. "Τήν ἐν σαρκί ζωήν σου καταπλαγέντες, Ἀγγέλων τάγματα..." σημειώνει ὁ ὑμνογράφος στό ἀπολυτίκιο τοῦ Ὁσίου. Ἀλλά τούς Ἁγίους τούς μελετοῦμε καί γιά ἕνα ἀκόμα λόγο. Νά σκύπτουμε καί νά βλέπουμε τήν δική μας κατάσταση καί τό πνευματικό ἐπίπεδο, ὄχι βεβαίως γιά νά ἀποθαρρυνόμεθα, ἀλλ' ἀντιθέτως γιά νά ἀντλοῦμε, διά τῶν εὐχῶν τους, δύναμη καί θάρρος στό νά συνεχίσουμε τόν ἀγῶνα τῆς καθάρσεως καί στήν συνέχεια τοῦ φωτισμοῦ. Ὡς ἐκ τούτου ἡ μονολόγιστος εὐχή, τό "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με τόν ἁμαρτωλόν", οὐδέποτε πρέπει νά ἀπουσιάζει ἀπό τά χείλη καί ἰδίως τόν νοῦ, ταυτοχρόνως δέ νά ὑποψάλλουμε ὑποκαρδίως τήν ἄεναν δοξολογία πρός τόν Τριαδικό Θεό.

Ἕνας ἀπό τούς καρπούς πού τό Ἅγιον Πνεῦμα παράγει στήν ὕπαρξη τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν εἶναι ἡ ἀγάπη πού βεβαίως τοποθετεῖται πρώτη ἀπό τόν Θεόπνευστο Ἀπόστολο. Γιατί αὐτό; Μά διότι εἶναι ἡ ρίζα ἀλλά καί τό ἐπιστέγασμα ὅλων τῶν ἄλλων ἀρετῶν. Δέν χρειάζεται νά τονίσουμε ἀδελφοί μου τήν ἀξία τῆς πίστεως. Τῆς Ἀποστολικῆς μας Πίστεως, ὅπως αὐτή σέ κάθε ἐποχή τήν κατέχουν, τήν κηρύσσουν καί μᾶς παραδίδουν οἱ θεούμενοι Ἅγιοι.

Τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν οὐκ ἄνευ, ἀπόλυτον καί ἀδιαπραγμάτευτον. Ἐάν δέ κανείς ἐπιμένει στό ἀντίθετο, εὑρίσκεται σέ ἀθεράπευτη πλάνη καί τήν εὐθύνη ἀκέραια τήν φέρει ὁ ἴδιος. Ἄς ἀφήσουμε ὅμως τόσο τίς ἀθεϊστικές ὅσο καί τίς οἰκουμενιστικές ἀγαπολογίες καί ἄς περάσουμε ἔσω ἀπό δι' ὀλίγον νά γευθοῦμε τούς ἡδύτατους καρπούς τοῦ Πνεύματος. Ἀλήθεια ποῦ νά σταθεῖ κανείς καί τί νά τρυγήσει πρῶτο, τί δέ νά ἀφήσει δεύτερον. "Ἀγάπη, Χαρά, Εἰρήνη, Μακροθυμία, Χρηστότης – Ἀγαθωσύνη, Πίστις, Πραότης, Ἐγκράτεια"!

Ἕνα ὁλόχρυσον περιδέραιον πού κοσμεῖ τίς ὑπάρξεις ὅσων ἀγωνίζονται χωρίς ἀγωνία καί ἄγχος νά ὁμοιάσουν πρός τόν Κύριο. Καί ὅπως κατανοεῖ ὁ κάθε ἕνας πού γεύθηκε τοῦ εὐλογημένου ἀγῶνος, δέν πρόκειται περί ἀνθρωπίνων κατορθωμάτων, οὔτε γιά δημιουργήματα νοητικῶν ἤ συναισθηματικῶν ἱκανοτήτων. Πρόκειται γιά τούς εὐχόμενους καρπούς τοῦ Πνεύματος, πού λαμβάνουμε διά τῶν ἱερῶν μυστηρίων καί τῆς ἐν γένει ἀσκητικῆς – ἡσυχαστικῆς – ὁμολογιακῆς βιοτῆς. Εἶναι ἐπίσης ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι οἱ πνευματικοί αὐτοί καρποί ἐπί τῆς οὐσίας ἀποτελοῦν ἕνα σύνολο ἑνιαῖο, ἁρμονικό καί συμμετρικό. Αὐτός δέ εἶναι καί ὁ λόγος πού ἐνῶ οἱ ἀρετές πού τό ἀποτελοῦν εἶναι πολλές, γίνεται λόγος περί ἑνός καί τοῦ αὐτοῦ καρποῦ.

Ἔξω ἀπό τόν εὐλογημένο χῶρο τῆς Ἐκκλησίας, μπορεῖ νά βρεῖ κανείς ἀνθρώπους κατά κόσμον ἀξιόλογους μέ ἀρετές μεμονωμένες καί πρόσωπα βεβαίως ἄξια λόγου. Οὐδεμία ἀντίρρησις περί αὐτοῦ. Οὐδέποτε ὅμως ἐκτός Ὀρθοδοξίας θά συναντήσει κανείς τήν ἁγνότητα, ὄχι ὡς ἕνα ἐπίπεδο ἠθικιστικῆς ζωῆς, ἀλλά μέ τήν μορφή τῆς αὐθεντικῆς ἁγιότητος πού φέρουν οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως ἐν προκειμένῳ ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης. Οἱ Ἅγιοι τῆς Πίστεώς μας, οἱ Μάρτυρες, οἱ Ὁμολογητές, οἱ Ὅσιοι, οἱ Ἱεράρχες, ὅλοι αὐτοί πού ἀποτελοῦν τά καταξιωμένα καί ἐξαγιασμένα μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας καί πού ἀναντιρρήτως ἔχουν καταστεῖ οἱ φωτεινοί μας ὁδοδεῖκτες, ὄχι ἁπλῶς ἐγεύθησαν τόν καρπόν τοῦ Πνεύματος, ἀλλά οἱ ἴδιοι ἐκαρποφόρησαν τίς Εὐαγγελικές ἀρετές, ταυτοχρόνως δέ ἀποτελοῦν τούς θεματοφύλακες τῶν Ὁσίων καί τῶν Ἱερῶν ἔναντι ὅσων προσπαθοῦν νά ἀπεμπολήσουν τήν Ἱερά μας Παρακαταθήκη.

Εἶναι οἱ θεηγόροι ὁπλῖτες, οἱ ὁποῖοι προμαχοῦν μαζί μέ τό σύνολο τῶν πιστῶν τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας ἔναντι ὅσων χρησιμοποιοῦν ἀκόμη καί αὐτόν τόν συνοδικό θεσμό, γιά νά ἀλλοιώσουν τήν Ἀποστολική καί Πατερική παράδοση πού, πορφυρωμένη μέ τά αἵματα τῶν Ἁγίων, κατέχουμε.

Τό δέ θαυμαστό στήν ζωή τῶν πιστῶν εἶναι ὅτι ὅσο περισσότερο εὑρίσκουν τό μονοπάτι τῆς κατά Θεόν ζωῆς καί γεύονται τόν καρπόν τοῦ Πνεύματος μέ ὅλες αὐτές τίς ἐκφάνσεις, πού ἀναπτύσσει ὁ Θεῖος Ἀπόστολος, τόσο καί περισσότερο ἑδραιώνεται ἡ σταθερότης στήν Εὐαγγελική – Ἀποκαλυπτική ἀλήθεια, ἀλλά συνάμα γίνεται ἔνθεος ὁ ζῆλος τους σέ ὅ,τι οἱ Ἅγιοί μας πρόσφεραν, γιά νά κρατήσουμε ἄλλα καί νά μεταλαμπαδεύσουμε.

Καί αὐτό ὀφείλουν νά τό γνωρίζουν πολύ καλῶς ὅσοι νομίζουν ὅτι τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας ὑπακούουν ἄνευ διακρίσεως καί κατά πάντα σὲ ὅ,τι κάποιοι κύκλοι σχεδιάζουν ποὺ δῆθεν θὰ ἐπιφέρει ἀλλαγὲς στὸ δόγμα καὶ στὸ ἦθος.

Εἴθε, ἀφοῦ ἀρνούμαστε τοὺς στυφοὺς καὶ δηλητηριασμένους καρποὺς τῆς ἀποστασίας τῆς Νέας Ἐποχῆς, ἰσοβίως νὰ γευόμεθα τὸν καρπὸν τοῦ Πνεύματος. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Κωνστάνταρος

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ Γιόγκα ἀποτελεῖ ἄρνησιν τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως

*Τοῦ **Σεβ. Μητρ. Πειραιῶς κ. Σεραφείμ***

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς ἀπέστειλε τὴν 19ην Ἰουνίου ἐ.ἔ. τήν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσιν περί τῆς ἀποκρυφιστικῆς ἰνδουϊστικῆς γιόγκα, ἡ ὁποία ἀνεγνώσθη τήν Κυριακήν 21 Ἰουνίου εἰς τούς Ἱ. Ναούς τῆς Μητροπολιτικῆς Περιφερείας Πειραιῶς:

«Ἀδελφοί προσφιλέστατοι καί τέκνα ἐν Κυρίῳ ἠγαπημένα,

Στό πλαίσιο τοῦ σεβασμοῦ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, ἡ ὁποία στήν Ἑλλάδα εἶναι συνταγματικῶς κατοχυρωμένη καί σεβαστή, ἀλλά καί τῆς ποιμαντικῆς εὐθύνης γιά τήν ἀποφυγή δημιουργίας κλίματος θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ, μέ ἀφορμή τήν πρόσφατη καθιέρωση ἀπό τόν ΟΗΕ τῆς 21ης Ἰουνίου ὡς «Παγκόσμιας Ἡμέρας Γιόγκα» καί τῆς σχετικῆς ἀνακοινώσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πού ὑπενθυμίζει πρός τό χριστεπώνυμο Πλήρωμα ὅτι: ἡ «Γιόγκα ἀποτελεῖ θεμελιῶδες κεφάλαιο τῆς θρησκείας τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ, ἔχει ποικιλομορφία σχολῶν, κλάδων, ἐφαρμογῶν καί τάσεων, καί ΔΕΝ ΑΠΟΤΕΛΕΙ «εἶδος γυμναστικῆς» καί ὡς ἐκ τούτου ἡ «Γιόγκα» τυγχάνει ἀπολύτως ἀσυμβίβαστη μέ τήν Ὀρθόδοξη Χριστιανική Πίστη μας καί δέν ἔχει καμία θέση στή ζωή τῶν Χριστιανῶν», ἡ Ἱερά Μητρόπολις Πειραιῶς μέ ἀφορμή τήν ὕπαρξη Κέντρων Γιόγκα στά γεωγραφικά ὅριά της ἀναφέρει ἐπιπροσθέτως ὅτι:

I. Ἡ Γιόγκα ἐτυμολογικά προέρχεται ἀπό τό σανσκριτικό yuj (γιού) πού σημαίνει «σύζευξη» καί «ἕνωση» τοῦ ἀνθρώπου μέ τό ἀπρόσωπο Ἀπόλυτο Ἕνα τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ καί τῶν Ἀνατολικῶν θρησκειῶν. Ἑπομένως ἡ Γιόγκα δέν εἶναι ἁπλή καί ἀθώα μέθοδος χαλάρωσης, δέν εἶναι τρόπος ἀποβολῆς τοῦ ἄγχους, δέν εἶναι μέθοδος σωματικῆς εὐεξίας, ὅπως διαφημίζεται, ἀλλά στάδιο τοῦ ἰνδουϊστικοῦ διαλογισμοῦ πού συνδέεται μέ τήν ἀντιχριστιανική θεωρία τῆς μετεμψύχωσης καί τίς δαιμονικές θεότητες Βισνοῦ, Κρίσνα καί Σίβα. Προσφάτως ἡ ἀνθρωπότης πληροφορήθηκε ἀπό τά διεθνῆ εἰδησεογραφικά πρακτορεῖα ὅτι στίς Ἰνδίες ἔγινε ἀνθρωποθυσία μέ ἀποκεφαλισμό ἑνός πεντάχρονου παιδιοῦ στή δαιμονική ψευδοθεά Κάλι τοῦ Ἰνδουϊστικοῦ πανθέου. Στό πολύπαθο Ἰνδουϊστικό Νεπάλ λίγες μέρες πρό τοῦ καταστροφικοῦ σεισμοῦ τῶν 7,8 ρίχτερ εἶχε συμβεῖ ἕνα ἀνείπωτο θρησκευτικό ἔγκλημα, εἶχαν σφαγιαστεῖ σάν θυσίες στούς ἰνδουϊστικούς ψευδοθεούς, πού εἶναι δαιμόνια, 250.000 ζῶα.

Στίς διάφορες σχολές Γιόγκα διαπιστώνουμε τήν ἄμεση ἐξάρτηση τῶν ἀσκουμένων ἀπό ἰνδουϊστή δάσκαλο (γκουρού ἤ γιόγκι) πού τούς καθοδηγεῖ καί τούς ἀλλάζει τό ὀρθόδοξο χριστιανικό τους ὄνομα. Οἱ διάφορες τεχνικές τῆς Γιόγκα δέν ἔχουν σχέση μέ τήν ἐπιστήμη, ἀντίθετα ἔχουν τά χαρακτηριστικά τῆς μαγείας. Ἡ ἐνασχόληση μέ τήν Γιόγκα κρύβει ψυχικούς καί σωματικούς κινδύνους.

II. Ἡ «Νέα Ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου», πού πολεμᾶ τήν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν, τήν Ὀρθοδοξία μας, κατακλύζει τήν χώρα μας μέ τήν προβολή τῆς Γιόγκα, γιά νά παραπλανήσει μέ τό δαιμονικό δόγμα πώς ὅλες οἱ θρησκεῖες εἶναι ἴδιοι δρόμοι, πού ὁδηγοῦν στόν ἴδιο σκοπό.

III. Στά στάδια τῆς Γιόγκα ὁ ἀσκούμενος ἐγκαταλείπει κάθε πράξη, ἐπιθυμία καί κίνηση μέ συγκεκριμένες διαμονικές πρακτικές. Ἔτσι ἀπομονώνεται ἀπό τόν ἐξωτερικό κόσμο, νομίζει ὅτι στρέφεται στό ἐσωτερικό του κόσμο καί προσπαθεῖ νά ἀποκλείσει κάθε ἄλλη αἴσθηση. Ἐνῶ στά πρῶτα στάδια ὁ ἀσκούμενος στή δαιμονική γιόγκα διατηρεῖ ὁρισμένα στοιχεῖα συνειδητότητας, στά τελευταῖα στάδια χάνει τήν αὐτοσυνειδησία του, δέν ἀντιλαμβάνεται οὔτε χρῶμα, οὔτε ὀσμή, οὔτε ἦχο, οὔτε ἀφή, οὔτε τόν ἑαυτό του, οὔτε κανένα ἄλλον. Αὐτή τήν ἀνυπαρξία καί ἀφασία θεωρεῖ ἡ Γιόγκα «λύτρωση». Κατά τήν διάρκεια τῶν ἀσκήσεων μπορεῖ νά ἐμφανισθοῦν στόν ἀσκούμενο παραφυσικά φαινόμενα μέ δαιμονική προέλευση, ὅπως τηλεπάθεια, μετεωρισμός, ἐπικοινωνία μέ πονηρά πνεύματα κ.λ.π. Ὅλα αὐτά ἐπιβεβαιώνουν ὅτι οἱ χῶροι τῆς Παραψυχολογίας, τῆς Γιόγκα καί γενικότερα τῶν ποικίλων μορφῶν διαλογισμοῦ, πού ἀλληλοϋποστηρίζονται ἔχουν τίς βάσεις τους στόν ἀποκρυφισμό δηλαδή στόν δαιμονισμό.

Καλοῦμε τούς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς καί κυρίως τούς νέους ν' ἀντισταθοῦν στά ἰδεολογικά προστάγματα τῆς Νέας Τάξης Πραγμάτων, νά συνδεθοῦν μέ τήν Ἐνορία τους καί τούς Ἱερεῖς τους, γιά νά γνωρίσουν τήν ὀρθόδοξη ἄσκηση καί πνευματικότητα.

Ἡ ἐνασχόληση μέ τήν Γιόγκα εἶναι γιά τούς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς ἀσυμβίβαστη μέ τήν διδασκαλία καί τά δόγματα τῆς Πίστεώς μας, ἀφοῦ ἀποτελεῖ ἄρνηση τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ὁδηγεῖ στό δαιμονισμό».

Ἡ Παπικὴ βλασφημία ποὺ "ἐξωμοίωσε" τὴν Ἁγίαν Γραφὴν μὲ τὸ βλάσφημον κοράνιον

*Τοῦ **κ. Β. Χαραλάμπους,** θεολόγου*

Ἡ "ἐξομοίωση" τῆς Ἁγίας Βίβλου μὲ τὸ βλάσφημο κοράνι στὶς 3/6/2015, ἀπὸ τὸν Πάπα Φραγκίσκο, μπροστὰ στὸ κοινὸ τῆς Πλατείας τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ἀπὸ τὸν ἐξώστη τοῦ Βατικανοῦ, ἦταν μεγάλο ὀλίσθημα. Ὅλοι οἱ φιλόχριστοι γνωρίζουν ὅτι τοῦτο τὸ λεχθέν, εἶναι μεγίστη βλασφημία.

Αὐτὴ εἶναι ἡ Παπικὴ ἀπάντηση στὴν ἰσμαηλιτικὴ προπέτεια; Ἀντὶ ὁ ἔλεγχος τῆς ἀναίδειας τῶν χριστομάχων, ἡ βλάσφημη Παπικὴ ἀβρότητα; Εἶναι ἕνας ἀλλότροπος ἔπαινος στὸν ἐφευρέτη τῆς ἀσεβείας Μωάμεθ.

Ἀνάλογο ὀλίσθημα ἦταν καὶ ἡ στάση τοὺ Πάπα Φραγκίσκου, ὅταν συνάντησε τὸν ἰσλαμικὸ ἡγέτη Mehmet Gormez, στὴν Τουρκία. Τὸν ἄφησε νὰ τοῦ ἐπεξηγεῖ τὰ περὶ "μηνύματος εἰρήνης τοῦ Ἰσλάμ". Ἂν εἶναι δυνατὸν τὸ Ἰσλὰμ τῆς ἀπάνθρωπης βιαιότητας, νὰ καλεῖται φορέας μηνύματος εἰρήνης. Ποιὸς ἀμφιβάλλει γιὰ τὴν ἀπάνθρωπη βία, ποὺ ὑπαγορεύει τὸ βλάσφημο καὶ ἀνίερο κοράνι; Ποιὸς ἀμφιβάλλει ὅτι ἡ κτηνώδης βία τῶν τζιχαντιστῶν, ἕλκει τὴν καταγωγή της στὸ ἀνίερο κοράνι; Ὁ Πάπας Φραγκίσκος «ἐν τῇ ἀβρότητί του» ἐσιώπησε. Ἐξάλλου εἶναι ἀρχηγὸς κράτους "σὺν τοῖς ἄλλοις".

Οἱ ρηματικὲς ἐκφράσεις βίας στὸ ἀνίερο κοράνι, "φονεύετε", "ζωγρεῖτε πολιορκοῦντες", "ἐνεδρεύοντες αὐτούς", "συγκρατοῦντες στερρῶς τὰ δεσμὰ τοῦ αἰχμαλώτου", "κατασφάζετε" καὶ πάμπολλα τόσα ἄλλα, δὲν ἀφήνουν περιθώρια ἀμφισβήτησης τῆς κορανιακῆς βιαιότητας. Πρὸς τί λοιπὸν ἡ ταύτιση τῆς Ἁγίας Γραφῆς μὲ τὸ ἀνίερο κοράνι; «Τούτου δὲ τί ἂν τὶς ἀτοπώτερον ἢ ἀλογώτερον εἴποι;», γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε τὰ λόγια του Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου.

Δὲν εἶναι φυσικὰ τοῦτο τὸ πρώτιστον ἀτόπημα αἱρετικοῦ Πάπα ἀπέναντι στὸ Ἰσλάμ. Νὰ ὑπενθυμίσουμε ὅτι ὁ Πάπας Βενέδικτος XVI, προσευχήθηκε στὸ μουσουλμανικὸ τέμενος, στραμμένος πρὸς τὴν Μέκκα κατὰ τήν ἐπίσκεψή του τὸ ἔτος 2006 στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ στὸ μπλὲ τζαμὶ ὁ Πάπας Βενέδικτος προσευχήθηκε, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν "μεγάλο μουφτὴ τῆς Πόλης Μουσταφὰ Cagrisi. Καὶ σὰν τελείωσε τὴν "προσευχή του αὐτὴ ὁ Πάπας Βενέδικτος, ἔσκυψε τὸ κεφάλι πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς κόγχης καὶ εἶπε στὸν μουφτὴ " Σᾶς εὐχαριστῶ γι'αὐτὴ τὴ στιγμὴ τῆς προσευχῆς. Γιὰ τοῦτο ἡ Τουρκικὴ ἐφημερίδα Milliyet, ἐκεῖνες τὶς μέρες εἶχε τίτλο γιὰ τὴν Παπικὴ κατάντια: «Ὡς μουσουλμάνος».

Δὲν εἶναι πρόδρομος τοῦ Ἀντιχρίστου ὁ Μωάμεθ, ποὺ διέδωσε τὴν δαιμονιώδη αὐτὴ πλάνη σὲ ἑκατομμύρια συνανθρώπους μας; Ὅπως «ἐλέγχεται δὲ πανταχόθεν ὁ Ἄρειος ἄθεος, ἀρνούμενος τὸν Υἱόν, καὶ τοῖς ποιήμασιν αὐτὸν συναριθμῶν» καθὼς λέγει ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Μέγας (Κατὰ Ἀρειανῶν Α΄), ἔτσι ἐλέγχεται καὶ ὁ χριστομάχος Μωάμεθ γιὰ τὴν ἀρειανικὴ συνέχεια τῆς μὴ παραδοχῆς τῆς θεότητας τοῦ Χριστοῦ.

Ἀγνόησε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ τὶς κορανιακὲς βλασφημίες καὶ προχώρησε στὴ βλάσφημη τούτη ἐξομοίωση. Στὶς μέρες μας δυστυχῶς ἡ δαιμονιώδης πλάνη τοῦ ἀνίερου κορανίου κουβαλᾶ τὴν ἀρειανικὴ μάνητα καὶ μάλιστα στὴν χειρίστη της μορφή.

Ὁ Μωάμεθ ὄντως εἶναι Θεομάχος, Χριστομάχος καὶ Πνευματομάχος. Ἡ μὴ παραδοχὴ τῆς Θεότητας τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἀποτελεῖ συνέχεια της Ἀρειανικῆς αἰσχύνης; Τὸ ἀνίερο κοράνι, βλασφήμως ἀναφέρεται στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Ἀρνεῖται παντελῶς τὸ βλάσφημο κοράνι τὰ Ἅγια Πάθη τοῦ Κυρίου. Τί ὁμοιότητα πρὸς τὴν Ἁγία Γραφὴ ἐφεῦρε ὁ αἱρετικὸς Πάπας στὸ χριστομάχο κοράνι;

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Σινᾶ ὁμιλητὴς εἰς τὴν Ἱερατικὴν Σύναξιν τῆς Ἱ. Μ. Φθιώτιδος

Τὴν Δευτέραν 15 Ἰουνίου ἔλαβε χώραν τὸ 39ον Ἱερατικὸν Συνέδριον τῶν ἐφημερίων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φθιώτιδος. Μετὰ τὴν καθιερωμένην Θ. Λειτουργίαν εἰς τὰς ἐγκαταστάσεις τῆς Ἱ. Μ. Σινᾶ εἰς τὴν Τραγάναν ἐπραγματοποιήθη εἰς ἰδιαιτέρως πνευματικὴν ἀτμόσφαιραν ἡ ὁμιλία καὶ ἡ συζήτησις.

Ὅπως ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ romfea.gr τῆς 16ης Ἰουνίου 2015:

«…ὁ Σεβασμιώτατος κ. Νικόλαος… Ἀναφέρθηκε στὴν σημαντικὴ συμβολὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου γιὰ τὴν προβολὴ καὶ διάσωση τῶν κειμηλίων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σινᾶ καὶ στὴν ὅλη ἁγία καὶ ταπεινὴ βιοτή του, τονίζοντας ὅτι κάθε φορά, ποὺ ἐπισκέπτεται τὴν ἰδιαιτέρα του πατρίδα, τὴν Φθιώτιδα, μεταφέρει μαζί του τὸ πνεῦμα, τὸν πνευματικὸ ἀέρα καὶ τὴν πνευματικὴ λάμψη τοῦ Ὄρους Σινᾶ… ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Σινᾶ ἀνέπτυξε τὴν εἰσήγησή του μὲ θέμα: «Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Σινᾶ στὴν Πνευματικὴ καὶ Πολιτιστική της διάσταση», ἡ ὁποία περιλάμβανε ἱστορικὰ στοιχεῖα, τὴν φιλανθρωπικὴ καὶ ἐκπαιδευτικὴ δράση τῆς Μονῆς Σινᾶ καὶ πράγματα ποὺ περιγράφουν τὸ περίβλημα τοῦ σιναϊτικοῦ μοναχικοῦ βίου. Ἰδιαίτερη δὲ ἀναφορὰ ἔκανε στοὺς δύο συγχρόνους ἁγίους Πορφύριο Καυσοκαλυβίτη καὶ Παΐσιο Ἁγιορείτη καὶ στὴν ἁγία διέλευσή τους ἀπὸ τὸ Σινᾶ. Τὸ μυστικὸν Σινᾶ, ὁ πνευματικὸς μόχθος τῶν ἀδελφῶν, ὁ ἀγὼν καὶ ἡ παρηγορία των, δὲν ἐμφανίζονται «μετὰ παρατηρήσεως», ἐτόνισε ὁ Σεβασμιώτατος, καὶ εὐχήθηκε μέσα στὴν πολυπραγμοσύνη τοῦ συγχρόνου κόσμου, τῆς τεχνολογίας ποὺ ἀποξενώνει χωρὶς πνευματικὴ ἀναφορά, ἡ μοναστικὴ παράδοσις νὰ συνεχίσει νὰ εἶναι ζωντανὴ πρόκλησις καὶ κλῆσις, ὑπενθύμιση ὅτι «ἑνός ἐστι χρεία» καὶ τῆς διαβεβαιώσεως τοῦ Κυρίου μας: «ζητεῖτε πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν Δικαιοσύνην Αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν».

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ἀποφθέγματα καὶ κατορθώματα Ἀββᾶ Ἀρσενίου ἐκ τοῦ Γεροντικοῦ

1. «Φεῦγε τοὺς ἀνθρώπους καὶ σώζῃ»

Ὁ μοναχικὸς βίος προϋποθέτει ἀπομάκρυνση ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὶς βιοτικὲς μέριμνες. Ἡ πλήρης ἀφιέρωση στὸ Θεὸ θέλει καὶ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ ἀββᾶς Ἀρσένιος, ὅταν ἦταν ἀκόμη στὸ παλάτι, προσευχήθηκε καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ τὸν ὁδηγήσει στὴ σωτηρία. Καὶ τότε ἄκουσε μία φωνὴ ποὺ τοῦ ἔλεγε: «Ἀπόφευγε τοὺς ἀνθρώπους καὶ σώζεσαι».

Ἀργότερα, ὅταν ἀκολουθοῦσε τὸ μοναχικὸ βίο, ἔκανε τὴν ἴδια προσευχὴ καὶ πῆρε τὴν ἀπάντηση: «Ἀρσένιε, νὰ φεύγεις, νὰ σιωπᾶς, νὰ ἡσυχάζεις. Γιατὶ αὐτὲς εἶναι οἱ ρίζες τῆς ἀναμαρτησίας».

* * *

2. Ἀρχὴ νέας ζωῆς

Πολλοὶ ὑποψήφιοι μοναχοὶ δὲν στοχάζονται τὶς ἐπιθέσεις τοῦ διαβόλου, ποὺ θὰ δέχονται κυρίως στὰ πρῶτα βήματα τῆς μοναχικῆς τους ζωῆς. Ὁ ἱερός τους ἐνθουσιασμός, γιὰ νὰ δεχτοῦν τὸ ἀγγελικὸ σχῆμα τοὺς κάνει σχεδὸν ἀδιάφορους στοὺς μελλοντικοὺς πειρασμούς. Ὅμως οἱ πειρασμοὶ θὰ ἔλθουν ὁπωσδήποτε καὶ πρέπει ἡ ἀντίστασή τους νὰ εἶναι γενναία, ἐπικαλούμενοι συνεχῶς τὴν ἄνωθεν βοήθεια.

Ὁ ἀββᾶς Ἀρσένιος εἶχε τέτοια ἐμπειρία, ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινοὶ μοναχοί. Κάποτε τὸν ἄκουσαν μερικοὶ γνωστοί του ἀδελφοὶ νὰ ἐπικαλεῖται τὸν Θεὸ μὲ δυνατὴ φωνὴ καὶ νὰ ζητάει βοήθεια, γιατὶ οἱ ἐπιθέσεις τῶν δαιμόνων τοῦ προκαλοῦσαν μεγάλη θλίψη. Ἔλεγε: «Θεέ μου, μὴ μὲ ἐγκαταλείψεις, τίποτα τὸ καλὸ δὲν ἔπραξα ἐνώπιόν σου. Ἀλλὰ ἀξίωσέ με, μὲ τὴν καλοσύνη σου νὰ βάλω ἀρχὴ νέας ζωῆς».

Ἡ ἐμπειρία τοῦ ἀββᾶ ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τοῦ διαβόλου τὸν βοηθοῦσε νὰ αἰσθάνεται ἀρχάριος στὴ νέα ζωή, ποὺ καλοῦνταν ὡς μοναχὸς νὰ ἀκολουθήσει. Αὐτὴ τὴ μοναχικὴ ἐμπειρία πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅσοι πρόκειται νὰ ἀκολουθήσουν τὸ μοναχικὸ βίο.

* * *

3. Ἀπόκοσμος βίος

Πολλοὶ ἄγαμοι κληρικοὶ καὶ μοναχοὶ δὲν μποροῦν εὔκολα νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν κοσμικὸ τρόπο ζωῆς, ἰδίως ὅταν προέρχονται ἀπὸ πλούσιες οἰκογένειες καὶ ἔχουν φοιτήσει σὲ ἀνώτατες σχολές. Θέλουν πάντα νὰ εἶναι στὴν ἐπιφάνεια καὶ νὰ προβάλλονται. Αὐτὸ τὸ βλέπουμε καὶ στοὺς νέους μητροπολίτες, οἱ ὁποῖοι στρέφονται πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας καὶ ξεχνοῦν τοὺς ἀνθρώπους τῆς λαϊκῆς εὐσέβειας, δηλαδὴ τὸ πραγματικό τους ποίμνιο, γιὰ τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ ἔχουν συνεχὲς ἐνδιαφέρον.

Ὁ ἀββᾶς Ἀρσένιος εἶχε ἀπαρνηθεῖ καθετὶ τὸ κοσμικό, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἀκολούθησε τὸ μοναχικὸ βίο. Ἔλεγαν γι' αὐτόν: «Ὅπως κανένας στὸ παλάτι δὲν ντυνόταν ροῦχα καλύτερα ἀπὸ τὰ δικά του, ἔτσι καὶ στὴν ἐκκλησία κανένας δὲν φοροῦσε φτωχότερα ἀπ' αὐτόν».

* * *

4. Ἡ κατὰ Θεὸν σοφία

Ἡ μόρφωση εἶναι χρήσιμη στὸν ἄνθρωπο. Οἱ εἰδικὲς ἐπιστημονικὲς γνώσεις ἐπίσης ἔχουν εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα στὴ ζωή του. Ὅλα ὅμως αὐτὰ δὲν ἔχουν σχέση μὲ τὴν πνευματική ζωή. Δὲν ὠφελοῦν τὴν ψυχὴ καὶ δὲν βοηθοῦν στὴν ἀνοδικὴ πορεία, ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσει ὁ πιστός, προκειμένου νὰ ἀποκτήσει τὶς ἀρετὲς καὶ νὰ πετύχει τὴ σωτηρία του.

Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ ἀγνοοῦν συχνὰ οἱ κληρικοί, γεγονὸς ποὺ ὁδηγεῖ σὲ λάθος ἐπιλογές. Θεωροῦν τὴν κοσμικὴ γνώση καὶ σοφία ὡς μεγάλο προτέρημα, ἐνῶ δὲν εἶναι. Κάποτε μάλιστα μερικοὶ πτυχιοῦχοι καὶ γλωσσομαθεῖς κληρικοὶ θεωροῦνται καὶ κατάλληλοι γιὰ τὴν ἀρχιερωσύνη. Στὴν πράξη ὅμως ἀποδεικνύονται ἄσχετοι περὶ τὴν πνευματικὴ ζωή, ἀλλὰ καὶ σκανδαλοποιοί.

Ὁ ἀββᾶς Ἀρσένιος δὲν ἐμπιστευόταν τοὺς γέροντες ποὺ εἶχαν μόνο κοσμικὴ σοφία, γι' αὐτὸ καὶ ἐπικοινωνοῦσε πνευματικὰ μὲ ἀγράμματους γέροντες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὴν κατὰ Θεὸν σοφία. Γνώριζε ὅτι οἱ ἁπλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι εἶχαν ἔμπονο πνευματικὸ βίο γιὰ πολλὰ χρόνια καὶ εἶχαν πλουσιότατη ἐμπειρία.

Κάποτε ὁ ἀββᾶς συνομιλοῦσε μὲ ἕνα γνωστό του, ὁ ὁποῖος ἔλεγε ὅτι οἱ ἀγράμματοι γέροντες εἶχαν πολλὲς ἀρετὲς παρόλο ποὺ δὲν εἶχαν μάθει γράμματα, ὅπως οἱ ἴδιοι. Καὶ ὁ ἀββᾶς Ἀρσένιος τοῦ διευκρίνισε: «Ἐμεῖς, ἀπὸ τὴν κοσμικὴ μόρφωση, τίποτε δὲν ἔχουμε. Αὐτοὶ ὅμως οἱ ξωμάχοι καὶ Αἰγύπτιοι ἀπὸ τοὺς δικούς τους κόπους ἀπόχτησαν τὶς ἀρετές».

Μιὰ ἄλλη φορά, ὁ ἀββᾶς Ἀρσένιος συνομιλοῦσε μὲ ἕνα Αἰγύπτιο γέροντα γιὰ τοὺς λογισμούς του. Ἕνας γνωστὸς ποὺ τὸν εἶδε παραξενεύτηκε καὶ τὸν ρώτησε:

– Ἀββᾶ Ἀρσένιε, ἐσὺ ποὺ ἔχεις τόση μόρφωση λατινικὴ καὶ ἑλληνική, πῶς ρωτᾷς γιὰ τοὺς λογισμούς σου αὐτὸν τὸν ἀπελέκητο ἄνθρωπο;

Καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπε:

– Βέβαια, εἶμαι καταρτισμένος στὴ ρωμαϊκὴ καὶ τὴν ἑλληνικὴ μόρφωση. Δὲν ἔχω μάθει ὅμως ἀκόμη οὔτε τὸ ἀλφάβητο αὐτοῦ τοῦ ἁπλοϊκοῦ ἀνθρώπου!

Στὴν ἐποχή μας πολλοὶ κληρικοὶ καὶ θεολόγοι δὲν κοπιάζουν γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῶν ἀρετῶν, ἐνῶ εἶναι λαλίστατοι στὶς ὁμιλίες καὶ τὰ κηρύγματά τους. Πρόκειται προφανῶς γιὰ ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν κοσμικὴ μόρφωση ἀλλὰ εἶναι ἀναλφάβητοι πνευματικά, γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἐπηρεάζουν τοὺς ἀκροατές τους, οἱ ὁποῖοι περιμένουν βιωματικοὺς καὶ ψυχωφελεῖς λόγους.

Πρεσβ. Διονύσιος Τάτσης

Μία Ὀρθόδοξος κριτικὴ εἰς τὴν παπικὴν ἐγκύκλιον «Ἡ χαρὰ τοῦ Εὐαγγελίου»

Τὸ Γραφεῖον ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων καὶ τῶν Παραθρησκειῶν τῆς Ἱ. Μ. Πειραιῶς, τὴν 11ην Ἰουνίου 2015 ἐξέδωσε τὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσιν - κριτικὴν μὲ ἀφορμὴν δημοσίευσιν εἰς τὴν ἐφημερίδα τῶν παπικῶν «Καθολικὴ» (30.4.15) περιλήψεως εἰσηγήσεως τοῦ κ. Π. Βασιλειάδη εἰς τὴν Ἡμερίδα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. μὲ θέμα «Φραγκίσκος Α´ Ἐπίσκοπος Ρώμης - Βαρθολομαῖος Α´ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Πρότυπα θρησκευτικῶν ἡγετῶν στὸν 21ον αἰῶνα».

«Ἤδη ἔχουμε ἀναφερθεῖ σὲ παλαιότερη ἀνακοίνωσή μας στὴν διοργάνωση, στὶς 21 Ἀπριλίου 2015, Διεθνοῦς Ἐπιστημονικῆς Ἡμερίδας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. μὲ θέμα: **«Φραγκίσκος Α´ Ἐπίσκοπος Ρώμης-Βαρθολομαῖος Α´ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Πρότυπα θρησκευτικῶν ἡγετῶν στὸν 21ο αἰῶνα».** Στὴν ἀνακοίνωσή μας ἐκείνη σκιαγραφήσαμε μὲ πολλὴ συντομία, ποιὰ εἶναι τὰ ἀληθινὰ πρότυπα τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν καὶ καταδείξαμε, ὅτι πρόσωπα ποὺ κακοδοξοῦν σὲ καμιὰ περίπτωση δὲν μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέτες τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Οὔτε ἐπίσης σκοτεινὰ καὶ διαβεβλημένα πρόσωπα, ποὺ κατηγορήθηκαν στὸ παρελθὸν γιὰ ἀξιόποινες πράξεις μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ὡς θρησκευτικοὶ ἡγέτες. Στὴν παροῦσα ἀνακοίνωσή μας πήραμε ἀφορμὴ ἀπὸ περίληψη εἰσηγήσεως στὴν ὡς ἄνω Ἡμερίδα τοῦ καθηγητῆ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. **κ. Π. Βασιλειάδη μὲ θέμα: «"Ἡ χαρὰ τοῦ Εὐαγγελίου": Μία Ὀρθόδοξη ἱεραποστολικὴ ἀποτίμηση»,** ἡ ὁποία δημοσιεύτηκε στὴν **ἐν Ἀθήναις ἐφημερίδα τῶν παπικῶν «Καθολικὴ»** (ἀρ. φύλ.151, 30-4-2015).

Στὴν εἰσήγησή του αὐτὴ ὁ ἐν λόγῳ καθηγητὴς προσπαθεῖ νὰ σκιαγραφήσει καὶ νὰ ἀποτιμήσει, (ἀπὸ Ὀρθοδόξου, ὑποτίθεται, πλευρᾶς), τὸ πρόσωπο τοῦ σημερινοῦ Πάπα μὲ βάση τὴν πρώτη προσωπική του Ἐγκύκλιο τὸ Νοέμβριο τοῦ 2013 μὲ τίτλο **«ἡ χαρὰ τοῦ Εὐαγγελίου», (Evangelii Gaudium).** Ἡ ἐγκύκλιος αὐτὴ κατὰ τὴν ἐκτίμηση τοῦ καθηγητῆ σηματοδοτεῖ ὄχι μόνο **«τὴ νέα ἀπρόσμενη καμπὴ στὴ ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀλλὰ καὶ κείμενο ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἄρση καὶ τοῦ τελευταίου οὐσιαστικοῦ ἐμποδίου γιὰ τὴν ἑνότητα τῶν Χριστιανῶν καὶ τὴν ἕνωση τῶν παραδοσιακῶν ἐκκλησιῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως» (!) Θεωρεῖ ἀκόμη ὅτι «ὅτι ὁ σύγχρονος χριστιανικὸς κόσμος, καὶ ὄχι μόνον ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία, διαιρεῖται πλέον στὴν πρὸ τῆς παπικῆς ἐγκυκλίου "ἡ χαρὰ τοῦ εὐαγγελίου" τῆς 24ης Νοεμβρίου τοῦ 2013, καὶ στὴν μετὰ ἀπ' αὐτήν»(!).**

Ὡστόσο οἱ παρὰ πάνω δηλώσεις ἀποτελοῦν ὑποκειμενικὲς κρίσεις καὶ αὐθαίρετα συμπεράσματα, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν κανένα ἔρεισμα καὶ καμιὰ δικαίωση στὴν Ὀρθόδοξη παράδοσή μας, ἀλλὰ οὔτε ἐπίσης καὶ στὰ ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα τῶν τελευταίων ἐτῶν. **Διότι κατὰ ποία ἔννοια ἡ παπικὴ ἐγκύκλιος αἴρει «καὶ τὸ τελευταῖο οὐσιαστικὸ ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἑνότητα τῶν Χριστιανῶν καὶ τὴν ἕνωση τῶν παραδοσιακῶν ἐκκλησιῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως»; Μήπως στὴν ἐγκύκλιο αὐτὴ ὁ Πάπας ἀνεκάλεσε τὶς δεκάδες αἱρετικὲς διδασκαλίες, ποὺ ἐπισώρευσε ὁ Παπισμὸς τὰ τελευταῖα χίλια χρόνια,** ἀφότου ἀποκόπηκε ἀπὸ τὸν κορμὸ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας; Δὲν γνωρίζει καὶ δὲν παρακολουθεῖ τὸ ἀδιέξοδο, στὸ ὁποῖο ἔχει φθάσει ὁ θεολογικὸς διάλογος μὲ τοὺς παπικούς; Δὲν ἄκουσε ἀπὸ τὰ πλέον ἐπίσημα χείλη καὶ αὐτῶν τῶν ὑπεραισιόδοξων οἰκουμενιστῶν, ὅτι ὁ θεολογικὸς διάλογος «βάλτωσε» καὶ «ναυάγησε»;

Κατὰ τὸν καθηγητή, ἡ παπικὴ ἐγκύκλιος εἶναι ἀκόμη **«τὸ πιὸ ριζοσπαστικὸ ἱεραποστολικὸ κείμενο τῆς νεώτερης ἱστορίας»,** ποὺ ἔχει **«δύο κυρίαρχους ἄξονες: α) ἡ ἐγκατάλειψη τῆς κατανόησης τῆς Ἐκκλησίας ὡς φρουρίου (καὶ παραδόσεως μὲ διάφορα κεκτημένα, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν θεολογικῶν), ποὺ πρέπει νὰ ὑπερασπιζόμαστε μὲ ἀμυντικὴ διάθεση ἀπέναντι στὸν ἔξω κόσμο καὶ τὰ ἰδεολογικά του ρεύματα, καὶ ἡ ἐπιστροφὴ στὴν ἱεραποστολικὴ καὶ διακονικὴ "ἔξοδο" τῆς Ἐκκλησίας στὸν κόσμο, ἰδιαίτερα τῶν πτωχῶν καὶ κατατρεγμένων, καὶ β) ἡ ἐγκατάλειψη τῆς ἔννοιας τῆς ἁμαρτίας ὡς "ἀτομικοῦ" κακοῦ καὶ ἡ υἱοθέτηση τῆς ἁμαρτίας μὲ τὴν παραδοσιακὴ βιβλικὴ ἔννοια τοῦ "δομικοῦ" κακοῦ».**

Μὲ βάση τὰ παρὰ πάνω ὁ Πάπας προτρέπει στὴν ἐγκύκλιό του τοὺς ὀπαδούς του νὰ παύσουν νὰ κατανοοῦν τὴν παπικὴ «Ἐκκλησία» ὡς φρούριο καὶ ὡς παράδοση μὲ διάφορα κεκτημένα, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν θεολογικῶν, καὶ μὲ ἐφόδιο τὴν νέα αὐτὴ «κατανόηση», νὰ ἐξέλθουν ἱεραποστολικὰ στὸν μὴ χριστιανικὸ κόσμο προκειμένου νὰ εὐαγγελιστοῦν τὸν Χριστό. Μόνο ἔτσι θὰ νοιώσουν τὴν «χαρὰ τοῦ Εὐαγγελίου», τὴν χαρὰ τῆς μεταδόσεως τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος. Ἡ «ἔξοδος» αὐτὴ ὅμως δὲν θὰ πρέπει νὰ εἶναι μόνο «ἱεραποστολική», ἀλλὰ καὶ **«διακονικὴ»** πρὸς **«τοὺς πτωχοὺς καὶ κατατρεγμένους»,** δηλαδὴ νὰ ἔχει καὶ φιλανθρωπικὸ χαρακτῆρα. Ἐπίσης τοὺς προτρέπει νὰ παύσουν νὰ κατανοοῦν τὴν ἁμαρτία ὡς **«"ἀτομικὸ" κακό»,** ἀλλὰ νὰ τὴν θεωροῦν **«δομικὸ κακό».**

Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἐδῶ ὁ Πάπας ἐκφράζεται μὲ ἕνα ἐντυπωσιακὸ καὶ ριζοσπαστικὸ τρόπο, χωρὶς ὡστόσο νὰ ἀφίσταται ἀπὸ τὶς προδιαγραφὲς τῆς Β´ Βατικανῆς Συνόδου (1962-1965). **Ἡ ἰδέα τῆς «ἐγκατάλειψης τῆς κατανόησης τῆς Ἐκκλησίας ὡς φρουρίου….», ἐκφράζει οὐσιαστικὰ τὴν νέα περὶ Ἐκκλησίας θεολογικὴ ἀντίληψη, ποὺ κυριάρχησε στὴν Β´ Βατικανή.** Ἐκφράζει τὸ ἄνοιγμα τοῦ Παπισμοῦ πρὸς τὶς μὴ ρωμαιοκαθολικὲς κοινότητες, (Ὀρθοδοξία, Προτεσταντισμός), στὰ πλαίσια τοῦ Παπικοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὴν ἀναγνώριση σ' αὐτὲς βαθμῶν ἐκκλησιαστικότητος. Σὲ ἀντίθεση βέβαια μὲ τὴν πρὸ τῆς Β´ Βατικανῆς ἐπικρατοῦσα κατάσταση, ἡ ὁποία ἦταν τέτοια ποὺ τὸ ἐπίσημο Βατικανὸ δὲν ἄφηνε περιθώριο νὰ γίνει λόγος περὶ ἄλλης ἐκκλησιαστικῆς πραγματικότητος ἐκτὸς αὐτῆς τοῦ Παπισμοῦ.

Μία περαιτέρω ἀνάλυση τοῦ βαθυτέρου νοήματος τῆς παπικῆς ἐγκυκλίου μᾶς δίδει ὁ Πρόεδρος τῆς Συνόδου γιὰ τὸν Εὐαγγελισμὸ τῶν Λαῶν, καρδινάλιος Φερνάντο Filoni, ὁ ὁποῖος παρατηρεῖ ὅτι **«ἡ χαρὰ τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἡ βάση γιὰ τὸν εὐαγγελισμό. Γεννιέται καὶ ξαναγεννιέται στὴν προσωπικὴ συνάντηση μὲ τὸν Ἰησοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο προέρχεται ἡ ἀλλαγὴ στὴ ζωὴ καὶ τὸ ἱεραποστολικὸ πνεῦμα. Στὴν πραγματικότητα, ἡ χαρά, ἀπὸ τὴ φύση της, πάντα ἐπιδιώκει νὰ ἐπικοινωνεῖ: "Ἂν κάποιος ἐγκολπώθηκε αὐτὴ τὴν ἀγάπη, ποὺ τοῦ ξαναδίνει τὸ νόημα τῆς ζωῆς, πῶς μπορεῖ νὰ συγκρατήσει τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴ μεταδώσει στοὺς ἄλλους;" Ὁ εὐαγγελισμὸς εἶναι ἡ φυσικὴ συνέπεια αὐτῆς τῆς χαρᾶς, ἡ ὁποία συνίσταται στὴ συνάντηση μὲ τὸν Κύριο καὶ ἀνανεώθηκε ἀπὸ Αὐτόν: "Ἡ Ἐκκλησία δὲν αὐξάνεται διὰ τοῦ προσηλυτισμοῦ, ἀλλὰ διὰ τῆς προσέλκυσης».**

Ὅμως ἡ χαρά, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν μετάδοση τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος, δὲν εἶναι ἕνας νοσηρὸς συναισθηματισμός, ἀλλὰ καρπὸς τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶναι ἄκτιστη ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία εἶναι παροῦσα μόνο μέσα στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ ποτὲ μέσα στὴν αἵρεση. Οὔτε ἐπίσης εἶναι δυνατὴ μία **«προσωπικὴ συνάντηση μὲ τὸν Ἰησοῦ»** μέσα στὴν αἵρεση. Εἶναι φανερὸ ὅτι ἡ παπικὴ ἐγκύκλιος ὁμιλεῖ γιὰ βιώματα καὶ καταστάσεις, ποὺ οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Πάπας ποτὲ τὶς ἔβιωσε, οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ τὶς βιώσουν οἱ ἱεραπόστολοι τοῦ Παπισμοῦ. Πέραν αὐτῶν ὁ Πάπας ἐδῶ ἐκφράζεται καὶ μὲ ὑποκρισία, διότι ἐνῶ καταδικάζει τὸν προσηλυτισμὸ ὡς ἀδόκιμο τρόπο ἱεραποστολικῆς δράσεως, παράλληλα ὅμως δὲν καταργεῖ τὴν Οὐνία, ἡ ὁποία ὅπως εἶναι γνωστὸ δὲν παύει μέχρι σήμερα νὰ ἀσκεῖ δόλιο προσηλυτισμὸ στὶς χῶρες τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης.

Στὴν Ἐγκύκλιό του ὁ ἐξ Ἀργεντινῆς Ποντίφικας παρουσιάζεται (καὶ) ὡς προστάτης τῶν φτωχῶν καὶ τῶν κατατρεγμένων. Μὲ πολλὴ ὀργὴ ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμοῦ καὶ τῆς σύγχρονης **«εἰδωλολατρίας τοῦ χρήματος».** Γράφει: **«Καθὼς ἡ ἐντολὴ οὐ φονεύσεις θέτει ἕνα καθαρὸ ὅριο γιὰ τὴν ἀξία τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, ὀφείλουμε νὰ ποῦμε ὄχι στὴν οἰκονομία τοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ τῆς ἀνισότητας».** Καὶ ἀφοῦ κατακεραυνώνει τὴν ἐκμετάλλευση καὶ τὴν ἀδικία, κάνει λόγο γιὰ μία νέα, **«ἀόρατη τυραννία» τῶν χρηματοπιστωτικῶν ἀγορῶν,** δείχνοντας μάλιστα συμπαθητικὴ κατανόηση στὶς λαϊκὲς ἐξεγέρσεις ἐναντίον αὐτῆς τῆς τυραννίας. **«Ἡ κοινωνικὴ εἰρήνη»,** σημειώνει ὁ Ποντίφικας, **«δὲν μπορεῖ νὰ γίνεται νοητὴ ὡς ἁπλὴ ἔλλειψη βίας, συνεπείᾳ τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἐπιβολῆς τῆς μιᾶς πλευρᾶς πάνω στὴν ἄλλη... ὡς ἐφήμερη εἰρήνη πρὸς ὄφελος μιᾶς εὐτυχισμένης μειονότητας. Ἡ ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια καὶ τὸ κοινὸ ἀγαθὸ τοποθετοῦνται ὑπεράνω τῆς γαλήνης ἐκείνων ποὺ δὲν θέλουν νὰ παραιτηθοῦν τῶν προνομίων τους».**

Ἂν δὲν ἤξερε κανεὶς ὅτι συντάκτης αὐτῶν τῶν δηλώσεων εἶναι ὁ Πάπας, ὁ ὁποῖος, ὡς ἀρχιεπίσκοπος Μπουένος Ἄιρες, ὑπῆρξε συνένοχος γιὰ διώξεις καὶ βασανισμοὺς λαϊκῶν καὶ κληρικῶν στὴν ἐποχὴ τῆς στρατιωτικῆς δικτατορίας, θὰ μποροῦσε νὰ πιστέψει ὅτι ἔχει νὰ κάνει μὲ κάποιο Ὀρθόδοξο ἱεροκήρυκα, ποὺ δαπάνησε ὅλη τὴν περιουσία του στὴν ἀνακούφιση τῶν πτωχῶν, ἢ μὲ κάποιον ἐκπρόσωπο τῆς **«Θεολογίας τῆς Ἀπελευθέρωσης»,** ποὺ ἔδρασε στὴ Λατινικὴ Ἀμερική, προσπαθώντας νὰ συγκεράσει τὸν Χριστιανισμὸ μὲ τὸν Σοσιαλισμό. Τὸ νὰ παριστάνει ὅμως τὸν φίλο τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ἀδικημένων ὁ ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς ἀπὸ τὶς πιὸ μεγάλες διεθνεῖς οἰκονομικὲς δυνάμεις τοῦ πλανήτη, (μὲ τράπεζες **«ἁγίου Πνεύματος»,** ποὺ εὐθύνονται γιὰ ξέπλυμα μαύρου χρήματος), καὶ νὰ ἔχει τὴν ἀξίωση νὰ πάρει τὸ φραγγέλιο, γιὰ νὰ τιμωρήσει τὸν διεθνῆ καπιταλισμό, ἔ αὐτὸ πιὰ ξεπερνᾶ κάθε ὅριο ἰησουϊτικῆς ὑποκρισίας! Σύμφωνα μὲ ἔγκυρες πληροφορίες **«μόνο στὶς ΗΠΑ, ὁ Παπισμὸς ἔχει ἐτήσιο προϋπολογισμὸ 170 δισ. δολλαρίων, μεγαλύτερο ἀπὸ ἐκεῖνον τῆς General Electric, καὶ εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἰδιοκτήτης ἀκινήτων στὸ Μανχάταν».**

Μίλησε ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν **«ἐγκατάλειψη τῆς ἐννοίας τῆς ἁμαρτίας ὡς ἀτομικοῦ κακοῦ καὶ τὴν υἱοθέτηση τῆς ἁμαρτίας μὲ τὴν παραδοσιακὴ βιβλικὴ ἔννοια τοῦ "δομικοῦ" κακοῦ».** Ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία οὔτε ὡς ἀτομικὸ μόνον κακὸ μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ, οὔτε ὡς δομικὸ κακό. Καὶ τοῦτο διότι ἐκεῖνος ποὺ τὴν διαπράττει φέρει μὲν ἀκεραία τὴν εὐθύνη ἀπὸ τὴν διάπραξή της καὶ ὑφίσταται τὴν ἀνάλογη πνευματικὴ ζημία στὴν ψυχή του, λόγῳ τοῦ ὅτι τὸν ἐγκαταλείπει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, ὡστόσο ὅμως ἡ προσωπικὴ ἁμαρτία τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἄλλη πνευματικὴ νόσος, ἔχει συνέπειες καὶ προεκτάσεις καὶ στὸ κοινωνικὸ σύνολο. Παράλληλα σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας ἡ ἁμαρτία δὲν ἐπέφερε ὀντολογικὴ μεταβολή, δηλαδὴ μεταβολὴ στὴ δομὴ τῆς ἀνθρώπινης φύσεως. Ἡ ἀπώλεια τῆς Χάριτος ἐξ αἰτίας τῆς πτώσεως τραυμάτισε μὲν καὶ ἀμαύρωσε τὸ κατ' εἰκόνα, χωρὶς ὡστόσο νὰ τὸ καταστρέψει. Ἐὰν ἡ ἁμαρτία κατέστρεφε τὸ κατ' εἰκόνα δὲν θὰ ἦταν δυνατὴ ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τῆς ἐνσάρκου Θείας Οἰκονομίας.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω τί θὰ πρέπει νὰ καταλογίσουμε στὸν κατὰ τὰ ἄλλα συμπαθέστατο καθηγητή: ἄγνοια, ἀφέλεια, ἢ ἀπόκρυψη τῆς ἀλήθειας; Τί νὰ ποῦμε δὲ καὶ γιὰ τὸ ἀκροατήριο ποὺ καταχειροκρότησε τὴν εἰσήγησή του; **"Τυφλὸς δὲ τυφλὸν ἐὰν ὁδηγῇ, ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται"** (Ματθ.15,14)».

Ἐπιστολὴ τῆς Συνάξεως Ὀρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν διὰ τὸν π. Μ. Βουλκανέσκου

Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πειραιῶς κ. Σεραφεὶμ

Σεβασμιώτατε,

Ἡ «Σύναξις Ὀρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν» εἰς τὴν τελευταίαν της συνέλευσιν ὁμοφώνως καὶ μετὰ πολλῆς χαρᾶς ἀπεφάσισε νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ θερμῶς διὰ τὴν προσγενομένην τιμὴν εἰς ἓν τῶν μελῶν αὐτῆς, τὸν ἐκ Ρουμανίας κληρικὸν π. Ματθαῖον Βουλκανέσκου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐχορηγήσατε τὸ ὀφφίκιον τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου καὶ τὸ ἐνταλτήριον γράμμα τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἔργου τοῦ πνευματικοῦ - ἐξομολόγου.

Ἡ ἐνέργειά σας αὐτὴ πρὸς πεπαρρησιασμένον ἀγωνιστὴν καὶ ὁμολογητὴν σθεναρὸν τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως ἐνώπιον πανισχύρων ἀξιωματούχων τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ἰσχυρότατον ἀντίβαρον τῶν διώξεων καὶ συκοφαντιῶν, ἃς ὑπέστη καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται, ἀλλὰ πρὸ παντὸς πρᾶξιν δικαιοσύνης καὶ ἀναγνωρίσεως τῶν ἀγώνων καὶ τῆς γενικωτέρας ποιμαντικῆς προσφορᾶς του.

Δὲν λησμονοῦμεν ἀναλόγους τιμὰς καὶ ὑποστηρίξεις καὶ εἰς ἄλλα μέλη τῆς «Συνάξεως», πρὸ παντὸς δὲ τὴν ὁλόθυμον συνέργειαν καὶ βοήθειάν σας εἰς τὴν κατίσχυσιν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς φίλης Ὀρθοδοξίας ἔναντι τῶν κυκλούντων αὐτὴν ποικίλων πολεμίων, ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν.

Εὐχόμενοι πᾶσαν παρὰ τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου ἀγαθοδωρεάν, ἀσπαζόμεθα τὴν δεξιάν σας μετὰ πολλῆς τιμῆς καὶ ἀγάπης.

Διὰ τὴν «Σύναξιν Ὀρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν»

Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Ἀναστασίου Προηγούμενος Ἱ. Μ. Μεγ. Μετεώρου **Ἀρχιμ. Σαράντης Σαράντος** Ἐφημέριος Ἱ. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου, Ἀμαρούσιον Ἀττικῆς **Ἀρχιμ. Γρηγόριος Χατζηνικολάου** Καθηγούμενος Ἱ. Μ. Ἁγίας Τριάδος, Ἄνω Γατζέας Βόλου **Γέρων Εὐστράτιος Ἱερομόναχος** Ἱ. Μ. Μεγίστης Λαύρας Ἁγ. Ὄρους **Πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός** Ὁμότιμος Καθηγητὴς Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν **Πρωτοπρ. Θεόδωρος Ζήσης** Ὁμότιμος Καθηγητὴς Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Θεσ/νίκης **Δημήτριος Τσελεγγίδης** Καθηγητὴς Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (Σύμβουλος).

Ο ΑΓΙΟΣ ΔΑΒΙΔ Ο ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τὴν 26ην Ἰουνίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμην τοῦ Ἁγίου Δαβίδ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Ἀνωτέρω εἰκὼν ἐκ τῆς Ἱ.Μ. Διονυσίου Ἁγ. Ὄρους.

Ὁ συκοφαντηθείς καταφεύγει εἰς τόν Θεόν διά δικαίωσιν

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΨΑΛΤΗΡΙΟΥ: Ο 7ος ΨΑΛΜΟΣ

*Γράφει **ὁ Σεβ. Μητρ. Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας***

1. Στήν σειρά τῆς ἑρμηνείας τοῦ Ψαλτηρίου βρισκόμαστε, ἀδελφοί μου, στόν 7ο ψαλμό. Δέν εἶναι εὔκολη, ἀγαπητοί μου, ἡ ἑρμηνεία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί μάλιστα ἡ ἑρμηνεία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, γιατί αὐτή πρωτοτύπως γράφτηκε στήν Ἑβραϊκή γλώσσα. Καί αὐτός πού τήν ἑρμηνεύει πρέπει νά ἔχει ὑπ' ὄψιν του καί τά δυό κείμενα, καί τό Ἑβραϊκό καί τήν Μετάφραση τῶν Ἑβδομήκοντα, πού χρησιμοποιοῦμε στήν θεία λατρεία μας. Αὐτό θά κάνουμε καί ἐμεῖς σήμερα στήν ἑρμηνεία τοῦ 7ου ψαλμοῦ, γιά νά νοήσουμε τό νόημά του, τό θέμα του. Γιατί πρέπει νά γνωρίσουμε τό θέμα γύρω ἀπό τό ὁποῖο πλέκεται ὁ ὅλος ψαλμός.

2. Στόν 7ο ψαλμό ἔχουμε ἕνα πιστό ἄνθρωπο, πού καταδιώκεται ἀπό κάποιους (ἤ ἀπό κάποιον) καί καταφεύγει στόν Θεό ζητῶντας τήν βοήθειά Του. Στόν Θεό λέει «σῶσόν με», «ῥῦσαί με» (στίχ. 2). Καί τά δύο αὐτά ρήματα εἶναι δυνατά καί ἐκφράζουν τήν μεγάλη ἀνάγκη στήν ὁποία βρίσκεται ὁ διωκόμενος ἄνθρωπος. Τήν δυσκολία αὐτή τήν ἐκφράζει ὁ ψαλμωδός καί μέ τό ὅτι παριστάνει μέ λιοντάρι τόν ἐχθρό πού τόν καταδιώκει• «μή ποτε ἁρπάσῃ ὡς λέων τήν ψυχήν μου», λέγει (στίχ. 3).

Τί συμβαίνει λοιπόν; Γιατί καταδιώκεται ὁ ποιητής τοῦ ψαλμοῦ; Τόν ψαλμωδό μας, ἀγαπητοί μου, τόν συκοφάντησαν κάποιοι – ἤ κάποιος – ὅτι ἔχει «ἀδικία στά χέρια του», δηλαδή, ὅτι ἔκλεψε, ὅπως μᾶς τό λέγει καθαρά τό Ἑβραϊκό κείμενο (στίχ. 5). Ἡ συκοφαντία αὐτή φαίνεται ὅτι ἔλαβε μεγάλη ἔκταση, γι' αὐτό καί ὁ συκοφαντηθείς ποιητής μας κατέφυγε στόν Ναό. Ἐκεῖ ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου ἤθελε νά βεβαιώσει τήν ἀθωότητά του καί νά ἐξακριβωθεῖ ἡ ἀθωότητά του αὐτή ἀπό τόν ἱερέα μέ εἰδική τελετή, ὅπως ἐξακριβωνόταν καί ἡ περίπτωση μοιχείας (βλ. Ἀριθμ. 5,11 ἑξ.). Μάλιστα μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι ἡ συκοφαντία γιά τόν ποιητή μας ὅτι «ἔκλεψε» μπορεῖ μεταφορικά νά σημαίνει καί τήν μοιχεία, ὅτι ἔκλεψε, δηλαδή, τήν γυναίκα τοῦ ἄλλου• γι' αὐτό καί ἡ τόση ταραχή τοῦ ποιητοῦ μας γιά μιά τέτοια συκοφαντία.

3. Ὁ ποιητής τοῦ ψαλμοῦ μας εὑρισκόμενος στόν Ναό ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου ὁμολογεῖ στόν ἱερέα τήν ἀθωότητά του καί λέγει: «Κύριε ὁ Θεός μου, εἰ ἐποίησα τοῦτο, εἰ ἔστιν ἀδικία ἐν χερσί μου», δηλαδή• «Θεέ μου, ἄν ἔπραξα αὐτό γιά τό ὁποῖο μέ κατηγοροῦν καί ἔχω στά χέρια μου ξένο πράγμα», τότε, «ἀποπέσοιμι ἄρα ἀπό τῶν ἐχθρῶν μου κενός» (στίχ. 5). Τότε «Θεέ μου, σύντριψέ με μπροστά στούς ἐχθρούς μου». Τότε, ἄν ἔπραξα αὐτό πού μέ συκοφαντεῖ ὁ ἐχθρός μου, «καταδιώξαι ἄρα ὁ ἐχθρός τήν ψυχήν μου καί καταλάβοι καί καταπατήσαι εἰς γῆν τήν ζωήν μου καί τήν δόξαν μου εἰς χοῦν κατασκηνώσαι» (στίχ. 6). Σάν νά θέλει νά πεῖ, ἄς μέ διαπομπεύσει ὁ ἐχθρός μου καί ἄς μέ ποδοπατήσει, ἄν ἀποδειχθεῖ ὅτι ἐγώ ἔχω κάνει αὐτό γιά τό ὁποῖο μέ κατηγορεῖ. Ὁ ποιητής, δηλαδή, αὐτοκαταριέται σέ περίπτωση πού διέπραξε κλοπή ἤ μοιχεία, ἄν ἀφορᾶ τήν μοιχεία ἡ κατηγορία.

4. Ὁ Ψαλμωδός ὅμως εἶναι πεπεισμένος γιά τήν ἀθωότητά του ἤ φαίνεται ὅτι βεβαιώθηκε ἡ ἀθωότητά του ἀπό τόν ἱερέα, κατά τήν τελετή, γι' αὐτό καί ζητάει τώρα στήν συνέχεια τήν κρίση ἀπό τόν Θεό κατά τῶν ἐχθρῶν του. «Ἀνάστηθι, Κύριε ἐν τῇ ὀργῇ σου – τοῦ λέγει–, ὑψώθητι ἐν τοῖς πέρασι τῶν ἐχθρῶν μου» (στίχ. 7). Μέχρι τώρα, κατά παραχώρηση Θεοῦ, οἱ ἐχθροί δροῦσαν ἐναντίον τοῦ ποιητοῦ μας καί ὁ Θεός φαινόταν ὅτι ἀδρανοῦσε. Τώρα ὅμως μέ τήν βεβαίωση τῆς ἀθωότητάς του ὁ ψαλμωδός μας καλεῖ τόν Θεό νά ἀναστεῖ μέ ὀργή καί νά κινηθεῖ ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν του.

Ὁ Θεός παριστάνεται ὅτι ἐκδικάζει ἀπό ψηλά, ἀπό τούς οὐρανούς. Γι' αὐτό λοιπόν καί ὁ ποιητής μας λέγει στόν Θεό ὅτι «ὑπέρ ταύτης», γιά τήν δίκη, δηλαδή, πού ζήτησε νά κάνει κατά τῶν ἐχθρῶν του, «εἰς ὕψος ἐπίστρεψον» (στίχ. 8). Ἡ δίκη αὐτή, πού θά κάνει ὁ Θεός ὑπέρ τοῦ ποιητοῦ μας, θά εἶναι ἐπίσημη. Γιατί δέν θά εἶναι μόνος Του ὁ Θεός, ἀλλά θά Τόν κυκλώνουν καί οἱ ἄγγελοι, πού θά ἀκροῶνται καί αὐτοί καί θά βεβαιώνουν καί αὐτοί γιά τήν ἀθωότητα τοῦ ψαλμωδοῦ μας. Αὐτό θέλει νά πεῖ αὐτό πού λέγει παρακάτω ὁ ψαλμός μας «καί εἰς συναγωγήν λαῶν κυκλώσει σε» (στίχ. 8• ἀντί, δηλαδή, «λαῶν» νά διαβάσουμε «ἀγγέλων», βλ. Ψαλμ. 81,1. 46,9. Δαν. 7,11).

Ὁ ψαλμωδός εὔχεται ὅτι σ' αὐτήν τήν δίκη, πού θά κάνει ὁ Θεός ἐκεῖ στά ὕψη ὑπέρ αὐτοῦ, νά λάβει τέλος ἡ ἐναντίον του πονηρία καί κακία τῶν ἁμαρτωλῶν ἐχθρῶν του. «Συντελεσθήτω δή – λέγει – ἡ πονηρία ἁμαρτωλῶν» (στίχ. 10).

5. Τέλος ὁ ποιητής μας στρέφεται πρός αὐτούς τούς ἐχθρούς του, πού τόσο τόν κατασυκοφάντησαν καί τόν κατηγόρησαν, καί τούς προτρέπει νά μετανοήσουν. «Ἐπιστραφῆτε», τούς λέγει (στίχ. 13). Ἄν ὅμως αὐτοί δέν μετανοήσουν γιά τήν πράξη τους, τότε θά ἀντιμετωπίσουν τήν ὀργή τοῦ Θεοῦ. Καί τόν Θεό του ὁ ποιητής μας τόν παριστάνει ἐδῶ μέ ἰσχυρό πολεμιστή ἔχοντα ρομφαία, τόξο καί θανατηφόρα βέλη. «Ἐάν μή ἐπιστραφῆτε – λέγει στούς ἐχθρούς του – τήν ρομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσει, τό τόξον αὐτοῦ ἐνέτεινε καί ἡτοίμασεν αὐτό καί ἐν αὐτῷ ἡτοίμασε σκεύη θανάτου» (στίχ. 13)!

Στό τέλος τοῦ ψαλμοῦ του βρισκόμενος ὁ ποιητής μας δίνει μία ὡραία παραστατική εἰκόνα τοῦ κυρίως ἐχθροῦ του, ὁ ὁποῖος παρακίνησε καί ἄλλους σέ ἐχθρότητα ἐναντίον του. Κατά τήν εἰκόνα αὐτή ὁ ἐχθρός τοῦ ποιητοῦ εἶχε μία αἰσχρή γέννα: Κοιλοπόνησε ἀδικία, συνέλαβε πόνο καί γέννησε ἁμαρτία: «Ἰδού ὠδίνησεν ἀδικίαν, συνέλαβε πόνον καί ἔτεκεν ἀνομίαν» (στίχ. 15)! Καί ἀκόμη ὁ ἐχθρός του μέ τίς συκοφαντίες του ἄνοιξε ἕνα λάκκο, στόν ὁποῖο ἔπεσε ὁ ἴδιος μέσα: «Λάκκον ὤρυξε καί ἀνέσκαψεν αὐτόν καί ἐμπεσεῖται εἰς βόθρον, ὅν εἰργάσατο» (στίχ. 16). – Τέλος ὁ ποιητής μας ὡς ἄνθρωπος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πού δέν εἶχε ἀκούσει τόν λόγο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νά συγχωροῦμε καί τούς ἐχθρούς μας, εὔχεται τό κακό πού τοῦ ἔκανε ὁ ἐχθρός του νά πέσει στό κεφάλι του. Λέγει ἐπί λέξει: «Ἐπιστρέψει ὁ πόνος αὐτοῦ εἰς κεφαλήν αὐτοῦ καί ἐπί τήν κορυφήν αὐτοῦ ἡ ἀδικία αὐτοῦ καταβήσεται» (στίχ. 17).

Ἐπειδή ὅμως ὁ ψαλμός εἰπώθηκε στόν Ναό, ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου καί παρουσίᾳ ἱερέως, γι' αὐτό καί τελειώνει μέ λειτουργικό καί λατρευτικό στίχο: «Ἐξομολογήσομαι τῷ Κυρίῳ κατά τήν δικαιοσύνην αὐτοῦ καί ψαλῶ τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ Ὑψίστου» (στίχ. 18).

Νεανικὰ Ζητήματα

Ἡ κατάντια τοῦ sexting!

(5ον)

Στὰ προηγούμενα φύλλα, καλοί μου φίλοι, εἴδαμε τί ἀκριβῶς εἶναι τὸ sexting, πῶς προῆλθε, ποιὰ εἶναι ἡ ἀπήχησή του στὴ νέα γενιά, σὲ τί ὀφείλεται ἡ ἀπήχηση αὐτὴ ποὺ ἔχει, τί ἀποκαλύπτει, ὅτι εἶναι ὄντως ἀπάνθρωπο, μέσα ἀπὸ ποιὲς «λογικὲς» ἐνδίδουν οἱ νέοι σ' αὐτὸ καὶ πῶς εἶναι ἐνταγμένο στὸ ὅλο σύστημα τῆς διαφθορᾶς. Τώρα θὰ δοῦμε τὰ ἑξῆς...

Ποιὲς εἶναι οἱ ἐπιπτώσεις αὐτῆς τῆς συμπεριφορᾶς;

Εἶναι πολλὲς καὶ μεγάλες, γιατί ἔχουν νὰ κάνουν τόσο μὲ τὴν ἠθική μας ἀκεραιότητα καὶ ἀξιοπρέπεια, ὅσο καὶ μὲ τὴν τεχνολογία.

1. Τὸ πρῶτο ποὺ ἔχουμε νὰ ποῦμε εἶναι τὸ τεράστιο πρόβλημα ποὺ δημιουργεῖται σ' ὅποιον ἐπιδίδεται σ' αὐτὰ **ἀπ' τὴν ἴδια τὴν ἐκπόρνευση** τοῦ ἑαυτοῦ του, γιατί περὶ αὐτοῦ πρόκειται τελικά.

2. Ἔπειτα εἶναι οἱ ψυχολογικὲς ἐπιπτώσεις. Μπορεῖ στὴν ἀρχὴ ὅλα νὰ γίνονται … γιὰ πλάκα! Ὅμως πολὺ γρήγορα ὅσοι ἐνεπλάκησαν στὸ sexting, νοιώθουν ἰδιαίτερη ἀνησυχία, ἀνασφάλεια, ἐνοχές, θλίψη, ἀπογοήτευση καὶ ντροπή. Γενικὰ τὰ ἀρνητικὰ αὐτὰ συναισθήματα εἶναι τόσο μεγάλα, ποὺ φθάνουν στὸ σημεῖο νὰ ἐμφανίζουν συμπτώματα κατάθλιψης. Μάλιστα, ἰδιαίτερα στὰ κορίτσια, παρατηροῦνται ἀπόπειρες αὐτοτραυματισμοῦ καὶ αὐτοκτονίας!

Σύμφωνα μὲ τοὺς εἰδικούς, ὅταν τὸ μήνυμα ἑνὸς κοριτσιοῦ μὲ σεξουαλικὸ περιεχόμενο προωθεῖται σὲ ἄλλους ἐφήβους, πολλὲς φορὲς καὶ σὲ ἄλλα σχολεῖα, ἡ νέα κοπέλα ἔρχεται ἀντιμέτωπη μὲ τὴν ἀπομυθοποίηση, τὴν προδοσία καὶ τὴν δυσφήμισή της, αἰσθήματα ποὺ ὁδηγοῦν στὴν ἀπογοήτευση καὶ τὴν κατάθλιψη. Γιὰ τὰ ἀγόρια τὸ πρόβλημα εἶναι ἀνάλογο, ὅταν συμβαίνει νὰ εἶναι ὁμοφυλόφιλοι.

3. Τέλος εἶναι οἱ ἐπιπτώσεις ἀπ' τὴν χρήση τῆς ἐν λόγῳ τεχνολογίας. Ὡς γνωστὸ ἡ τεχνολογία ἔχει πολλαπλασιαστικὲς ἰδιότητες. Γι' αὐτὸ καὶ εἶναι χρήσιμη, χάρις στὶς ἰδιότητές της αὐτές. Γιὰ παράδειγμα ἄλλες ἦταν οἱ δυνατότητες ἑνὸς πολεμιστή, ποὺ χρησιμοποιοῦσε τὴν πέτρα, ἄλλες ὅταν εἶχε τὸ τόξο, ἄλλες ὅταν εἶχε τὸ πολυβόλο, ἄλλες ὅταν εἶχε τὸ ἀεροπλάνο καὶ ἄλλες μὲ τὴν ἀτομικὴ βόμβα. Ἡ τεχνολογία εἶναι ἐκείνη ποὺ κάνει τὴ διαφορὰ στὰ ἀποτελέσματα. Τὸ ἴδιο συμβαίνει κι ἐδῶ. Ἄλλο νὰ δώσουμε τὴν φωτογραφία μας σὲ κάποιον, κι ἄλλο αὐτὴ νὰ τὴν στείλουμε μέσω κινητῶν ἢ τοῦ διαδικτύου.

Κατ' ἀρχὴν οἱ ἐν λόγῳ ἀποκαλυπτικὲς φωτογραφίες καὶ τὰ ἐρωτικὰ μηνύματα ποὺ στέλνει κάποιος στὸν σύντροφό του, γιὰ νὰ τὸν προκαλέσει ἐρωτικά, πολλὲς φορὲς πέφτουν σὲ λάθος χέρια. Ἢ τὶς χρησιμοποιεῖ ἠθελημένα, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθεῖ, ἐπειδὴ κάτι δὲν πῆγε καλὰ στὶς σχέσεις τους. Τότε ἐν εἴδει λαφύρου τὶς στέλνουν στοὺς φίλους τους ἢ καὶ τὶς «ἀνεβάζει» στὸ διαδίκτυο. Στ' ἀλήθεια τί γίνεται τότε;

Σὲ ἐκτενὲς δημοσίευμά της ἡ «Καθημερινὴ» ἀνέφερε τὸ περιστατικὸ μιᾶς 14χρονης ποὺ «ἔτσι γιὰ πλάκα» ἔστειλε σὲ 17χρονο «φίλο» της μία γυμνὴ φωτογραφία της. Ἐκεῖνος τότε τὴν ἔστειλε σὲ δεκάδες ἄλλους κι ἐκεῖνοι μὲ τὴ σειρά τους σὲ ἄλλους. Ἡ κατάσταση ἔγινε ἀνεξέλεγκτη, ἂν σκεφθεῖ κανεὶς πὼς κάθε νέος ἔχει ὡς καὶ 3.000 «φίλους» στὸ facebook!

Τότε ἡ 14χρονη ἄρχισε νὰ λαμβάνει ἑκατοντάδες χυδαῖα μηνύματα τόσο ἀπὸ τοὺς συμμαθητές της ὅσο καὶ ἀπὸ ἀγνώστους, ποὺ τὴν διαπόμπευαν. Ὑπέστη σόκ! Οἱ γονεῖς της τὴν πῆγαν ὄχι μόνο σὲ ἄλλο σχολεῖο, ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλη πόλη καὶ κατέφυγαν σὲ παιδοψυχολόγο!

Ὑπόψη ὅτι, σύμφωνα μὲ ἔρευνα τοῦ Internet Watch Foundation, τὸ 88% τῶν φωτογραφιῶν ποὺ δημιούργησαν καὶ ἀνέβασαν στὸ διαδίκτυο οἱ ἴδιοι οἱ νέοι, ἀντιγράφθηκε καὶ βρέθηκε σὲ 68 ἄλλους δικτυακοὺς τόπους, στοὺς ὁποίους οἱ δημιουργοί τους δὲν εἶχαν κανένα ἔλεγχο. Μάλιστα οἱ δικτυακοὶ αὐτοὶ τόποι ἦταν κυρίως σεξουαλικοῦ περιεχομένου!

Ἐπιπλέον, ὅπως εἶναι ἤδη γνωστό, ὅ,τι ἀνεβαίνει στὸ διαδίκτυο δὲν θὰ μπορέσει νὰ τὸ ἀφαιρέσει κανεὶς πλήρως! Ἔτσι αὐτὸ θὰ μᾶς ἀκολουθεῖ γιὰ πάντα. Θὰ εἶναι προσβάσιμο ἀπὸ τοὺς ὁποιουδήποτε, ὁποτεδήποτε. Τὴν οἰκογένεια, τοὺς φίλους, τὸν μελλοντικὸ σύζυγο, τοὺς ἐργοδότες, ἀκόμη δὲ καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιά μας αὔριο ἢ καὶ αὐτά μας τὰ ἐγγόνια!

Τὸ Κέντρο κατὰ τῆς Παιδικῆς Ἐκμετάλλευσης καὶ Ἠλεκτρονικῆς Προστασίας τῆς Βρετανίας (CEOP), ἀναφέρει πὼς μὲ τὸ sexting οἱ νέοι ἐκτίθενται ἀνεπανόρθωτα καὶ εἶναι εὔκολο νὰ γίνουν θύματα κάθε εἴδους ἐκφοβισμῶν καὶ ἐκβιασμῶν. Καὶ τοῦτο γιατί λειτουργεῖ ὡς πηγὴ ἄντλησης εἰκόνων ἀπὸ ἱστοσελίδες, ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ παιδεραστὲς χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζουν οἱ ἀποστολεῖς.

Εἶναι, λοιπόν, πέραν πάσης ἀμφιβολίας ὅτι τὸ sexting μπορεῖ εὔκολα νὰ ὁδηγήσει σὲ κυβερνοεκφοβισμὸ (cyderbullying), σὲ σεξουαλικὴ παρενόχληση, στὴν παιδεραστία, κάποτε δὲ καὶ σὲ ἐπίθεση.

Μάλιστα ὁ Πρόεδρος τῆς Google Ἔρικ Σμὶντ τόνισε πὼς «μία ἡμέρα πολλοὶ νεαροὶ χρῆστες τοῦ διαδικτύου θὰ ἀναγκαστοῦν νὰ ἀλλάξουν ὄνομα, ἂν θέλουν νὰ "ξεφύγουν" ἀπὸ τὸ ψηφιακὸ παρελθόν τους»! Ἀλλὰ καὶ πάλι, πόσο μποροῦν νὰ ξεφύγουν ἀκόμη καὶ μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ὀνόματός τους ἀπὸ τὸ sexting; Δὲν εἶναι φοβερό;

Πῶς μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπισθεῖ αὐτὴ ἡ κατάσταση;

Ἐπιγραμματικὰ ἔχουμε νὰ προτείνουμε τὰ ἑξῆς:

1. Ἡ νέα γενιὰ πλέον, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἀπ' τὰ πρῶτα βήματα τῆς ζωῆς της, στὰ πλαίσια τῆς γενικότερης ἀγωγῆς, πρέπει νὰ γαλουχεῖται καὶ μὲ τὴν «ψηφιακὴ ἀγωγή», ὅπως θὰ τὴν λέγαμε.

2. Στὰ πλαίσια αὐτὰ πρέπει ὁ ἴδιος ὁ γονιὸς νὰ εἶναι πολὺ καλὰ ἐνημερωμένος καὶ νὰ παρακολουθεῖ τὴν ὅλη ψηφιακὴ συμπεριφορὰ τοῦ παιδιοῦ του.

3. Τὸ παιδὶ πρέπει σὲ κάθε περίπτωση νὰ κατανοήσει πὼς ἡ χρήση τῶν νέων τεχνολογιῶν δὲν εἶναι παιχνίδι, ὅσο παιχνίδι κι ἂν φαίνεται. Καὶ πὼς τὸ πᾶν εἶναι ἡ χρήση τους.

4. Ἔπειτα πὼς ὅ,τι φεύγει ἀπὸ τὶς τεχνολογικές μας συσκευὲς (κινητά, ἠλεκτρονικοὺς ὑπολογιστὲς κ.λπ.) εἶναι ἀπολύτως βέβαιο πὼς μένει, καὶ μάλιστα γιὰ πάντα, ἰδιαίτερα δὲ ἂν αὐτὸ «ἀνέβει» στὸ διαδίκτυο. Καὶ πὼς ὅταν τὸ δεῖ κάποιος, νὰ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι τὸ ἔχουν δεῖ ἀργὰ ἢ γρήγορα πολύ. Συμβαίνει ὅτι καὶ μὲ τὰ μυστικά μας. Τὰ λέμε ἐμπιστευτικὰ σὲ κάποιους φίλους μας. Ὅμως τὸ καλύτερα διαφυλαγμένο μυστικὸ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ δὲν εἴπαμε σὲ κανένα ποτέ! Πολὺ δὲ περισσότερο αὐτὸ συμβαίνει στὰ τεχνολογικὰ μέσα. Ὅ,τι δὲν εἴπαμε, δὲν γράψαμε καὶ δὲν «ἀνεβάσαμε» σ' αὐτά, αὐτὸ καὶ μόνο εἶναι πολὺ καλὰ διαφυλαγμένο. Ἑπομένως πρέπει νὰ σκεφτόμαστε πολὺ καὶ νὰ εἴμαστε ἀπόλυτα ὑπεύθυνοι τί τελικὰ δημοσιεύουμε, ἀκόμη κι ἂν ἔχει ὡς ἀποδέκτη τὸν πλέον ἔμπιστο φίλο μας.

5. Σὲ περίπτωση ποὺ τελικὰ ἔγινε ἐκ μέρους μας τὸ λάθος, ἂν καὶ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ διορθωθεῖ, πρέπει νὰ ζητήσουμε ἄμεση βοήθεια κατ' ἀρχὴν ἀπ' αὐτοὺς ποὺ πραγματικὰ μᾶς ἀγαποῦν καὶ ἐνδιαφέρονται γιὰ μᾶς, ὅπως εἶναι οἱ γονεῖς μας.

6. Νὰ εἴμαστε πάντοτε ὑποψιασμένοι γιὰ τὰ πάντα. Ἡ ἀφέλεια εἶναι ἀσφαλῶς ἐπικίνδυνη. Καὶ τὸ «ἔτσι γιὰ πλάκα» ἀπολύτως καταστροφικό. Ὅπως καὶ τὸ «ἔτσι κάνουν ὅλοι» ἢ τὸ «ἂν δὲν κάνω αὐτό, τί θὰ ποῦν τὰ ἄλλα τὰ παιδιά;». Ἐπιβάλλεται στὴν ἐποχή μας νὰ εἴμαστε προβληματισμένοι. Μόνο τότε ἐρευνοῦμε καὶ μελετοῦμε τὰ πράγματα, ὁπότε καὶ δὲν πέφτουμε θύματα ποτέ!

7. Ὑπάρχουν καὶ ἁρμόδιοι φορεῖς, ὅπως ἡ Γραμμὴ Βοηθείας ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΩ 80011 80015. Ὅπως καὶ εἰδικὲς ἐφαρμογές, ἀκόμη καὶ στὰ κινητά, ποὺ φιλτράρουν ὅλα τὰ μηνύματα καὶ μπλοκάρουν ὁ,τιδήποτε ἐντοπίζεται ὡς ἀνεπιθύμητο.

Ποῦ καταλήγουμε;

Σὲ κάθε περίπτωση, παιδιά, τὸ sexting δὲν εἶναι παιχνίδι! Καὶ γι' αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ χρησιμοποιοῦμε ὡς … μωρά! Εἶναι μία ἐπικίνδυνη ἐνασχόληση γιὰ ὅλους, σαφῶς καὶ γιὰ τοὺς μεγάλους. Ἂς τὸ συνειδητοποιήσουμε. Ἔχει νὰ κάνει μὲ τὴν ἴδια τὴν ἐκπόρνευση τῆς νέας γενιᾶς!

Ἡ πόρνο – κουλτούρα εἶναι διάχυτη σήμερα, αὐξανόμενη καὶ ταχύτατα διαδιδόμενη, ὡς ἕνα ἀπ' τὰ πολὺ μεγάλα πλοκάμια τῆς ἐξαχρείωσης καὶ τῆς διαφθορᾶς. Κι ἐν τέλει τῆς ἁμαρτίας. Εἶναι κατάσταση σαφῶς διαβολική. Τί φοβερό! Ἔφθασε νὰ προβάλει τὸ σὲξ ἀκόμη καὶ ὡς … διασκέδαση ἢ καὶ ὡς … ἀγαθό, μὲ τὸ ὁποῖο ἐξασφαλίζεις τὴν εὐτυχία σου!

Τὸ πιὸ εὔκολο εἶναι νὰ γίνεις θῦμα της. Ἡ μεγαλύτερη κατάντια εἶναι νὰ εἶσαι θιασώτης της!

Τὸ sexting εἶναι μία ἀπὸ τὶς πλέον ἁπλοποιημένες ἐκδοχὲς τῆς πόρνο – κουλτούρας αὐτῆς, εἶναι ἕνας τρόπος, ἕνα σύστημα ποὺ χρησιμοποιεῖ μὲ πολὺ ἐπιτηδευμένο τρόπο ὅλες τὶς ταχύτατα ἐξελισσόμενες νέες τεχνολογίες. Ἢ μὲ ἄλλα λόγια εἶναι ἡ εἴσοδός της στὰ τεχνολογικά μας μέσα.

Ἄραγε τί θὰ συμβεῖ, σ' ἕνα νέο ἐϊδικά, ὅταν τὸ χρησιμοποιεῖ ἔστω καὶ «γιὰ πλάκα»; Ποιὲς θὰ εἶναι οἱ ἐπιπτώσεις ὄχι μόνο βραχυπρόθεσμα, ἀλλὰ καὶ μακροπρόθεσμα; Μήπως ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ ἀπώλεια τῆς ψυχῆς του μέσα ἀπ' ὅλη τούτη τὴν πορνοποίηση τῆς ζωῆς του;

Ὅλοι μας, ἰδιαίτερα ὅμως ἡ νέα γενιά, ἔχουμε νὰ κάνουμε μαζί της. Καὶ ὁ τρόπος ἕνας εἶναι. Ἡ ἀντίσταση! Μὲ ὅλους τοὺς τρόπους καὶ τὰ μέσα. Καὶ κυρίως μὲ τὴν πνευματικὴ ζωή…

Κ. Γ. Παπαδημητρακόπουλος

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Τό ζήτημα τῆς Ἑλλάδος

Τὴν προηγούμενη ἑβδομάδα ἀφήσαμε σὲ ἐκκρεμότητα τὸ τελευταῖο μέρος τῆς μελέτης μας σχετικὰ μὲ τὴν κατάσταση στὴν Οὐκρανία, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸ πῶς ἔχουν σήμερα ἐξελιχθεῖ τὰ πράγματα στὴν χώρα. Ὡστόσο οἱ ραγδαῖες ἐξελίξεις στὴν χώρα, μᾶς ἐπιβάλλουν νὰ ἀφήσουμε γιὰ λίγο τὸ τρίτο μέρος τῆς ἔρευνάς μας καὶ νὰ ἀσχοληθοῦμε προσεκτικὰ μὲ ἕνα ζήτημα-φωτιά, ποὺ ἀπειλεῖ νὰ κάψει τὸν τόπο μας, ἐὰν δὲν προσέξουμε.

Ἀπὸ τὴν Παρασκευὴ 19 Ἰουνίου 2015, λόγῳ τῆς πορείας ποὺ ἀκολούθησαν οἱ «διαπραγματεύσεις» μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν δανειστῶν τῆς χώρας, ξεκίνησε μὲ μεγαλύτερη ἔνταση ἡ συζήτηση σχετικὰ μὲ τὸ ἐὰν ἡ Ἑλλάδα πρέπει πλέον νὰ ἐπιζητεῖ ἢ ὄχι, τὴν παραμονή της στὴν ἑνιαία Εὐρωπαϊκὴ νομισματικὴ ἕνωση, τουτέστιν στὴν ζώνη τοῦ εὐρώ.

Γιὰ νὰ εἴμαστε ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἀντικειμενικοὶ στὴν ἔρευνά μας θὰ ἀντιπαραβάλουμε τὴν γνώμη δύο εἰδικῶν μὲ ἰδιαίτερα βαρύνουσα ἄποψη ἐπὶ τοῦ θέματος, ποὺ ἔχουν ἐντελῶς διαφορετικὴ φιλοσοφία καὶ πολιτικὴ τοποθέτηση ὁ καθένας.

Ὁ ἕνας εἶναι ὁ Dr. Paul Craig Roberts, Ἀμερικανὸς οἰκονομολόγος, ποὺ διετέλεσε βοηθὸς ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἐπὶ τῆς προεδρίας τοῦ Ronald Wilson Reagan καὶ ἀρχισυντάκτης τῆς Wall Street Journal. Εἶναι ἐπίσης ἀρθρογράφος σὲ ἔγκυρα Δυτικὰ μέσα ἐνημερώσεως, ὅπως ἡ Business Week, τὸ Scripps, τὸ Howard News Service καὶ τὸ Creators Syndicate. Ἀπόφοιτος τοῦ Χάρβαρντ καὶ τῆς Ὀξφόρδης, ἔχει διδάξει σὲ ὀνομαστὰ πανεπιστήμια. Τὰ τελευταῖα βιβλία του εἶναι τὸ «The Failure of Laissez Fair Capitalism an Economic Dissolution of the West» καὶ τὸ «How America was Lost».

Ὁ δεύτερος εἶναι ὁ Paul Robin Krugman, καὶ αὐτὸς Ἀμερικανὸς οἰκονομολόγος, βραβευμένος τὸ 2008 μὲ τὸ βραβεῖο Nobel τῶν Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν γιὰ τὴν ἐργασία του στὸν τομέα τῶν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν, ἐπειδὴ «*ἑνοποίησε τὰ πρωτύτερα διακριτὰ ἐρευνητικὰ πεδία τοῦ διεθνοῦς ἐμπορίου καὶ τῆς οἰκονομικῆς γεωγραφίας*». Στὸν Krugman ἐπίσης ὀφείλεται καὶ ἡ ἀλλαγὴ τῆς θεώρησης τῆς οἰκονομολογίας σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ στὴν σχέση τῆς παραγωγικότητας μὲ τὸ μέγεθος μιᾶς ἑταιρείας ἢ δραστηριότητας. Μέχρι τὸ 1980 οἱ οἰκονομολόγοι ὑπέθεταν ὅτι ἡ παραγωγικότητα μένει σταθερὴ ὅσο μεγαλώνει τὸ μέγεθος τῆς ἑταιρείας ἢ τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητας. Ἔκτοτε, χάρη καὶ στὸν Krugman, ἡ οἰκονομικὴ θεωρία ἄρχισε νὰ ὑποθέτει ὅτι ἡ παραγωγικότητα μεγαλώνει μὲ τὸ μέγεθος. Σήμερα ὁ Krugman ἀσχολεῖται περισσότερο μὲ τὴν δημοσιογραφία καὶ διατηρεῖ τακτικὴ στήλη στὴν ἐφημερίδα New York Times.

Παρότι εἶναι καὶ οἱ δύο Ἀμερικανοί, ἔχουν ἐντελῶς διαφορετικὴ προσέγγιση τῶν πραγμάτων καὶ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετη πολιτικὴ θεώρηση. Ὁ μὲν Roberts εἶναι πολέμιος τῆς Δύσης, τὴν ὁποία θεωρεῖ ὑπεύθυνη γιὰ τὰ δεινὰ στὰ ὁποῖα ἔχει περιέλθει ὁ πλανήτης, ὁ δὲ Krugman εἶναι ὁ κλασικὸς Δυτικὸς τεχνοκράτης ἐπιστήμονας καὶ λάτρης τῆς Δυτικῆς φιλοσοφίας.

Ὁ Dr. Roberts στό ἄρθρο[1] του μὲ τίτλο «**Ἡ πεῖνα εἶναι τὸ ἀντίτιμο τῆς παραμονῆς στὴν εὐρωζώνη**» γράφει: «[…] *Οἱ Ἕλληνες ψάχνουν ἔξω γιὰ φαγητό, ὅπως καὶ ἡ κυβέρνησή τους.* ***Ἡ πλειοψηφία τῶν Ἑλλήνων θέλει νὰ παραμείνει στὴν Ε.Ε. ἀκόμη καὶ ἂν αὐτὸ σημαίνει ὅτι οἱ συντάξεις τους, οἱ μισθοί τους, οἱ κοινωνικὲς ὑπηρεσίες τους καὶ οἱ εὐκαιρίες ἀπασχόλησής τους θὰ μειωθοῦν****. Προφανῶς* ***οἱ Ἕλληνες, προκειμένου νὰ εἶναι ἕνα κομμάτι τῆς Εὐρώπης, εἶναι διατεθειμένοι νὰ σέρνονται στὸ ἔδαφος****.*

[…] ***Ἡ ECB[2] ἔχει ἤδη ἐκτυπώσει 60 δισεκατομμύρια εὐρὼ σὲ ἕνα μήνα, γιὰ νὰ σώσει τὸ Εὐρωπαϊκὸ χρηματοπιστωτικὸ σύστημα, ὁπότε γιατὶ νὰ μὴ συμπεριλάβει καὶ τὴν Ἑλλάδα;***

Μιὰ συντηρητικὴ προσέγγιση θὰ μποροῦσε νὰ πεῖ ὅτι μιὰ τέτοια κίνηση εἶναι πιθανὸ νὰ προκαλέσει πληθωρισμό, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ συμβεῖ. Ἡ Fed[3] τυπώνει χρήματα διαρκῶς γιὰ ἑπτὰ χρόνια καὶ σύμφωνα μὲ τὴν κυβέρνηση δὲν ὑπάρχει πληθωρισμός. Ἔχουμε ἀκόμη ἀρνητικὸ ἐπιτόκιο ποὺ ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀπουσία τοῦ πληθωρισμοῦ. Γιατὶ θὰ δημιουργήσουν πληθωρισμὸ τὰ χρήματα ποὺ θὰ τυπωθοῦν γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ δὲν δημιουργοῦν ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν Goldman Sachs, τήν Citibank καὶ τὴν JPMorganChase;

Προφανῶς, ὁ Δυτικὸς κόσμος δὲν θέλει νὰ βοηθήσει τὴν Ἑλλάδα. Ἡ Δύση θέλει νὰ λεηλατήσει τὴν Ἑλλάδα. *Ἡ συμφωνία εἶναι ὅτι ἡ Ἑλλάδα θὰ παίρνει νέα δάνεια μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἀποπληρώνει τὰ ὑφιστάμενα δάνεια, μὲ ἀντάλλαγμα* ***τὴν πώληση τῶν δημοτικῶν ἑταιρειῶν ὕδρευσης*** *σὲ ἰδιῶτες ἐπενδυτὲς (ἡ τιμὴ τοῦ νεροῦ θὰ ἀνέβει γιά τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ),* ***τὴν πώληση τοῦ κρατικοῦ λαχείου*** *σὲ ἰδιῶτες ἐπενδυτὲς (ποὺ σημαίνει πτώση τῶν κρατικῶν ἐσόδων τῆς Ἑλλάδος καθιστώντας ἔτσι τὴν ἀποπληρωμὴ τοῦ χρέους ἀκόμη πιὸ δύσκολη), καθὼς καὶ παρομοίου τύπου "ἰδιωτικοποιήσεις", ὅπως* ***ἡ πώληση τῶν προστατευόμενων Ἑλληνικῶν νήσων*** *στὶς ἑταιρεῖες τοῦ real state.*

Αὐτὴ εἶναι μιὰ καλὴ συμφωνία γιὰ ὅλους, ἀλλὰ ὄχι γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ἐὰν ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνηση εἶχε

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ἀπόστολος Παῦλος: Ὁ θεμελιωτὴς καὶ οἰκοδόμος τοῦ Ἑλληνικοῦ Χριστιανισμοῦ

"Διαβὰς εἰς Μακεδονίαν βοήθησον ἡμῖν..." (Πράξ. ιστ΄ 9-10)

Τοῦ κ. Παύλου Ἀθ. Παλούκα, Ἐπιτ. Σχολικοῦ Συμβούλου Δ.Ε.

Ὁ Ἀπ. Παῦλος ὑπῆρξε "ὁ πατήρ" τῆς Χριστιανικῆς Ἑλλάδος, "ὁ Θεμελιωτής καί Οἰκοδόμος τοῦ Ἑλληνικοῦ Χριστιανισμοῦ", ὁ ἱδρυτής τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας μας.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐπιγραμματικά λέγει: "τήν Ἑλλάδα τήν βάρβαρον πᾶσαν ὁ σκηνοποιός ἐπέστρεψε". Ὁ ἴδιος, μάλιστα, ὁ Ἀπόστολος, τό θεωρεῖ ὡς ὑποχρέωσή του νά κηρύξει τό Εὐαγγέλιο καί στούς Ἕλληνες καί στούς Βαρβάρους καί στούς σοφούς καί στούς ἀμαθεῖς: "Ἕλλησί τε καί Βαρβάροις, σοφοῖς τε καί ἀνοήτοις ὀφειλέτης εἰμί" (Ρωμ. α΄14).

Μέ τόν Ἀπόστολο Παῦλο ἡ Ἑλλάδα "ἔγινε ἡ γέφυρα ἀπό τήν ὁποία πέρασε ὁ χριστιανισμός, ἀπό τήν Ἀνατολή στήν Εὐρώπη".

Ὁ Ἀπ. Παῦλος ἄρχισε τή Β΄ περιοδεία του οὐσιαστικά μέσα στήν Εὐρώπη. Διότι, ὅταν λέμε Ἑλλάδα, ἐννοοῦμε τήν Εὐρώπη, ἡ ὁποία εἶχε ἐπηρεασθεῖ ὁλοκληρωτικά, κεῖνα τά χρόνια, ἀπό τό ἑλληνικό πνεῦμα. Λ.χ. ἡ Ρώμη, πού ἤκμαζε στρατιωτικά, εἶχε ἀντιγράψει, στήν οὐσία, τήν Ἑλλάδα, ὅπως μᾶς πληροφοροῦν Λατῖνοι συγγραφεῖς (Κικέρων, Ὁράτιος καί ἄλλοι ποιητές τῆς Ρώμης).

Ὅσο κι ἄν ψάξουμε τό ἱστορικό παρελθόν ἤ τό "τώρα", δέν θά βροῦμε κανένα πνευματικό ἄνθρωπο, πού εἶχε τόση ἐπίδραση στήν ἀνθρωπότητα καί ἰδιαίτερα στήν Ἑλλάδα, ὅση εἶχε ὁ Ἀπ. Παῦλος (ἐννοεῖται, ἐκτός ἀπό τόν μοναδικό διδάσκαλο Θεάνθρωπο Χριστό).

Αὐτός μᾶς ἀποκάλυψε ὅτι "ἡ χριστιανική Ἐκκλησία εἶναι μία νέα καί μοναδική δυνατότητα ζωῆς ὅλου τοῦ κόσμου".

Εἰδικότερα γιά τήν Ἑλλάδα, ὅπου συναντιέται στό πρόσωπό του ἡ χριστιανική πίστη καί ἡ ἑλληνική φιλοσοφική σκέψη, γνωρίζεται ὡς "ὁ Ἀπόστολός της". Ἐπίσης, χρησιμοποιεῖ τήν ἑλληνική γλῶσσα, γιά νά γράψει τίς Ἐπιστολές του.

Δέν εἶναι τυχαῖο, ὅπως λέει ὁ καταξιωμένος λογοτέχνης Φώτης Κόντογλου, ὅτι:"ὁ Θεός ἔστειλε τόν Μ. Ἀλέξανδρο πάνω στή γῆ, γιά νά προετοιμάσει τήν ἀνθρωπότητα πολιτιστικά καί ἐκπολιτιστικά, νά μεταδώσει τήν ἑλληνική γλῶσσα, τήν ἑλληνική γραμματεία στά πέρατα τῆς γῆς, ν' ἀποτελέσει τήν "εἰσαγωγή" καί νά ἑτοιμάσει πλέον τήν ἀνθρωπότητα νά δεχθεῖ τόν Χριστιανισμό".

Ὁμιλεῖ καί γράφει στήν ἑλληνική ὁ Ἀπ. Παῦλος, διότι στή γλῶσσα αὐτή θά γραφόταν ὁλόκληρη ἡ Καινή Διαθήκη (ἡ Π. Διαθήκη ἤδη εἶχε μεταφρασθεῖ στά ἑλληνικά). Καί παρότι βρισκόταν σέ παρακμή, κάτω ἀπό τή Ρωμαϊκή αὐτοκρατορία, ἡ αὐλή τῆς Ρώμης καί ὅλοι οἱ ἄρχοντες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καί ὅλοι σχεδόν οἱ "Μεγάλοι" τότε μιλοῦσαν ἑλληνικά, εἶχαν Ἕλληνες Δασκάλους, Παιδαγωγούς καί σοφούς, διάβαζαν ἀρχαίους Ἕλληνες συγγραφεῖς καί ποιητές (Ὅμηρο, Πλάτωνα κ.ἄ.).

Ἔτσι ὁ ἑλληνισμός ἐκλήθη νά παίξει (στό παρελθόν, παρόν καί μέλλον) τόν πρωτεύοντα ρόλο καί νά ἔχει τόν πρῶτο λόγο στή διαμόρφωση τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος, τήν πνευματική ἱστορία τοῦ πνευματικοῦ στερεώματος τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἄρα, ὁ ἑλληνισμός γίνεται βέβαια ἡ γέφυρα ἀπό τήν ὁποία πέρασε ὁ χριστιανισμός πρός τήν Εὐρώπη καί τά ἔθνη, ἀλλά καί "ὄργανο στά σχέδια τοῦ Θεοῦ γιά τό λαό του".

Μέ τό πέρασμα τοῦ Παύλου ἀπό τήν Τρωάδα στούς Φιλίππους τῆς Μακεδονίας καί μέ τό κήρυγμά του, ἡ Ἑλλάδα ἔγινε ἡ πρώτη χριστιανική χώρα τῆς Εὐρώπης. Ἡ μεγάλη σημασία τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου τοῦ Ἀπ. Παύλου βρίσκεται στή θεμελίωση τῶν πρώτων ἑλληνικῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν (Φιλίππων, Θεσ/νίκης καί Κορίνθου).

Ἡ παρουσία καί ἡ βαρυσήμαντη Ὁμιλία του στήν Ἀθήνα, τήν πνευματική πρωτεύουσα τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἑνώνει τόν χριστιανισμό

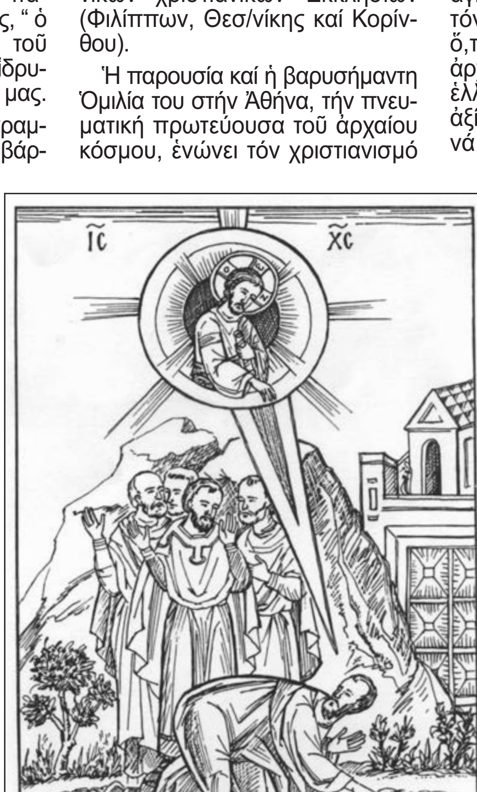

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρός Δαμασκόν

Ἀνωτέρω εἰκὼν ἐκ τοῦ Ἁγιογραφείου τῆς Ἱ. Μ. Εὐαγγελισμοῦ Οἰνουσσῶν Χίου.

μέ τόν εἰδωλολατρικό κόσμο. Ἐδῶ στήν Ἀθήνα ἔχουμε τήν πρώτη συνάντηση μεταξύ Χριστιανικῆς Ἀποκαλύψεως καί Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας. Τό σημαντικό εἶναι ὅτι, ἐδῶ ἀποκαλύπτεται ὁ ἀληθινός χριστιανικός Θεός, ὁ Δημιουργός τοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρώπου, τόν ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος μόνος του, αἰῶνες φιλοσοφικῆς ἀναζήτησης, δέν εἶχε ἀνακαλύψει. Πίστευε ὅμως ἐνδόμυχα στήν ὕπαρξη κάποιου ἀγνώστου Θεοῦ, "τοῦ Θεοῦ τῶν Θεῶν..." (Ψαλμ. 49, 1-83, 8-135, 2-3). Αὐτό πού ἐκφράζεται μέ τό ἄγαλμα, πού ἔφερε τήν ἐπιγραφή τῷ "Ἀγνώστῳ Θεῷ". Καί μόνον οἱ Ἀθηναῖοι τό εἶχαν, σέ ἕνα (μόνο) ἄγνωστο Θεό. Σέ ὅλα τά ἄλλα τά μέρη τῆς γῆς εἶχαν τήν αἴσθηση τῶν ἀγνώστων θεῶν, ἐπηρεασμένοι ἀπό τήν πολυθεΐα.

Μερικοί σύγχρονοι ἑλληνολάτρες (παγανιστές) ἐπικρίνουν τόν Χριστιανισμό καί τόν Ἀπ. Παῦλο, θεωρώντάς τον ὑπεύθυνο γιά τήν παρακμή (καταστροφή;) τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος, τῆς ἑλληνικῆς τέχνης. Εἶναι ἀληθής ὁ ἰσχυρισμός αὐτός; Σαφῶς, ὄχι. Διότι μέ τήν ἐμφάνισή του, ὁ Χριστιανισμός, ἀκόμη καί στήν ἀνόρθωση τῆς Τέχνης (Γλυπτική, Λογοτεχνία κ.ἄ.) συνέβαλε κατά πολύ, ἡ ὁποία τότε παρουσίαζε παρακμή καί αἰσθητική κατάπτωση. Δέν κατέστρεψε τήν ἀρχαία ἑλληνική τέχνη, ἡ ὁποία ἤδη ἦταν ξεπεσμένη καί κατεστραμμένη καί σ' αὐτό τό "κλεινόν" ἄστυ τῶν Ἀθηνῶν, πού ἐπισκέφθηκε καί κήρυξε ὁ Ἀπ. Παῦλος.

Αὐτός λοιπόν γίνεται ὁ Ἐθναπόστολος, πού ἐνέπνευσε ὁλόκληρο τόν πολιτισμό.

Γι' αὐτό πρέπει νά τονισθεῖ "τό χρέος" μας, ἀπέναντι στόν Ἀπ. Παῦλο. "Δέν εἶναι ὑπερβολή, δέν εἶναι κανένα σχῆμα λόγου ἄν ποῦμε, ὅτι μέτρον τοῦ πολιτισμοῦ μας εἶναι ἄν καί πόσο νιώθουμε μέσα μας τό ἱερό, τό μεγάλο, τό ἀπέραντο χρέος, πού ἔχουμε ἀπέναντι στόν Παῦλο. Ἡ πορεία πρός τήν ἀνόρθωση ἑνός πολιτισμοῦ πού ἐπῆγε νά ξεφτίσει καί λίγο ἔλειψε νά ἐρειπωθεῖ, ἡ πορεία αὐτή περνᾶ ἀπό τήν ἱερή περιοχή τοῦ χρέους, πού ἔχουμε ὅλοι, στόν Ἀπόστολο τῶν Ἐθνῶν. Καί τό χρέος αὐτό τό ἔχομε ὅλοι. Σάν ἄνθρωποι, σάν χριστιανοί, σάν Ἕλληνες".[2]

Ἐξάλλου εἶναι ἱστορικά ἀληθές ὅτι καί ὁ Ἀπ. Παῦλος καί οἱ Μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας (Βασίλειος, Χρυσόστομος, Μ. Φώτιος κ.ἄ.) ὄχι μόνο δέν καταφέρθηκαν ἐναντίον τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἀντιστρόφως τόν ἀποδέχτηκαν, τόν ἀγκάλιασαν, τόν ἀπεκάθαραν καί τόν ἀναβάπτισαν, διατηρούντες ὅ,τι ὑγιές εἶχε νά παρουσιάσει ἡ ἀρχαία ἑλληνική σκέψη, ὁ ἀρχαῖος ἑλληνικός πολιτισμός (γλώσσα, ἀξίες κ.ἄ.). Λάθη βέβαια μπορεῖ νά ἔγιναν ἀπό φανατισμούς ὁρισμένων προσώπων, ἤθελε φορέων τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος. Αὐτό τό καταδικάζουμε. Ἀλλά πρέπει νά γνωρίζουμε ὅτι ὁ Χριστιανισμός, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας, δέν στάθηκε ἀρνητικά ἔναντι τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος. Τοὐναντίον δέχεται καί τόν "σπερματικό λόγο" σέ ἀρχαῖα κείμενα καί ζωγραφίες σέ μοναστήρια (λ.χ. στή Μονή Φιλανθρωπινῶν στά Γιάννενα) μορφές ἀρχαίων ἑλλήνων φιλοσόφων, θεωρώντας τους ὡς πρό Χριστοῦ χριστιανούς, προδρόμους τοῦ χριστιανισμοῦ.

Πρέπει λοιπόν ἀδελφωμένοι, Χριστιανισμός καί Ἑλληνισμός (δύο μεγάλα, ἀλλά διαφορετικά μεγέθη), νά συνυπάρχουν καί νά προχωροῦν. Ὅπως μᾶς τούς σύνδεσαν καί θεμελίωσαν τόν ἑλληνοχριστιανικό πολιτισμό (κατά συνέπειαν καί τόν εὐρωπαϊκό) ὁ Ἀπ. Παῦλος, οἱ Μεγάλοι Πατέρες καί Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας καί ὁλόκληρη ἡ Παράδοσή μας.

Ἀκόμη, ἀποφασιστικά γεγονότα γιά τήν Ἑλλάδα καί τόν Ἑλληνισμό εἶναι οἱ ἱεραποστολικές περιοδεῖες τοῦ Ἀπ. Παύλου στόν ἑλλαδικό χῶρο (Φιλίππους, Βέροια, Ἀθήνα, Κόρινθο, Νικόπολη, Κρήτη κ.ἄ.) καί οἱ Ἐπιστολές του στίς ἑλληνικές χριστιανικές τοπικές Ἐκκλησίες (πρός: Θεσ/κεις Α΄ καί Β΄, Κορινθίους Α΄καί Β΄, Φιλιππησίους καί Τίτον).

"Ἡ προσφορά του πρός τή Χώρα μας... ἀποτελεῖ βασικό δομικό ὑλικό γιά τήν ἀτομική ἀλλά καί τή συλλογική ζωή μας"[3]. Τονίσθηκε αὐτό ἀπό τά μεγαλύτερα πνεύματα τοῦ αἰώνα μας, Ἕλληνες καί ξένους.

Σέ τελευταία ἀνάλυση, ὁ Ἑλληνισμός ἀναβίωσε, σώθηκε, ὁλοκληρώθηκε, ἀναβαπτίσθηκε καί μεγαλούργησε διά τῆς Ἐκκλησίας (χριστιανισμοῦ), ὅπως μᾶς βεβαιώνουν κορυφαῖοι ἱστορικοί, φιλόσοφοι καί θεολόγοι (π. Γ. Φλορόφσκυ, Β. Τατάκης, Κ. Παπαρρηγόπουλος, Στ. Ράνσιμαν, Κ. Ντήλ, Σπ. Ζαμπέλιος κ.ἄ.). Ἔτσι, ἀπό δῶ καί πέρα (μετά τό κήρυγμα τοῦ Παύλου), ὅλες οἱ ἐξελίξεις στή Χώρα μας (ἱστορικές, κοινωνικές, ἐθνικές κ.λπ.) συμβάδισαν μέ τό ὀρθόδοξο πνεῦμα καί τήν ὀρθόδοξη ἐμπειρία καί ζωή. Καί οἱ ἀγῶνες τῆς Ἐκκλησίας ἦταν κοινοί μέ τούς ἀγῶνες τοῦ Ἔθνους μας, γιά τήν ἐπικράτηση τῆς εἰρήνης, τοῦ δικαίου καί τοῦ ἀναφαίρετου θείου δώρου τῆς ἐλευθερίας.

Θά ἦταν παράλειψη ἱστορική καί ἐθνική, ἄν δέν τονίζαμε ὅτι: ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀφενός μέν μέ τόν ἐρχομό του στήν Μακεδονία καί τίς ἐπισκέψεις του σέ πόλεις τῆς περιοχῆς, καί ἀφετέρου δέ μέ τίς Ἐπιστολές του πρός τίς Ἐκκλησίες τῆς Μακεδονίας, ὅπου ἀναφερόταν ξεκάθαρα ἡ λέξη Μακεδονία καί πόλεις αὐτῆς (λ.χ. Θεσσαλονίκη), καθώς καί σ' ἄλλες Ἐπιστολές του, ἀποδεικνύει καί κατοχυρώνει ἀτράνταχτα τήν Ἑλληνικότητα τῆς Μακεδονίας.

"Καί ὁ Παῦλος παρέμεινε καί θά παραμένη εἰς τούς αἰῶνας ὁ μέγας παράνυμφος τῆς ἀδιασπάστου ἑνώσεως τοῦ Νυμφίου τῆς Ἐκκλησίας μετά τῆς νύμφης Ἑλλάδος εἰς δόξαν Θεοῦ"[4].

Παραπομπές:

1. Χρυσόστομος, MIGNE P.G. 60, 407. 2. Π. ΜΕΛΙΤΗ (ΑΛΕΞ. ΤΣΙΡΙΝΤΑΝΗ), "Τό χρέος", στό περιοδικό "ΑΚΤΙΝΕΣ" Ἰούνιος 1951, σελ. 243. 3. ΑΡΧ. ΗΛΙΑ ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ, Ὁ Παῦλος στήν Ἀθήνα, ἐκδόσεις "ΓΡΗΓΟΡΗ", Ἀθήνα 2000, σελ. 19. 4. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ ΛΕΩΝΙΔΟΥ Ι., Ἑλλάς καί Παῦλος, ἐν Ἀθήναις 1953, σελ. 18.

Ἡ Παγκόσμιος Κυβέρνησις ἔρχεται!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ημένης Διακυβέρνησης, μὲ χρονολογικὲς ἀναφορὲς στὰ τεκτονικὰ ἔντυπα ποὺ τὴν προωθοῦν. Ἔχουμε λοιπὸν καὶ λέμε. Γράφουν.

1923: – «Ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι αἱ σοβαραὶ ἡμῶν (τῶν τεκτόνων) **προσπάθειαι ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς ἐνεργείας τῶν λοιπῶν τεκτονικῶν δυνάμεων θὰ ἐπιφέρωσι τὴν ἕνωσιν τῶν ἐθνῶν…»[3].**

1923: – «Ἐξακολουθοῦμεν ἀνοικοδομοῦντες τὴν μέλλουσαν Μητρόπολιν τῆς Ἀνθρωπότητος…»[4].

1931: Πρωτοβουλίες τῆς Μασονίας γιὰ τὴν κλιμακηδὸν ἕνωση τῆς Εὐρώπης. Διαβάζουμε ἐπ' αὐτοῦ σὲ τεκτονικὸ ἔντυπο τὰ ἑξῆς ἐνδιαφέροντα:

– «Τὴν 12ην τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου (1931) **ἐγένετο εἰς τὰς Βρυξέλλας, διὰ πανηγυρικῆς συνεδριάσεως, ἡ ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν τοῦ 28ου Διεθνοῦς Συνεδρίου τῆς Εἰρήνης, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Βέλγου Γερουσιαστοῦ καὶ Ἐνδόξου ἡμῶν Ἀδελφοῦ** (ὑψηλόβαθμου καὶ ὑψηλότιτλου μασόνου) **Λαφονταίν, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Ἑλληνικὸς Ἐλευθεροτεκτονισμὸς ἀντιπροσωπεύθη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου καὶ φιλτάτου Ἀδελφοῦ Γεωργίου Γεωργαλᾶ καὶ τοῦ φιλτάτου Ἀδελφοῦ Φασσιλῆ οἵτινες παρέστησαν μετὰ δικαιώματος ψήφου.**

Τὸ Συνέδριον τοῦτο (…) εἵλκυ-

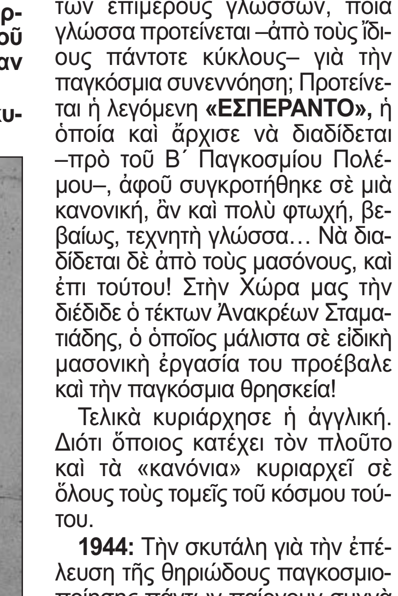

Στὸ μασονικὸ αὐτὸ περιοδικὸ «ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ» (1882, ἔτ. 1, τ. 12) περιγράφεται ἡ (θλιβερὴ) μύηση τοῦ πρώτου «ἐπισήμου» κληρικοῦ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ μύηση ἐκείνη ἦτο ἡ ἀρχὴ μυήσεων πολλῶν ἔκτοτε κληρικῶν μας, ποὺ ἔγιναν διαβόητοι γιὰ τὶς οἰκουμενιστικές τους πρωτοβουλίες, οἱ ὁποῖες προκαλοῦν τὴν θεοφιλῆ ἀντίδραση τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, λαϊκῶν καὶ κληρικῶν, χθὲς καὶ σήμερα

σε τὴν παγκόσμιον προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον. Πλὴν τῶν πολιτικῶν οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων εἶναι τέκτονες, ἔλαβον μέρος εἰς αὐτὸ ἀντιπρόσωποι τῶν Τεκτονικῶν Δυνάμεων τῆς Εὐρώπης, ὡς καὶ ἀντιπρόσωποι ἄλλων Ὀργανώσεων, αἱ ὁποῖαι πρόσκεινται εἰς τὴν εἰρηνιστικὴν ἰδεολογίαν. Ἅπαντα τὰ φλέγοντα ζητήματα ἐξητάσθησαν…

Τὸ Συνέδριον ἠσχολήθη μὲ τὸ μεγίστης σημασίας ζήτημα τῆς Πανευρωπαϊκῆς Ἑνώσεως (!), **τὸ ὁποῖον πολλὰ ἐν τῷ κόσμῳ εὐγενῆ πνεύματα ἀπησχόλησε.**

Συνεζητήθη κυρίως ἡ οἰκονομικὴ ἄποψις τοῦ ζητήματος καὶ ἐτονίσθη ἡ ζημία, ἥτις προέρχεται ἐκ τῆς ὑπάρξεως τριάκοντα καὶ ἑπτὰ τελωνειακῶν περιφερειῶν ἐν Εὐρώπῃ…

Ἐκηρύχθη (τὸ Συνέδριο) **ὑπὲρ τῆς εὐρωπαϊκῆς τελωνειακῆς ἑνώσεως. Ἐν τέλει τὸ Συνέδριον συνέστησε καὶ πάλιν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ σχεδίου τοῦ Ἀδελφοῦ** (μασόνου) **Μπριὰν περὶ Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως…[5]».**

Ἐκπληκτικὸ εἶναι πράγματι αὐτὸ τὸ αὐθεντικὸ τεκτονικὸ κείμενο. Εἶναι φανερό, πλέον, ὅτι οἱ ρίζες τῆς δημιουργίας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης εἶναι μασονικές, δηλαδὴ ἐκ τοῦ ἀδιαφανοῦς παρασκηνίου, γιὰ τοῦτο εἶναι καὶ ἐξόχως ὕποπτες. Δεδομένου αὐτοῦ τοῦ γεγονότος δὲν εἶναι ἀνεξήγητη ἡ ἀφόρητη «πίεση», ποὺ ἀσκεῖται –πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως– στὴν χώρα μας, ποὺ εἶναι τὸ τελευταῖο –σχετικῶς– πνευματικὸ Κάστρο τῆς χριστιανικῆς παραδοσιακῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας σὲ ὁλόκληρο τὸν Κόσμο. («Συνομωσιολογία»; Ὄχι, ὄχι τέτοια σ' ἐμᾶς. Διότι οἱ σχετικὲς ἀποχρῶσες ἐνδείξεις περὶ αὐτοῦ εἶναι σωρείτης, καὶ ἀμέτρητες»)

1932: Διαβάζουμε ἐπίσης σὲ τεκτονικὸ ἔντυπο καὶ τὰ ἑξῆς ἀποκαλυπτικά, σχτικῶς πρὸς τὸ θέμα μας:

Εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ καθιερωθῶσι μερικαὶ διεθνεῖς σταθεραὶ ὁμοιομορφίαι (!) **διὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς διεθνοῦς ἑνώσεως:**

1. Ἑνιαία Νομισματικὴ Ὁμοιομορφία.

2. Ἑνιαῖος Διεθνὴς Κώδικας Νομοθεσίας.

3. Βοηθητικαὶ ὁμοιομορφίαι:

– Τὰ μέτρα καὶ τὰ σταθμὰ δέον νὰ ἑνοποιηθῶσι διεθνῶς.

– ΜΙΑ παγκόσμια γλῶσσα καὶ ἓν παγκόσμιον ἀλφάβητον θὰ ἔπρεπε νὰ γίνουν διεθνῶς ἀποδεκτά. Παρεννοήσεις, ἀμηχανίαι καὶ περιπλοκαὶ προκύπτουσιν ἐκ τῆς μεγάλης ποικιλίας τῶν λαλουμένων καὶ τῶν γραφομένων γλωσσῶν[6]…».

Κατὰ τοὺς παγκοσμιοποιητές, ἔτσι, πάει περίπατο καὶ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὅλες οἱ ἐθνικὲς γλῶσσες.

Φρίκη!

Μετὰ λοιπὸν τὴν «κατάργηση» τῶν ἐπιμέρους γλωσσῶν, ποία γλῶσσα προτείνεται –ἀπὸ τοὺς ἴδιους πάντοτε κύκλους– γιὰ τὴν παγκόσμια συνεννόηση; Προτείνεται ἡ λεγόμενη **«ΕΣΠΕΡΑΝΤΟ»,** ἡ ὁποία καὶ ἄρχισε νὰ διαδίδεται –πρὸ τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου–, ἀφοῦ συγκροτήθηκε σὲ μιὰ κανονική, ἂν καὶ πολὺ φτωχή, βεβαίως, τεχνητὴ γλῶσσα… Νὰ διαδίδεται δὲ ἀπὸ τοὺς μασόνους, καὶ ἐπὶ τούτου! Στὴν Χώρα μας τὴν διέδιδε ὁ τέκτων Ἀνακρέων Σταματιάδης, ὁ ὁποῖος μάλιστα σὲ εἰδικὴ μασονικὴ ἐργασία του προέβαλε καὶ τὴν παγκόσμια θρησκεία!

Τελικὰ κυριάρχησε ἡ ἀγγλική. Διότι ὅποιος κατέχει τὸν πλοῦτο καὶ τὰ «κανόνια» κυριαρχεῖ σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ κόσμου τούτου.

1944: Τὴν σκυτάλη γιὰ τὴν ἐπέλευση τῆς θηριώδους παγκοσμιοποίησης πάντων παίρνουν συχνὰ καὶ οἱ λεγόμενοι **«θεοσοφιστές»,** ὅπως προείπαμε. Ἰδοὺ τὶ ἔγραψε ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖο μάλιστα ἐξέχοντες ἀδελφοί του τὸν προόριζαν ὡς τὸν νέο «Χριστό», ποὺ θὰ ἐρχόταν (γύρω στὰ 1930), γιὰ νὰ «σώσει» τὸν κόσμο! Λίγο ὅμως πρὶν ἀπὸ τὴν πανηγυρικὴ του ἐμφάνιση ὡς νέου «Μεσσία» τοὺς τὰ βρόντιξε ὅλα καὶ ἀρκέστηκε εἰς τὸ νὰ κάνει παγκοσμίως οἰκουμενιστικὲς διαλέξεις, ἔκτοτε, ἐνισχυόμενος ἀπὸ τοὺς μασόνους– καὶ στὴν Ἑλλάδα.

Ἔγραψε λοιπὸν καὶ αὐτὸς τὰ ἑξῆς:

«Ἐὰν ἐξακολουθεῖτε νὰ σκέπτεσθε μὲ ὅρους ἐθνικοτήτων, φυλετικῶν προκαταλήψεων, οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν συνόρων… Οἱ ἀρχηγοὶ εἶναι ἀνίκανοι νὰ συλλάβουν τὴν ἰδέαν μιᾶς παγκόσμιας κυβερνήσεως ἢ ἑνὸς παγκοσμίου κράτους, χωρὶς χωριστὲς κυριαρχίες[7]…».

Κάτω λοιπὸν οἱ ἐθνικὲς κυριαρχίες καὶ οἱ κρατικὲς ἀνεξαρτησίες καὶ ζήτω ὁ παγκόσμιος χυλός, λαῶν καὶ ἐθνῶν, θρησκειῶν καὶ γλωσσῶν!

Τί κρῖμα νὰ γίνεται ἔτσι…

(Δὲν τελειώσαμε τὶς αὐτοτελεῖς αὐτὲς μικρὲς ἐργασίες μας).

Μοναχὸς Ἀβέρκιος

Σημειώσεις:

1. Θεοσοφικὸ περιοδικὸ «ΙΛΙΣΟΣ», 1956, τεῦχος 2, σελ. 68. 2. Παραδείγματος χάριν ἡ Κίνηση **«Παγκόσμια Καλὴ Θέληση»** στὸ μὲ ἀριθμὸ 4/1986 ὁμώνυμο ἔντυπό της, γράφει: **«Ὑπάρχουν σήμερα τόσο ξεκάθαρα σημάδια τῆς δυνατότητάς μας νὰ δράσουμε γιὰ τὸ καλό, σημάδια ἐλπίδας καὶ μιᾶς ἀφυπνιζόμενης συνείδησης, "Ἑνὸς Κόσμου – Μιᾶς Ἀνθρωπότητας"…».** Στὸ δὲ φύλλο 3/1991 τῆς ἴδιας Κίνησης διαβάζουμε ἄρθρο μὲ τὸν σχετικῶς εὔγλωττο τίτλο: **«Διαμορφώνοντας μιὰ Νέα Παγκόσμια Τάξη».** 3. Τεκτονικὸ Περιοδικὸ «Πυθαγόρας», 1923, τόμος Α΄, σελ. 143. 4. Ὅπ. π. σελ. 71. 5. Τεκτ. περ. «Γνώμων», ἔτους 1931, τεῦχος 8, σελ. 202-203. 6. Τεκτ. περ. «Πυθαγόρας», 1932, τεῦχος 1, σελ. 13. 7. Κρισναμούρτι, «Στενογραφημένα Πρακτικὰ Δέκα Ὁμιλιῶν του, Ὀχάϊο εἰς Καλιφόρνιαν», 1944, σελ. 73 (στὴν ἑλλην. γλῶσσα).

Συμβουλαὶ τοῦ Ὁσίου Φιλοθέου Ζερβάκου πρὸς τοὺς Πολιτικούς

Ὁ Ὅσιος Γέρων Φιλόθεος Ζερβάκος (1884-1980), διετέλεσε Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Λογγοβάρδας Πάρου. Ὑπῆρξε πνευματικὸν ἀνάστημα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, ὑψιπετοῦς λογίου καὶ «Ἁγίου τοῦ 20οῦ αἰῶνος», ὅπως ἔχει εὐστόχως ἀποκληθῆ διὰ τὴν ἀκτινοβολίαν του εἰς τὴν ἁπανταχοῦ Ὀρθοδοξίαν, καὶ πνευματικὸς πατὴρ τοῦ περιφήμου καλλιτέχνου Φωτίου Κόντογλου, τοῦ μεγάλου ἀναβιωτοῦ τῆς Βυζαντινῆς ἁγιογραφίας καὶ ζωγραφικῆς. Εἰς τὴν συνέχειαν παραθέτομεν μερικὲς ἀπὸ τὶς συμβουλές του διὰ τὴν ἀνόρθωσιν τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὰς κρισίμους στιγμὰς ἀπαιτεῖται ἑνότης

«Ἕλληνες, ἡ πατρίδα μας ἡ Ἑλλάς, πάσχει, κινδυνεύει, καταστρέφεται. Ἡ Ἑλλάς, καθὼς βαδίζουμε, ὄχι, ὄχι δὲν θὰ ζήσῃ. Ἡ Ἑλλὰς θὰ σβήσῃ ἢ θὰ ζήσῃ ἀκόμη λίγο κακῶς, τὸ λέω μὲ πόνο καὶ θλῖψι τῆς καρδίας μου. Ἀδύνατον, ἀδύνατον Θεὸν ψεύσασθαι. Μία μόνη ἐλπὶς μᾶς ἀπομένει, ἐὰν θέλουμε καὶ ἐμεῖς νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τὸν κίνδυνο καὶ ἡ Πατρίδα μας νὰ ζήσῃ· νὰ μετανοήσουμε, νὰ ἐπιστρέψουμε στὸν Θεό, νὰ ρίψουμε τὸ παρελθὸν στὴν λήθη, νὰ σφικταγκαλιασθοῦμε, σὰν ἀγαπημένοι ἀδελφοί, νὰ συνδεθοῦμε ὅλοι μὲ τὸν σύνδεσμο τῆς ἀγάπης καὶ νὰ ἑνωθοῦμε ὅλοι».

Παρατηροῦμε καὶ σήμερα ὅτι ἐξωγενεῖς παράγοντες πολεμοῦν τὴν χώραν καὶ θέλουν νὰ διχάσουν τοὺς Ἕλληνες. Τὸ ρητὸν «διαίρει καὶ βασίλευε» ἀκολουθοῦν οἱ ξένοι καὶ τὰ Μ.Μ.Ε. διὰ νὰ μὴ ὑπάρχῃ ὁμοφωνία τῶν κομμάτων καὶ τῆς κοινῆς γνώμεως, ὥστε μὲ τὶς ἀσκούμενες πιέσεις νὰ διοικοῦν τὰ ἄλλα ἔθνη τὴν χώρα μας. Ἀπαιτεῖται ὁμόνοια καὶ σύμπνοια, ἡ ὁποία θὰ καταστήσῃ τὴν Ἑλλάδα ἀκαταγώνιστον.

Ἄμεσος ἀφύπνισις Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας

«...Καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία καὶ οἱ τούτων ἄρχοντες εἰς τὰς παρούσας πονηρὰς ἡμέρας κοιμῶνται τὸν βαρύτατον ὕπνον τῆς ἀμελείας καὶ τῆς ραθυμίας, καὶ ἐὰν δὲν ἐξυπνήσουν, ἐξυπνήσουν δὲ καὶ τὸν κλῆρον καὶ τὸν λαὸν εἰς μετάνοιαν, εἰς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν καλῶν ἔργων, θὰ δώσουν λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως καὶ θὰ τιμωρηθοῦν».

Δυστυχῶς, ἀκόμη πολλοὶ δὲν ἔχουν ἀντιληφθῆ τὴν σοβαρότητα τῆς καταστάσεως τῆς χώρας μας. Ὅλοι ἐπικεντρώνουν τὴν προσοχὴν μόνον εἰς τὰ οἰκονομικὰ ζητήματα καὶ δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι τῆς ἀθλίας αὐτῆς καταστάσεως προηγήθη ἐξαχρείωσις τῶν ἠθῶν. Ἀπαιτεῖται ἀλλαγὴ πορείας, δηλ. μετάνοια, πρωτίστως πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ἀνορθώσεως τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου τῶν Ἑλλήνων. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ θεωρήσῃ ὅτι εἶναι ἀνεύθυνος. Ἡ ἡγεσία ὑπάρχει, διὰ νὰ καθοδηγῇ τὸν λαὸν καὶ ὄχι διὰ νὰ ἐνδιαφέρεται μόνον διὰ τὸ συμφέρον της καὶ νὰ ἀφήνῃ τὸν λαὸν νὰ ἄγεται καὶ νὰ φέρεται ὡς ἕρμαιον. Κάποια στιγμὴ θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς λογοδοσίας καὶ τότε δὲν θὰ ὑπάρξῃ δικαιολογία καμία.

Ἔξω οἱ μασόνοι ἀπὸ τὴν Βουλήν

«Νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τόν… νὰ γίνει κυβέρνησις Ὀρθόδοξος. Νὰ τοὺς πῇ, ἐφ' ὅσον εἶσθε μασόνοι, ἐγὼ δὲν κάθομαι. Ἀγαπῶ τὴν πατρίδα, ἀλλὰ τὴν μασονίαν ποὺ εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν συγχωρῶ. «Οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν». Νὰ ἀγαπᾷ κανεὶς τοὺς μασόνους καὶ νὰ λέγῃ ὅτι εἶναι συγχρόνως καὶ χριστιανὸς εἶναι ἀδιανόητον».

Νὰ τεθῇ ἡ Βουλὴ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ

«Εἰς τὴν αἴθουσα τῆς Βουλῆς νὰ τεθῇ μεγάλη Εἰκὼν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ γράμματα μεγάλα χρυσά, νὰ τὰ βλέπουν καὶ νὰ τὰ διαβάζουν ὅλοι: «Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Πρὶν ἀρχίσουν τὸ πρωῒ οἱ ἐργασίες τῆς Βουλῆς, ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῆς Βουλῆς, ἢ ἄλλος τῶν Ὑπουργῶν ἢ ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας νὰ ἀπαγγέλῃ εὐκρινῶς καὶ μεγαλοφώνως τό «Βασιλεῦ Οὐράνιε», καὶ τό «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς» ἅπαντες δὲ οἱ βουλευταὶ ἀσκεπεῖς καὶ μὲ εὐλάβεια καὶ κατάνυξι νὰ παρακολουθοῦν».

Ὁ σεβασμὸς εἰς τὸν Κύριον εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς σοφίας κατὰ τὴν Ἁγία Γραφή, διότι ἂν κανεὶς δὲν σέβεται τὸν Ὕψιστον τί ἄλλο ὑποδεέστερον Αὐτοῦ θὰ σεβασθῇ; Τίποτε! Ἀκόμα καὶ ὁ ἀρχαῖος συγγραφεὺς Πλούταρχος ἀναφέρει ὅτι εἰς κανένα ἀπὸ τὰ πολλὰ ταξίδια του δὲν ηὗρε τόπον ὅπου νὰ μὴ ὑπάρχῃ πίστις. Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός, ἐδίδαξε εἰς τὸν κόσμον, ὄχι μόνον μὲ τὸν λόγον ἀλλὰ μὲ τὴν θυσίαν του εἰς τὸν Σταυρόν, τί ἐστὶ ἀγάπη καὶ ἡ εἰκόνα του εἰς τὸ Κοινοβούλιον θὰ κάνῃ τοὺς παρισταμένους νὰ ἐξετάζουν τὸν ἑαυτό τους καὶ τὶς ἐκφράσεις τους πρὶν ὁμιλήσουν, καθὼς θὰ τὸν ἀτενίζουν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ διὰ τῆς προσευχῆς θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Ἔθνους διὰ τὰ μεγάλα προβλήματα, διότι δὲν ἔχει καταστῇ συνείδησις ἀκόμη ὅτι αἱ ἀνθρώπινες δυνάμεις εἶναι πεπερασμένες.

Τὸ πνευματικὸν ἔργον μιᾶς συνετῆς Κυβερνήσεως

«Μία καλή, συνετή, εὐσεβὴς καὶ διακριτικὴ Κυβέρνηση μπορεῖ νὰ σώσῃ τὸ ἔθνος. Ἀλλὰ καὶ μόνη της δὲν μπορεῖ, ἐὰν δὲν συνδράμῃ, συμβοηθήσῃ καὶ ὁ λαός, καθὼς καὶ μόνον ὁ κυβερνήτης ἑνὸς πλοίου δὲν μπορεῖ νὰ σώσῃ τὶ κινδυνεῦον πλοῖον, ἐὰν δὲν συμβοηθήσουν καὶ οἱ ναῦτες. Ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ σώσῃ τὸ ἔθνος, τὴν Κυβέρνηση καὶ τὸν λαό, εἶναι ὁ Θεός, ὁ πάντα ποιῶν καὶ μετασκευάζων, ὁ περὶ πάντων προνοῶν καὶ πρὸς τὸ ἑκάστου συμφέρον φιλανθρώπως πάντα οἰκονομῶν. **Ὁ Θεὸς σῴζει τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ πότε**; **Ὅταν ὅλοι ἐπιστρέψουμε πρὸς Αὐτόν.** Διότι πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε τὴν ἀλήθεια, ὅτι οἱ πολλές μας ἁμαρτίες μᾶς ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τὸν Θεό. «Οἱ δὲ μακρύνοντες ἑαυτοὺς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀπολοῦνται», λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο διὰ τοῦ προφητάνακτος Δαβίδ.

Ἡ πρώτη φροντὶς μιᾶς συνετῆς Κυβερνήσεως, ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, εἶναι νὰ κηρύξουν μετάνοιαν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν καὶ ἐπιστροφὴν πρὸς τὸν Θεόν. α) Νὰ ἐκδώσῃ ἡ σεβαστὴ Κυβέρνησις αὐστηρὸν νόμον κατὰ τῆς μιαρᾶς βλασφημίας. Νὰ τιμωροῦνται οἱ βλάσφημοι πρὸς παραδειγματισμὸν καὶ φόβον. β) Κατὰ τὶς Κυριακὲς καὶ μεγάλες ἑορτὲς νὰ κλείνουν τὰ καταστήματα, καφενεῖα, ἐργοστάσια, κομμωτήρια κλπ., ἰδίως κατὰ τὴν ὥραν τῆς Θ. Λειτουργίας, γιὰ νὰ πηγαίνουν οἱ χριστιανοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ γ) Νὰ κλείνουν τὰ ἄσεμνα θέατρα καὶ οἱ κινηματογράφοι· νὰ σταματήσῃ ἡ χαρτοπαιξία, τὰ καλλιστεῖα, ἡ ἄσεμνος ἀμφίεσις καὶ ξετσιπωσύνη τῶν Γυναικῶν, ἡ ἔκδοσις καὶ κυκλοφορία ψυχοφθόρων περιοδικῶν μὲ φωτογραφίες ἀσέμνων Γυναικῶν καὶ λοιπὰ εἴδη τῆς κακίας, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ στοὺς πράττοντας αὐτά, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἔλθῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ εὐλογία στὸ ἔθνος μας καὶ θὰ δοῦμε ἡμέρες ἀγαθές…».

Ἂν ὁ λαὸς δὲν παιδαγωγηθῇ, τότε δὲν θὰ διορθωθῇ τίποτε, οὔτε κἂν ἡ οἰκονομία. Ἡ ἐκτεταμένη διαφθορά, ἡ ὁποία ἔχει εἰσχωρήσει εἰς κάθε ἔργον, δὲν καταπολεμεῖται ἀκόμη καὶ ἂν ληφθοῦν «δρακόντεια» μέτρα, ἂν πρῶτα δὲν ληφθοῦν μέτρα, τὰ ὁποῖα θὰ βελτιώσουν τοὺς πολίτες. Πεπαιδευμένος πολίτης σημαίνει ταυτόχρονα καὶ συνεπὴς εἰς τοὺς νόμους καὶ εἰς τὶς ὑποχρεώσεις του.

Νὰ ἀπαιτήσῃ ἡ Κυβέρνησις ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν εὐσεβεῖς Ἀρχιερεῖς

«Ὅτε ἐξελέγη Μητροπολίτης Ἀθηνῶν ψήφῳ καὶ δοκιμασίᾳ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ κόμματος, (διότι εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀφ' ὅτου ἔγινε αὐτοκέφαλος ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἔπαυσεν ἡ ἐκλογὴ τῶν Ἀρχιερέων νὰ γίνεται ψήφῳ Θεοῦ καὶ δοκιμασίᾳ λαοῦ καὶ τοῦ κλήρου, καὶ ἐγένετο ψήφῳ καὶ δοκιμασίᾳ τῶν κατὰ καιροὺς κυβερνήσεων καὶ ἐξελέγοντο ὅσοι ἐφρόνουν φίλα τῶν κυβερνήσεων, ἰδίως εἰς τὸν καιρὸν εἰς ὃν τὰ δύο κόμματα οἱ βασιλικοὶ καὶ βενιζελικοὶ ἐμάχοντο λυσσωδῶς ποῖον κόμμα νὰ ὑπερισχύσῃ καὶ ἐξοντώσῃ τὸ ἄλλον, τότε αἱ Κυβερνήσεις καὶ τὰ κόμματα ἀνεβίβαζον καὶ κατεβίβαζον ἐκ τῶν θρόνων Μητροπολίτας, ἐξώριζον καὶ ἐφυλάκιζον, ἀνεθεμάτιζον, ἐνεκωμίαζον, ηὔχοντο καὶ εὐφήμουν) ὁ Μελέτιος Μεταξάκης, ὁ μετέπειτα ψήφῳ καὶ δοκιμασίᾳ τῶν Ἀγγλογάλλων γενόμενος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὁσάκις μετάβαινε εἰς Εὐρώπην διὰ νὰ μὴ φανῇ ἀνόμοιος μὲ τοὺς φίλους του προτεστάντας κληρικούς, ἐξεδύετο τὰ ράσα καὶ ἐνεδιδύσκετο στολὴν κοσμικήν, καὶ ἐξωμοιώθη μὲ αὐτούς».

Τὰ ἀντικρουόμενα κομματικὰ συμφέροντα εἰς τὸ παρελθὸν εἶχαν ὀλεθρίους συνεπείας διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία εἶναι πνευματικὴ μητέρα τῶν Ἑλλήνων καὶ ἑκατομμυρίων ἄλλων λαῶν. Ἀποτέλεσμα ἦτο προώθησις πολλάκις τῆς σαθρότητος, διότι αὐτὴ θὰ ὑπηρετοῦσε τὰ στενὰ κομματικὰ συμφέροντα, ὄχι ὅμως τὴν βιωσιμότητα τῆς πατρίδος. Ἡ Πολιτεία ὡς θεματοφύλαξ τῆς τηρήσεως ὀρθῶν διαδικασιῶν ἐντὸς τῆς ἐπικρατείας, ὀφείλει ὄχι νὰ παρεμβαίνῃ ἐκβιαστικῶς εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά, ἀλλὰ νὰ ἀπαιτῇ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἐκλέγωνται κληρικοὶ (Διάκονοι, Πρεσβύτεροι, Ἀρχιερεῖς), οἱ ὁποῖοι νὰ διαθέτουν ἐκεῖνα τὰ οὐσιαστικὰ προσόντα, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ διακονήσουν μὲ πλήρη ἀφοσίωσιν καὶ αὐταπάρνησιν, ὅπως προστάζει τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἡ Ἱ. Παράδοσις, θέσεις ἐκ τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιβίωσις καὶ ἡ καλλιέργεια τῶν ἑπομένων γενεῶν μας.

Πηγή: «Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος Ζερβάκος», π. Θ. Ζήση, Ἐκδ. «Ὀρθόδοξος Κυψέλη».

Παν. Μητρ. Θεσ/κης: Ἑνωμένοι καὶ μὲ πίστιν εἰς τὸν Χριστὸν θὰ ξεφύγωμε ἀπὸ τὴν κρίσιν

Ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Θεσσαλονίκης ἐξεδόθη ἡ ἀκόλουθος ἀνακοίνωσις:

«Μὲ τὴν συμμετοχὴ τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ πλήθους πιστῶν, ἰδιαιτέρως φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν, πραγματοποιήθηκε στὸν ἱερὸ μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀρχαιότατο **Ναὸ Παναγίας** τῆς **Ἀχειροποιήτου** τῆς **Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης**, χθὲς **Πέμπτη 18 Ἰουνίου**, στὶς **9** τὸ βράδυ, ἡ **Ἱερὰ Ἀγρυπνία**, ποὺ σκοπὸ εἶχε νὰ ζητήσωμε διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς συμμετοχῆς μας στὴν **Θεία Λειτουργία** τὸ ἔλεος τοῦ **Θεοῦ** γιὰ τὴν λύση τῶν προβλημάτων, τὴν περιστολὴ τοῦ κακοῦ ποὺ φαίνεται νὰ κυριεύῃ τὸν κόσμο, καὶ τὴν ἀποτροπὴ ὅλων ἐκείνων τῶν φαινομένων ποὺ παρουσιάζονται κατὰ τὴν παροῦσα περίοδο ἰδιαιτέρως στὴν **Πατρίδα** μας, καὶ εἶναι ἀπολύτως ξένα πρὸς τὴν χριστιανικὴ πίστη καὶ τὴν ἑλληνορθόδοξη παράδοσή μας.

Ἡ ἀπαράδεκτη καὶ δυσάρεστη παρουσία προσώπων μὲ ἰδιαιτερότητες γιὰ τὴν πραγματοποίηση ἑνὸς φεστιβὰλ τὶς ἡμέρες αὐτὲς μὲ τὴν μορφὴ παρελάσεως ὡδήγησε καὶ τὸν **Παναγιώτατο Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμο**, μαζί μὲ τοὺς συνεργάτες του, καὶ τὴν συμμετοχὴ πολλῶν ὀρθοδόξων θρη-

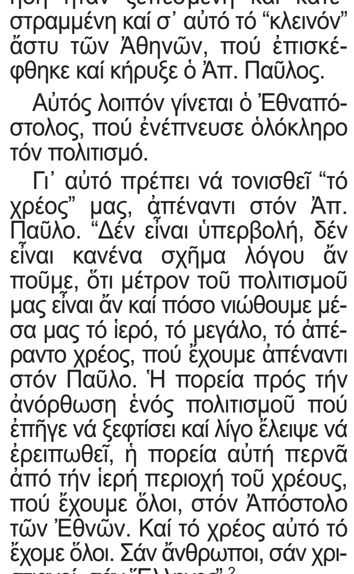

σκευτικῶν σωματείων τῆς πόλεώς μας, νὰ παρακαλέσωμε καὶ νὰ ἱκετεύσωμε τὸν ἅγιο **Τριαδικὸ Θεὸ** μας γιὰ τὸν φωτισμὸ καὶ τὴν πνευματικὴ οἰκοδομὴ τῶν συμπολιτῶν μας.

Κατὰ τὴν ὁμιλία του, ὁ κ. **Ἄνθιμος** ἀνεφέρθη στὴν κρίση ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν πατρίδα μας, καὶ ποὺ ὀφείλεται κυρίως στὴν ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὸν **Θεὸ** καὶ τὶς ἑλληνορθόδοξες παραδόσεις μας. Ἀπευθυνόμενος στοὺς πολλοὺς νέους καὶ νέες ποὺ εἶχαν κατακλύσει τὸν ἱερὸ **Ναὸ** ἐτόνισε τὴν ἀνάγκη τῆς παρουσίας τοῦ **Χριστοῦ** στὴ ζωή μας, καὶ μάλιστα στὴν ἁγιοτόκο **Θεσσαλονίκη** μας, τῆς ὁποίας προστάτες εἶναι : ὁ ἱδρυτής της **Ἀπόστολος Παῦλος**, ὁ πολιοῦχος ἅγιος **Δημήτριος**, ὁ ἅγιος **Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς**, ἡ ἁγία **Θεοδώρα**, ἡ ἁγία **Ἀναστασία**, ἡ ἁγία **Γλυκερία**, ἀλλὰ καὶ πλῆθος ἄλλων ἁγίων ἱεραρχῶν καὶ μαρτύρων. Μπορεῖ ὁ πειρασμὸς γιὰ τὴν πατρίδα μας τὶς τελευταῖες ἡμέρες νὰ εἶναι μεγάλος, ἀλλὰ ἡ πίστη καὶ ἡ ἐλπίδα μας στὸν **Χριστὸ** θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ εἴμεθα ἑνωμένοι καὶ νὰ ξεφύγωμε ἀπὸ τὴν δύσκολη αὐτὴ κατάσταση.

Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ λατρευτικὴ αὐτὴ ἐκδήλωση τῆς τοπικῆς μας **Ἐκκλησίας**, μετεδόθη, ἀπ' εὐθείας, ἀπὸ τὸν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τῆς **Πειραϊκῆς Ἐκκλησίας** καί, διαδικτυακά, ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα τῆς **Ἱερᾶς Μητροπόλεώς** μας, στὴν ὁποία μέχρι τώρα ἔχομε περίπου **15.000** ἐπισκέψεις».

Προφυλακιστέος ἐκρίθη ὁ Ἀρχιμ. Ἰάκωβος Γιοσάκης

Ὁ Παν. Ἀρχιμ. Ἰάκωβος Γιοσάκης, ὁ ὁποῖος σήμερα εἶναι κληρικὸς εἰς τὴν Ἱ. Μ. Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετρουπόλεως, μετὰ ἀπὸ ἀπολογίαν εἰς εἰδικοὺς ἐφέτες ἀνακριτὲς ἐκρίθη προφυλακιστέος. Ἡ ὑπόθεσις διαθέτει μεγάλον ὄγκον δικογραφίας καὶ προφανῶς θὰ λάβῃ μεγάλον διάστημα ἡ πλήρης ἐξέτασις.

Ὅπως ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν directNEWS.gr 12ης Ἰουνίου 2015: «Προφυλακιστέοι κρίθηκαν ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἰάκωβος Γιοσάκης καὶ ὁ πολιτικὸς μηχανικὸς Σταῦρος Γεωργιτσογιαννάκος, μετὰ τὶς ἀπολογίες τους στοὺς ἐφέτες εἰδικοὺς ἀνακριτὲς γιὰ τὴν ὑπόθεση τοῦ παραδικαστικοῦ κυκλώματος Νο2. Ἐπίσης, προφυλακιστέοι γιὰ τὴν ἴδια ὑπόθεση κρίθηκαν καὶ οἱ δικηγόροι Πέτρος Λεωτσάκος καὶ Γ. Ἀσλάνης. Ἡ ὑπόθεση τοῦ παραδικαστικοῦ κυκλώματος Νο2 (ἢ ἀλλιῶς "μαφίας τῶν ἀκινήτων") διερευνᾶται ἀπὸ εἰδικοὺς ἐφέτες ἀνακριτὲς καὶ σύμφωνα μὲ νομικοὺς κύκλους πρόκειται ἴσως γιὰ τὴ μεγαλύτερη δικογραφία ὀργανωμένου ἐγκλήματος, καθὼς ἀποτελεῖται ἀπὸ 25.000 σελίδες καὶ ἄλλες τόσες μὲ ἀπομαγνητοφωνημένες συνομιλίες ποὺ καταγράφησαν ἀπὸ τὸν κοριὸ τῆς Ἐθνικῆς Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν (Ε.Υ.Π.). Ἀπὸ τὴν δικαστικὴ ἔρευνα ἔχει προκύψει ὅτι οἱ "πρωταγωνιστές" στὸ παράνομο κύκλωμα ἦταν ὁ πολιτικὸς μηχανικὸς Σ. Γεωργιτσογιαννάκος, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἰάκωβος Γιοσάκης, δικηγόροι, ἕνας πρόεδρος Ἐφετῶν καὶ ἕνας ἐφέτης, ἕνας εἰσαγγελέας Πρωτοδικῶν, συμβολαιογράφοι, δικαστικοὶ ἐπιμελητές, καὶ ὑπάλληλοι δημοσίων ὑπηρεσιῶν καθὼς καὶ ἀστυνομικοί».

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 4ης ΣΕΛ.

τὴν στοιχειώδη λογική, θὰ ἔπρεπε ἁπλὰ νὰ χρεωκοπήσει. Αὐτὸ θὰ καταστήσει τὸ Ἑλληνικὸ χρέος ἐλεύθερο. Μὲ λίγα λόγια, ***ἡ Ἑλλάδα μπορεῖ νὰ γίνει ἀπὸ μιὰ ὑπερχρεωμένη χώρα, μία χώρα χωρὶς χρέος****.*

Ἡ Ἑλλάδα θὰ μποροῦσε τότε νὰ χρηματοδοτήσει τὶς δικές της ἐκδόσεις ὁμολόγων καὶ ἐὰν χρειαζόταν ἐξωτερικὴ πιστοληπτικὴ ἐνίσχυση θὰ μποροῦσε νὰ ἀποδεχθεῖ τὴν Ρωσικὴ προσφορά.

Πράγματι, ἐὰν οἱ Ρωσικὲς καὶ οἱ Κινεζικὲς κυβερνήσεις εἶχαν κοινὴ λογική, θὰ πλήρωναν προκειμένου ἡ Ἑλλάδα νὰ χρεωκοπήσει καὶ νὰ ἀποχωρήσει ἀπὸ τὴν Ε.Ε. καί τὸ ΝΑΤΟ. Ἡ ἀποκαθήλωση τῆς αὐτοκρατορίας τῆς Washington θὰ ξεκινοῦσε καὶ ἡ ἀπειλὴ τοῦ πολέμου ποὺ ἀντιμετωπίζουν σήμερα ἡ Ρωσία καὶ ἡ Κίνα θὰ χανόταν. Οἱ Ρῶσοι καὶ οἱ Κινέζοι θὰ ἐξοικονομοῦσαν πολὺ περισσότερα σώζοντας τὴν Ἑλλάδα, σὲ σχέση μὲ τὰ ὅσα τοὺς κοστίζουν οἱ ἄσκοπες πολεμικὲς προετοιμασίες».

Ὁ Krugman σχολιάζοντας[4] τὸ ἀποτέλεσμα τῆς σύσκεψης τοῦ Eurogroup τῆς 18ης Ἰουνίου, **ἐπισημαίνει καὶ αὐτὸς τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐπιστροφῆς τῆς Ἑλλάδος στὸ ἐθνικὸ νόμισμα**. Ὁ Krugman ἐπαναλαμβάνω πὼς δὲν συγκαταλέγεται στοὺς φιλέλληνες τεχνοκράτες, ἐνῶ εἶναι ἀπὸ τοὺς κύριους ἐκφραστὲς τῆς Δυτικῆς τεχνοκρατικῆς φιλοσοφίας.

Ἡ ἀπόλυτα λογικὴ καὶ τεχνοκρατική του προσέγγιση, ὡστόσο, τὸν ὁδηγεῖ στὸ συμπέρασμα καὶ στὴν ὁμολογία πὼς **αὐτὸ ποὺ χρειάζεται ἡ Ἑλλάδα εἶναι τὸ δικό της νόμισμα καὶ τὸν ἔλεγχο τῆς οἰκονομίας της**. Δὲν διστάζει μάλιστα νὰ παρομοιάσει τὴν χώρα μας μὲ τὴν Ἀργεντινή, ἡ ὁποία ὅλοι θυμόμαστε πὼς ἀνέκαμψε μόνο ὅταν ἐφάρμοσε τὴν δική της πολιτικὴ καὶ ὄχι τὴν ὑποδεικνυόμενη ἀπὸ τὸ Διεθνὲς Νομισματικὸ Ταμεῖο.

«[…] *Πρῶτον, ἡ πρώτη γραμμὴ ἄμυνας ἀπέναντι σὲ μιὰ ἔξοδο ἀπὸ τὸ εὐρὼ ἔχει ἤδη σπάσει. Καμία χώρα δὲν θὰ σκεφτόταν νὰ φύγει ἀπὸ τὸ εὐρὼ ἀπὸ τὸ φόβο ὅτι μιὰ τέτοια κίνηση θὰ πυροδοτοῦσε τὴν μητέρα ὅλων τῶν οἰκονομικῶν κρίσεων, καθὼς ὅλοι θὰ ἔτρεχαν νὰ ἀποσύρουν τὰ χρήματα ἀπὸ τὶς τράπεζες. Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ φόβος δὲν ἰσχύει πλέον γιὰ τὴν περίπτωση τῆς Ἑλλάδας, καθὼς ἡ χρηματοπιστωτικὴ σταθερότητα ἔχει ἤδη δεχθεῖ μεγάλο πλῆγμα. Ἡ Ἀθήνα τοῦ 2015 εἶναι τὸ Buenos Aires τοῦ 2001.*

[…] *Πῶς φτάσαμε σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο; Τίποτα δὲν μὲ ἐνοχλεῖ περισσότερο ἀπὸ τὸ ἰδεολόγημα ὅτι γιὰ ὅλα εὐθύνεται ἡ ἀναποτελεσματικότητα τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι ὑποτίθεται ὅτι δὲν ἔχουν κάνει τίποτα.* ***Στὴν πραγματικότητα, ἡ Ἑλλάδα καλεῖται νὰ ἐφαρμόσει τρομακτικὰ ἐπώδυνα μέτρα****.* ***Τὸ πρόβλημα εἶναι ὅτι οἱ μεγάλες περικοπὲς δαπανῶν σὲ μιὰ οἰκονομία χωρὶς ἀνεξάρτητη νομισματικὴ πολιτικὴ καὶ τὴν δυνατότητα νὰ ὑποτιμήσει τὸ νόμισμά της ὁδηγοῦν σὲ τεράστια οἰκονομικὴ συρρίκνωση****. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ὅτι κερδίζεται ἀπὸ τὸ μέτωπο τῶν δαπανῶν χάνεται ἀπὸ τὸ μέτωπο τῶν ἐσόδων.*

[…] *Αὐτὸ* ***δὲν εἶναι ἕνα λάθος τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ οὐσιαστικὰ ἕνα σχεδιαστικὸ ἐλάττωμα τοῦ ἴδιου τοῦ εὐρώ****.* [...] *Οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, μπορεῖ νὰ βρεθοῦν ἀντιμέτωποι μὲ τὸ οἰκονομικὸ χάος μετὰ τὴν ἔξοδο ἀπὸ τὸ εὐρώ. Καὶ ἐνδεχομένως ἡ προειδοποίηση ἀπὸ τὴν Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ὅτι ἡ ὑποτίμηση θὰ ὁδηγήσει τὴν χώρα στὸν τρίτο κόσμο νὰ εἶναι σωστή,* ***ὡστόσο θὰ ἤθελα νὰ γνωρίζω τὸ μοντέλο καὶ τὰ ἱστορικὰ παραδείγματα ποὺ ἐπιβεβαιώνουν τὸ συμπέρασμα αὐτό****.*

Ἀλλὰ ἂν δὲν συμβεῖ αὐτὴ ἡ ἐσωτερικὴ κατάρρευση, ***ἕνα ὑποτιμημένο νόμισμα θὰ ὁδηγοῦσε τελικὰ σὲ μιὰ ἀνάκαμψη, μὲ ὤθηση ἀπὸ τὶς ἐξαγωγές****. Τὸ ἐπιχείρημα εἶναι πὼς κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ἔχει ἀπόλυτες βεβαιότητες. Ἀλλὰ* ***οἱ πιστωτὲς θὰ ἔπρεπε νὰ ἀνησυχοῦν περισσότερο ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες γιὰ μιὰ ἐνδεχόμενη ἔξοδο ἀπὸ τὸ εὐρώ***».

Εἴδαμε, λοιπόν, πὼς παρὰ τὴν ἀντίθετη πολιτικὴ θεώρηση ποὺ ἔχουν οἱ δύο οἰκονομολόγοι, συγκλίνουν στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Ἑλλάδα μας πρέπει νὰ στραφεῖ στὸ ἐθνικὸ νόμισμα καὶ κυρίως στὸ ὅτι ἡ Δύση ἐκμεταλλεύεται καὶ καταδυναστεύει τὴν Ἑλλάδα.

Τὴν ἴδια ὥρα καὶ στὴν σκιὰ τοῦ ζητήματος ποὺ ἀναλύσαμε παραπάνω, δύο ἀκόμα μεγάλα μείζονα ἐθνικὰ θέματα ἔχουν περάσει σχεδὸν ἀπαρατήρητα ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ μέσα ἐνημερώσεως: (α) ἡ κατάσταση στὴν Θράκη καὶ (β) ἡ αὔξηση τῶν προσφύγων, τῶν μεταναστῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν λαθρομεταναστῶν στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου καὶ κυρίως στὰ ἀκριτικά.

Ἂν συνυπολογίσει κανεὶς ὅλα αὐτὰ καταλαβαίνει πὼς ὁ στόχος τῆς Δύσης εἶναι ἡ ἐξαθλίωση τῆς Ἑλλάδος, ἡ συρρίκνωση τῶν ἐδαφῶν της καὶ κυρίως ἡ θρησκευτική, ἡ πολιτισμικὴ καὶ ἡ ἐθνικὴ ἀλλοίωσή της. Αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τῶν μεταναστῶν ποὺ παγιδεύονται ἐντὸς τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων σὲ μία ἐποχὴ ποὺ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς στενάζει κάτω ἀπὸ τὸν κλοιὸ τῆς οἰκονομικῆς ἀβεβαιότητος καὶ τῆς παρακμῆς. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ ἡ Δύση κρατᾶ ζωντανὴ καὶ πυροδοτεῖ μιὰ ἐπικίνδυνη Τουρκικὴ φλόγα στὴν περιοχὴ τῆς Θράκης μας καὶ ἄλλη μία στὴν περιοχὴ τῆς Βορείου Ἠπείρου.

Ἀπώτερος στόχος εἶναι ἡ ἐξάλειψη καὶ τοῦ παραμικροῦ Ὀρθοδόξου στοιχείου σὲ ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη καὶ κυρίως στὴν κατεξοχὴν **Χώρα ποὺ διαφυλάττει στὸ ἀκέραιο τὸ Ὀρθόδοξο δόγμα, τὴν Ἑλλάδα μας**. Δὲν εἶναι τυχαῖο τὸ ὅτι ἀπὸ τὴν μία πλευρὰ πλήττεται καίρια ἡ χώρα μας καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ πολλαπλασιάζονται τὰ τολμήματα τῶν Οἰκουμενιστῶν καὶ οἱ ἀθλιότητες γιὰ ἕνωση τῆς Ὀρθοδοξίας μας μὲ τὶς πλάνες, ποὺ αὐτοαποκαλοῦνται 'ἐκκλησίες', μὲ πρωτεργάτες «ἐκπροσώπους» τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ποὺ ἔχουν βάλει 'πολὺ νερὸ στὸ κρασί τους', νοθεύοντας τὶς ἀνόθευτες Ἀρχὲς τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως.

Εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ἡ χώρα μας νὰ ἀπεξαρτηθεῖ πλήρως ἀπὸ τὴν Δύση, τόσο σὲ Ἐκκλησιαστικό, ὅσο καὶ σὲ πολιτικὸ ἐπίπεδο. Αὐτὸ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ γίνει ὅσο ὁ λαὸς παραμένει ἀκατήχητος καὶ ἀνενημέρωτος σχετικὰ μὲ τὸ ποιὸ εἶναι τὸ ὄφελός του καὶ ποιὰ ἡ οἰκονομική, ἀλλά, πρωτίστως καὶ κυρίως, ἡ πνευματική του ζημία.

Μ. Β.

Σημειώσεις:

1. http://tinyurl.com/od9g3vu 2. European Central Bank – Εὐρωπαϊκὴ Κεντρικὴ Τράπεζα. 3. Ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Τράπεζα τῶν ΗΠΑ, ποὺ εἶναι τὸ κεντρικὸ τραπεζιτικὸ σύστημα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. 4. http://tinyurl.com/qduf7q9

Πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς καὶ πολιτικοὺς ἡγέτας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἓν ζήτημα τὸ ὁποῖον ἀφορᾶ ὄχι μόνον τὸ παρὸν καὶ τὸ αὔριον ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπώτερον μέλλον μὲ τρομερὰς προεκτάσεις εἰς κάθε κοινωνικὴν πτυχήν, δι' αὐτὸ δὲν τίθεται ζήτημα δημοψηφίσματος;

Αἱ διάφοροι παρελάσεις ὑποτιθέμενης «ὑπερηφανείας» ὀργανώνονται ἀπὸ φορεῖς ἀκτιβιστῶν. Πῶς δύναται εἰς αὐτὰς νὰ μετέχουν μέλη τῆς Κυβερνήσεως; Ὁ λαὸς δὲν ἐπιδοκιμάζει αὐτό. Δημοκρατία σημαίνει νὰ συμφωνῆ ὁ λαὸς μὲ τὰς πράξεις τῶν Κυβερνώντων καὶ ὄχι οἱ Κυβερνῶντες νὰ πράττουν ὡς νὰ ἦσαν μέλη τῆς ὁποιασδήποτε μειοψηφίας. Ὁ λαὸς ἔχει παραδόσεις καὶ χαρακτηριστικά, τὰ ὁποῖα τὸν ἔχουν ἀναδείξει εἰς τοὺς λαούς, οἱ ὁποῖοι προσέφεραν τὰ μέγιστα εἰς τὸν πολιτισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ ἀντέξη οὔτε νὰ τοῦ ἐπιβληθοῦν ἀποφάσεις, οἱ ὁποῖαι καταβαραθρώνουν τὸ ἦθος τῶν Ἑλλήνων καὶ ὑποσκάπτουν τὴν πνευματικὴν ἀκτινοβολίαν τῆς Ὀρθοδόξου χώρας.

Ἔγραψαν εἰς ἐφημερίδα ὅτι οἱ συμμετέχοντες εἰς τὰς παρελάσεις ἦσαν περὶ τοὺς 25.000. Ψεῦδος! Τὸ πολὺ νὰ ἦσαν 500 ἄτομα καὶ αὐτὸ μὲ μεγάλην ἐπιφύλαξιν. Εἶναι γνωστὰ εἰς ἅπαντας τὰ τεχνάσματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν χρησιμοποιηθῆ κατὰ καιροὺς καὶ κόμματα, μὲ τὰ ὁποῖα στεκόμενοι μερικοὶ κάτω ἀπὸ πανὸ καὶ σημαῖες καὶ ἁπλωμένοι ἔνθεν κακεῖθεν φαντάζουν ὡς μαζικὴ διαδήλωσις. Ἂς ἀνακοινώση, ὡς ὑπεύθυνος διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως, ἡ ἀστυνομία τὸν πραγματικὸν ἀριθμὸν καὶ ὄχι αἱ «ἐκτιμήσεις» τῶν δημοσιογράφων. Ἀκόμη καὶ ἂν ἐγίνετο ἡ ὑπόθεσις ὅτι ἦσαν ὅσοι διασπείρουν αἱ φῆμαι, τότε εἰς ἀντιστοιχίαν τῶν 6.500.000 κατοίκων τῶν Ἀθηνῶν θὰ ἦσαν μόνον τὸ 0,3%, **δηλαδὴ τίποτε ἀπολύτως**. Ἡ μειοψηφία θὰ ἐπιβάλλεται εἰς τὴν πλειονότητα; Μόνον τὰ δικαιώματα τῆς μειοψηφίας εἶναι σεβαστά;

Ἄλλωστε ποῖος ὁ λόγος νὰ προσέλθη εἰς τὴν παρέλασιν αὐτὴν ὁ λαός. Ὁ «κοσμάκης» καταπτύχεται ἀπὸ τόσα βάσανα, μεγάλο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ εὑρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸ ὅριον τῆς φτώχειας, πολλοὶ μαστίζονται ἀπὸ τὴν πλήρη ἀνέχειαν καὶ ἡ μόνη μέριμνά τους θὰ ἦτο νὰ κατέβουν διὰ τοὺς ὁμοφυλοφίλους; Ἡ Κυβέρνησις τίνος τὰ συμφέροντα θὰ προασπίση; Δὲν ἔχει καθῆκον νὰ στραφῆ εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ τοὺς ὁποίους ἡ καθημερινότης ἔχει καταστῆ πέλαγος ἀπελπισίας; Ἀντὶ αὐτῶν ὅμως, γίνεται ὑπερασπιστὴς τῶν ὁμοφύλων, τῶν μεταναστῶν καὶ ὅσων ἄλλων; Νυχθημερὸν μέλημα μιᾶς Κυβερνήσεως εἶναι ἡ ἐλληνοποίησις ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐφόσον δὲν ἔχουν ἐνσωματωθῆ οὔτε εἰς τὸ «ὁμόγλωσσον» τοῦ Ἡροδότου, πιθανῶς θὰ ἐγκαταλείψουν τὴν χώραν ἢ θὰ δράσουν καὶ ἀνθελληνικὰ συντασσόμενοι μὲ ξένα συμφέροντα εἰς τὴν πιθανὴν κρίσιν; Δυστυχῶς, ὄχι μόνον αὐτά, ἀλλὰ προέκυψε καὶ ὡς μὴ ὤφελε καὶ ἡ ἀνέγερσις τεμένους εἰς τὰς Ἀθήνας. **Ἐρωτήθη ὁ Ἑλληνικὸς λαός;** Εἰς τὴν Ἑλβετίαν ἔγινε δημοψήφισμα διὰ τὴν ἀνέγερσιν ... Τζαμίου, μόλις 55%, ἀπεφασίσθη ἡ μὴ δρομολόγησίς του. Ἂν ἐκεῖ μὲ τὴν ὁριακὴν διαφορὰν δὲν ἔγινε, ἐδῶ μὲ τὴν συντριπτικὴν πλειονότητα τὸ ἐπιβάλλομεν;

Ἀλλὰ τὸ «κατάντημα», ὡς τὸ ὀνομάζει ὁ ἁπλὸς εὐσεβὴς λαός μας, «καλὰ κρατεῖ». Τὸ λεγόμενον «σύμφωνον συμβιώσεως» δὲν στοχεύει εἰς τὴν νομικὴν διευθέτησιν ἀθέσμων, ἀνόμων καὶ παρανόμων σχέσεων, ἀλλὰ εἶναι ἐπιδίωξις τῶν «ἀλλόφυλων» δι' ἀναγνώρισιν ἰσονομίας, δηλ. καὶ τῶν «καταντημάτων» τῶν φυσιολογικῶν ζευγαριῶν. Διατί τὸ ὀνομάζομεν «κατάντημα»; Διότι ἐνῶ οἱ ἴδιοι οἱ ὁμόφυλοι δὲν ἔχουν παιδιά, διότι δὲν μποροῦν νὰ γεννήσουν παιδιά, θέλουν νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ υἱοθετοῦν παιδιά. Πολεμοῦν τὴν φυσιολογικὴν τεκνογονίαν, ἀφοῦ οἱ ἴδιοι δὲν μποροῦν νὰ κάνουν παιδιά. **Πολεμεῖται ἡ ἰδία ἡ ὕπαρξις τῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία στηρίζεται εἰς τοὺς ἀπογόνους, ἐφόσον ἀπὸ ὁμόφυλα ζεῦγοι καρπὸς δὲν δύναται νὰ προέλθη.** Ἴσως αἱ διαβεβαιώσεις τοῦ παρόντος νὰ φανοῦν ὅτι τὸ δικαίωμα υἱοθεσίας δὲν τίθεται, ἀλλὰ εἶναι βέβαιον ὅτι ἐν συνεχείᾳ θὰ ζητήσουν καὶ αὐτό, διὰ νὰ κερδίσουν τὴν πρώτην μάχην εἰς τὸ πεδίον τῶν νομικῶν «ραδιουργιῶν» θὰ παραχωρήσουν καὶ αὐτό.

Σεβαστοὶ πολυτίμητοι Ἱεράρχαι, βαθυσεβάστως σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ συστρατευθῆτε μὲ τὸν λαὸν ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ πολιτικοῦ κακουργήματος. Ὁ μακαριστὸς Ἀρχ. Ἀθηνῶν κυρὸς Χριστόδουλος προσεπάθησε αὐτὸ καὶ μὲ τὴν σύμφωνον γνώμην τῆς Ἱεραρχίας διὰ τὰς ταυτότητας, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐκινήθη κατὰ τρόπον συνοδικὸν ἀπέτυχε. Αὐτό, ὅμως, δὲν σημαίνει ὅτι ἦτο λάθος ἡ ἀντίδρασις, ἀλλὰ ὅτι πρέπει νὰ ἀποφεύγωνται αἱ ἐσφαλμέναι κινήσεις τοῦ παρελθόντος.

Τὸ ζήτημα τῆς οἰκογενείας, τὸ ὁποῖον σφοδρῶς πλήττεται μὲ τὸ «σύμφωνον συμβιώσεως», εἶναι ἀνώτερον ἀπὸ τὸ ζήτημα τῆς οἰκογενείας. Ἂν διὰ τὰς ταυτότητας ἡ σεπτὴ Ἱεραρχία ἔθεσε τὸ ζήτημα, τί θὰ ὑποστηρίξη διὰ τὸ ζήτημα τῆς οἰκογενείας; Μᾶλλον δὲ καὶ ὑπερέχει πολλαπλῶς. Οἱ Σεβ. Μητροπολῖται τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δὲν ὑπάρχουν, διὰ νὰ δηλώνουν εἰς τὸν δημόσιον βίον ὅτι εἶναι παρόντες, ἀλλὰ ἔχουν ἀποστολήν, ὥστε νὰ δύνανται νὰ προβαίνουν ὄντως εἰς ρωμαλέας παρεμβάσεις. Δὲν εἶναι ὥρα διὰ «ἡρωϊσμούς», ὥστε νὰ ἔχωμεν καλὰς σχέσεις, δηλ. ἐξασφάλισιν προνομίων. Ἂν τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀντίθετον, ἡ Ἱεραρχία πρέπει νὰ ἀποτελῇ πρωτοπόρον. **Αἱ ἀπόψεις ἦσαν πρὸ ἐτῶν γνωσταὶ καὶ αἱ ἀντιθέσεις ἐπίσης. Ἑπομένως, τὸ ζήτημα δὲν εἶναι λυθὲν θεωρητικῶς, διότι θὰ εἶχε λυθῆ, ἀλλὰ πρακτικῶς, ὅπως πρακτικῶς μὲ σχέδιον νόμου τίθεται τώρα.** Πῶς θὰ σταθῆ καὶ μὲ ποῖον τρόπον θὰ ἀντισταθῆ; Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀδυσώπητον ἐρώτημα. Ὑπάρχει ἀφωνία, τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἔθνος κινδυνεύει περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν πρὸ τοῦ ἀφανισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς λαίλαπος.

Ὁ εὐσεβὴς πιστὸς λαὸς ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν πνευματικῶν ἡγετῶν του καὶ τὴν παρακίνησίν τους εἰς πολυσχιδὲς πεδίον δράσεων. Πρῶτον καὶ θεμελιῶδες καθῆκον εἶναι ἡ διάπρυσιος καὶ συνεχὴς προσευχὴ πρὸς τὸν Κύριον, τὸν «κρατοῦντα τὰ σύμπαντα ἐν παλάμῃ», εἰς συνάξεις χριστιανῶν, διότι «ὅπου εἰσὶν δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν». Ἐπίσης, ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι νὰ ἀπαιτήσουν ἀπὸ τοὺς βουλευτάς, τοὺς ὁποίους ἐψήφισαν, -καὶ πολὺ περισσότερον ἐκείνους τῆς παρατάξεως τῆς σημερινῆς Κυβερνήσεως- νὰ ἀποσυρθῆ τὸ παρὸν νομοσχέδιον. **Οἱ βουλευταὶ εἶναι ἀντιπρόσωποι τῶν ψηφοφόρων καὶ ὄχι ἐκπρόσωποι τῶν προσωπικῶν τους ἰδεολογίας.** Οἱ δὲ νέοι νὰ προβάλλουν τὴν πίστιν μας εἰς τὸ διαδίκτυον καὶ νὰ μὴ ἀφήνουν νὰ κυριαρχήσουν αὐτὸ μόνον ἀπὸ τὰς ἀνακοινώσεις τῶν ψευδολόγων.

Οἱ δυναμικοὶ Μητροπολῖται πρέπει νὰ παροτρυνθοῦν ἀπὸ τὸ λαὸν νὰ ὀργανώσουν εἰρηνικὰς πορείας διαμαρτυρίας. Αὐτὰ ἀπαιτοῦν συστηματοποιημένα ἀκόμη καὶ ἂν τοὺς λοιδορήσουν ἢ ἂν ἐπιχειρήσουν κάποιοι νὰ τοὺς ἀνακόψουν μὲ τὴν πρόφασιν τῆς χωρὶς ἄδειαν τῆς Ἱ. Συνόδου «οὐ δύνανται ποιεῖν οὐδέν», νὰ τοὺς ἀπαντήσουν ὅτι εἰς τὴν Γ΄ Οἰκ. Σύνοδον ἀκόμη καὶ ὁ **πανίσχυρος Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ἀποκλεισμένος εἰς τὴν Ἔφεσον, κατώρθωσε νὰ κινητοποιήση εἰς μίαν ἡμέραν διαδήλωσιν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ νὰ μεταπείση ὁλόκληρον αὐτοκράτορα, τὸν Θεοδόσιον τὸν Β΄, μόνον δι' ἑνὸς ἀρχιμανδρίτου**, τοῦ Δαλματίου. Τὸ ἴδιον ἰσχύει καὶ διὰ τὴν ἐποχήν μας, ἐὰν θελήσωμεν νὰ ἀναφερθῶμεν εἰς τὸ πρόσφατον παρελθὸν διὰ τὸ ζήτημα τῆς Μακεδονίας. Τότε πρώην Πρωθυπουργὸς εἶχε δηλώσει ὅτι εἰς δέκα ἔτη τὸ ζήτημα θὰ ἔχη λησμονηθῆ συντόμως, ἀλλὰ ἤδη παρῆλθον πέραν τῶν 25 ἐτῶν καὶ αὐτὸ ἀκόμη παραμένει ἀγκάθι καὶ δὲν τὸ ἔχει ἀπορρίψει κανείς. Ἀναλόγως εἶχε συμβῆ καὶ διὰ τὸ σχέδιον Ἀνὰν διὰ τὴν Κύπρον, ἀλλὰ τίποτε δὲν παραγράφει τὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ.

Οἱ δυναμικοὶ Μητροπολῖται περιστοιχισμένοι ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς ἔχουν χρέος νὰ δράσουν τὸ παρόν, ἄλλως ἡ εὐθύνη παραμένει ἀπέναντι εἰς τὸν Θεόν. Ἂν διὰ τὸ 666 καὶ ἄλλα ζητήματα κατακλύζεται τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως ἀπὸ χιλιάδες ἀνθρώπων, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας, οἱ ὁποῖοι θὰ κινητοποιηθοῦν καὶ κάθε μορφὴν θὰ ἀκολουθήσουν καὶ θὰ σχηματίσουν πολλαπλάσιον αὐτῶν.

Ἤδη μερικοὶ Σεβ. Μητροπολῖται μὲ τὴν φανερὰν ἢ καὶ ἀφανῆ στήριξιν κλήρου καὶ λαοῦ προέβησαν εἰς ἐγγράφους ἀλλὰ καὶ προφορικὰς διαμαρτυρίας καὶ ἕπεται καὶ συνέχεια.

Εἰρήνη καὶ δικαιοσύνη δύνανται νὰ ἐπικρατήσουν εἰς τὸν τόπον, ἐὰν ἐπικρατῆ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι ἁπλῶς οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις. **Τὸ ἀντικείμενον εἰς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν «σύμφωνον συμβιώσεως» ἦλθε ἀκαίρως νὰ διαταράξη τὴν εἰρήνην καὶ νὰ ἐπιφέρη ἀδικίαν.** Ἡ πολιτικὴ ἡγεσία τοῦ τόπου νὰ ἀκούση τὴν φωνὴν τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐξέλεξεν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς καὶ νὰ ἀποσύρη τὸ νομοσχέδιον.

«Ἡ γιόγκα δὲν ταιριάζει στοὺς χριστιανούς»

Γράφει ὁ Ἀθανάσιος Β. Ἀβραμίδης Καρδιολόγος, Ἄμ. Καθ. παθολογίας Πανεπ. Ἀθηνῶν

Μὲ αὐτὸν τὸν τίτλο παρουσιάσθηκε στὴν «Καθημερινή», 17.6.2015 ἄρθρο τοῦ κ. Ἀποστόλου Λακασᾶ, γνωστοῦ γιὰ τὴν ἐπιμέλειά του, μὲ σοβαρὰ ἄρθρα καὶ σὲ εὐρὺ φάσμα θεματολογίας. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐπρόκειτο γιὰ τὴν «πρόσφατη ἀπόφαση τοῦ Ο.Η.Ε. (Ὀργανισμοῦ Ἡνωμένων Ἐθνῶν) νὰ καθιερώσει τὴ 21 Ἰουνίου ὡς «Παγκόσμια Ἡμέρα Γιόγκα». Καί, -συνεχίζει στὸ ἄρθρο του- «ἐν ὄψει τοῦ ἑορτασμοῦ της καὶ στὴν Ἑλλάδα, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔκρινε σκόπιμο νὰ προειδοποιήσει χθὲς τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα, καὶ οὔτε λίγο οὔτε πολὺ νὰ... ἀφορίσει τὴ γιόγκα».

Ἀμέσως δὲ μετά, καὶ ἐντὸς εἰσαγωγικῶν, ἀναφέρει ἐν ἐκτάσει τὰ ὅσα εἶπε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος γιὰ τὴ Γιόγκα [...] «Ὅτι εἶναι θεμελιῶδες κεφάλαιο τῆς θρησκείας τοῦ ἰνδουισμοῦ [...] ὅτι δὲν ἀποτελεῖ εἶδος γυμναστικῆς [...] κ.λπ. Ἐπιλέγουσα: Ὡς ἐκ τούτου, ἡ «γιόγκα» τυγχάνει ἀπολύτως ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν Ὀρθόδοξη χριστιανικὴ πίστη μας καὶ δὲν ἔχει καμία θέση στὴ ζωὴ τῶν χριστιανῶν». Ἑπομένως, κατὰ τὰ ἀναφερόμενα, χωρὶς «νὰ ἀφορίζει» κανένα!

Ὁ ἀρθρογράφος ὅμως, ἀναφέρων καὶ γνῶμες, καὶ σχολιάζων «ψίχουλά τινα», καταλήγει στὸ ἄρθρο του (ἀντιγράφω): «Ὅσο γιὰ τὴν βαρύτητα τῆς ὑποθέσεως ὅτι "ἡ γιόγκα δὲν ἔχει θέση στὴ ζωὴ τῶν χριστιανῶν", ἕνα κριτήριο της εἶναι νὰ ἀναλογισθοῦμε πόσοι τὴν πῆραν στὰ σοβαρά. Δηλαδή, μετὰ τὴν ἀνακοίνωση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, πόσοι ἐγκατέλειψαν ἢ σταμάτησαν τὴ γιόγκα καὶ πόσοι γέλασαν σκωπτικά».

Ἐπ' αὐτοῦ, ἐπειδὴ δὲν γράφω στὸν ἴδιο τὸν κ. Λακασᾶ, κοινοποιῶ τὴν παρούσα στὴν «Καθημερινή» διὰ «τὰ καθ' ἑαυτήν». Ἡ ἀντίληψή μου, πάντως, εἶναι ὅτι ὁ κ. Λακασᾶς ἄδικα σχολιάζει, χρησιμοποιῶν ὡς κριτήριο ὀρθότητος «τὸ πόσοι πῆραν στὰ σοβαρὰ τὶς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ πόσοι γέλασαν σκωπτικά».

Ἐνδέχεται δὲ νὰ χρησιμοποιήσει καὶ γιὰ τὸ ἴδιο τὸ εὐρύτερο [illegible], στὴ διάρκεια τῆς ἰδίας ἡμέρας, ὅπου «ἄγευστοι» τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ προσαπτόμενοι γιὰ τὸν ἑαυτό τους ἀπὸ τὸν λόγο δὲν εἶναι στὴν ἀποδοχὴ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἐκεῖ ἔχουν χρησιμοποιηθεῖ.

Μὲ αὐτὰ ὅμως καὶ μὲ τὶς τέτοιες ἀντιδράσεις, ἀντιλαμβάνεται κανεὶς ἐπὶ τὸ ὀρθότερον τὴν ἀνάγκη νὰ ἀναλογιστοῦν καὶ τῶν αἰτιῶν γιὰ τὴν ἀποθέωση τοῦ πολιτισμοῦ μας στὴν Ἑλλάδα.

Τὸ σκεπτικό, πάντως, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως τὸ παρουσιάζει ὁ κ. Λακασᾶς, εἶναι ἀπολύτως ἐπιστημονικὸ καὶ ἐπιστημονικῶς ὀρθό. Διότι ἡ φερομένη ὡς «γυμναστικὴ γιόγκα» ἐντάσσεται στὴν ὁμάδα τῶν «μὴ συμβατικῶν» ἢ «μὴ ἐπικυρωμένων» ἢ «ἐπιστημονικῶς μὴ ἀποδεδειγμένων» θεραπευτικῶν μεθόδων. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἰατρικὸς Σύλλογος Ἀθηνῶν τὶς χαρακτηρίζει «Ἀνορθόδοξες Θεραπευτικὲς Μεθόδους» (ΑΝ.ΘΕ.Μ.). Χρησιμοποιοῦν ἢ ἐπικαλοῦνται γιὰ τὴ -μὴ ἀποδεδειγμένη- «Συμπαντικὴ Ἐνέργεια» ἢ τὴν -κατ' αὐτούς- «Βιοενέργεια», τὴν ὁποία ὑποτίθεται ὅτι μὲ διαφορετικοὺς τρόπους ἀποδίδουν στὸ ἀνθρώπινο σῶμα... γιὰ νὰ τὸ θεραπεύσουν. Αὐτὲς προέρχονται ἀπὸ τὶς διάφορες θρησκεῖες. Σχετίζονται δὲ μὲ τὶς ἐνεργειακὲς «ἀνατολικὲς θρησκεῖες», καὶ ἡ «γιόγκα» συγκεκριμένως, -καὶ ὄχι μόνο- γιὰ τὰ πρόσωπα τῆς μονοτονίας τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε νὰ συντελεσθῆ ἡ ἕνωσή του μὲ τὸν Βράχμα, ... τὸν ἰνδουιστικὸ θεό, ... «τὴν πορεία γιὰ τὴ βελτίωση τῆς ὑγείας καὶ τὴν σωτηρία».

Αὐτά, βεβαίως, τὰ γνωρίζει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος. Καὶ μίλησε γιὰ τὴ «γιόγκα» ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐπικειμένου ἑορτασμοῦ της ἀπὸ τὸν Ο.Η.Ε. τῆς 21 Ἰουνίου ὡς «Παγκόσμιας Ἡμέρας τῆς Γιόγκα».

Τί δουλειά, ὅμως, ἔχει καὶ ποιὸν σκοπὸ ἐξυπηρετεῖ ὁ Ο.Η.Ε. μὲ αὐτὴν τὴν ἐνέργεια, καθιερώνοντας «Παγκόσμια Ἡμέρα τῆς Γιόγκας»; Ἂν τὸν γνωρίζει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος θὰ πρέπει νὰ μᾶς ἐνημερώσει. Ἂν δὲ ὄχι, ὀφείλει νὰ ἐνημερωθεῖ καὶ τὸν πληροφορηθεῖ, καὶ νὰ μᾶς ἐνημερώσει ἀναλόγως, τοὺς πιστούς της.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διὰ τὴν Γιόγκα

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξέδωσε τὴν 16ην Ἰουνίου 2015 ἀνακοίνωσιν διὰ τὴν ἐνημέρωσιν τῶν Ὀρθοδόξων, εἰς τὴν ὁποίαν γράφει ρητῶς ὅτι ἡ γιόγκα εἶναι τελείως ἀσυμβίβαστος μὲ τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν. Παραθέτομε τὴν ἀνακοίνωσιν:

«Στὸ πλαίσιο τοῦ σεβασμοῦ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, ἡ ὁποία στὴν Ἑλλάδα εἶναι συνταγματικῶς κατοχυρωμένη καὶ σεβαστή, ἀλλὰ καὶ τῆς ποιμαντικῆς της εὐθύνης γιὰ τὴν ἀποφυγὴ δημιουργίας κλίματος θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ, ἐν ὄψει τῆς πρόσφατης καθιέρωσης ἀπὸ τὸν ΟΗΕ τῆς 21ης Ἰουνίου ὡς "Παγκόσμιας Ἡμέρας Γιόγκα", ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπενθυμίζει στὸ χριστεπώνυμο Πλήρωμά της ὅτι ἡ «Γιόγκα» εἶναι θεμελιῶδες κεφάλαιο τῆς θρησκείας τοῦ Ἰνδουισμοῦ, ἔχει ποικιλόμορφη διάδοση σχολῶν, κλάδων, ἐφαρμογῶν καὶ τάσεων καὶ ΔΕΝ ΑΠΟΤΕΛΕΙ «εἶδος γυμναστικῆς».

Ὡς ἐκ τούτου ἡ «Γιόγκα» τυγχάνει ἀπολύτως ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν Ὀρθόδοξη Χριστιανικὴ Πίστη καὶ δὲν ἔχει καμία θέση στὴ ζωὴ τῶν Χριστιανῶν».

Ἐν ὄψει τῆς συγκλήσεως τῆς Συνόδου τοῦ 2016

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

καὶ ὁ λόγος αὐτὸς γίνεται ὁ ἱερὸς τύπος ὅλων τῶν μετέπειτα Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Σύνοδος μὲ τὴν συμμετοχὴ ἐκπροσώπων τῆς καθόλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ τὸ ὑπέρτατο νομοθετικὸ ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Συγκαλεῖται κυρίως «πρὸς κοινὴν συνδιάσκεψιν καὶ ἀπόφασιν ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ἀφορώντων τὴν καθόλου Ἐκκλησίαν» (Μίλας, Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον, Ἀθήνησιν 1906, σ. 405). Συγκαλεῖται, δηλαδή, ὅταν χρειάζεται νὰ ρυθμισθοῦν θέματα, τὰ ὁποῖα ταλανίζουν τὸν κλῆρο καὶ τὸν λαό της, ὅπως ἡ σχέση τῶν μελῶν της, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, μετὰ τῶν διαφόρων αἱρετικῶν.

Ἡ ἀνωτέρω Σύνοδος, ἔχοντας «τὴν χρείαν κατεπείγουσαν καὶ τὴν αἰτίαν εὔλογον», κατὰ τὸν Μ. Ἀθανάσιο (PG 26, 688B), συγκαλεῖται πρωτίστως, γιὰ νὰ ὑπερασπισθῆ τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ διασώση τὴν Ὀρθόδοξο πίστη. Ὅταν κινδυνεύουν τὰ δύο αὐτά, τότε εἶναι ἀδήριτος ἡ ἀνάγκη συγκλήσεώς της. Ὁ π. Δ. Στανιλοάε γράφει ἐπ' αὐτοῦ: «Οἱ Σύνοδοι [...] διέσωσαν τὴν χριστιανικὴ ἑνότητα καὶ τὴν χριστολογικὴ βάση τῆς Ἐκκλησίας» (Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος, Θεσ/νίκη 2014, σ. 60).

Συνεπῶς τὸ κύριο θέμα μὲ τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ ἀσχοληθῆ μία νέα Σύνοδος, συμμετεχόντων ἁπάντων τῶν ἐκπροσώπων τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἑνότητα τῶν μελῶν της. Δὲν εἶναι δυνατόν, ὡς πρὸς τὰ θέματα πίστεως, νὰ μὴ βασιζώμαστε στὶς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν Συνόδων, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων, οἱ ὁποῖες ἔλαβαν οἰκουμενικὸ κῦρος καὶ διαφορετικὰ νὰ πρεσβεύουν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ οἱ ὁμόλογοί του καὶ διαφορετικὰ ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαός. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο κινδυνεύουμε νὰ φθάσουμε σὲ σχίσματα, διακυβεύεται ἡ ἑνότητα τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας. Ὁ Μ. Βασίλειος ἐναγωνίως ἀναφωνοῦσε: «Πάνυ με λυπεῖ ὅτι ἐπιλελοίπασι λοιπὸν οἱ τῶν Πατέρων κανόνες καὶ πᾶσα ἀκρίβεια τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπελήλαται, καὶ φοβοῦμαι μή, κατὰ μικρὸν τῆς ἀδιαφορίας ταύτης ὁδῷ προϊούσης, εἰς παντελῆ σύγχυσιν ἔλθη τὰ τῆς Ἐκκλησίας πράγματα» (PG 32, 400B).

Καθίσταται σαφές, ἑπομένως, ὅτι μία νέα Σύνοδος μὲ τὴν συμμετοχὴ ἁπάντων τῶν ἐκπροσώπων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ἀσχοληθῆ κατὰ πρῶτον μὲ τὸ θέμα τῆς ἑνότητος τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, διαγράφοντας μία ἑνιαία ἀντιμετώπιση τῶν σημερινῶν αἱρέσεων, ὅπως τοῦ Παπισμοῦ, τοῦ Προτεσταντισμοῦ, τοῦ Χιλιασμοῦ κ.ἄλ. Κατὰ δεύτερον ὀφείλει νὰ διεξέλθη καὶ νὰ ἐπιλύση τὰ ἀναφυέντα ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας, τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, νέα ποιμαντικὰ προβλήματα μὲ φρόνημα Πατερικὸ βάσει τῶν ἀποφάσεων τῶν προηγηθεισῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν τοπικῶν Συνόδων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων, οἱ ὁποῖες ἔλαβαν οἰκουμενικὸ κῦρος μὲ τὸν Β΄ κανόνα τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Β. Πῶς πρέπει νά ἀποκαλεῖται

Τὸ δεύτερο ἐρώτημα εἶναι: Πῶς θὰ ὀνομασθῆ, ποῖο χαρακτηρισμὸ θὰ λάβη, τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἢ τῆς Πανορθοδόξου;

1. Ἐὰν ἡ Σύνοδος ὀνομασθῆ «Πανορθόδοξος», αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὰ μέλη της συνίστανται ἀπὸ Ὀρθοδόξους Ἐπισκόπους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὴν ρύθμιση γενικῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ μόνον. Μὲ ἕνα τέτοιο χαρακτηρισμὸ ὑπονοεῖται ὅτι παραδεχόμαστε τὴν ὕπαρξη καὶ ἄλλων Ἐκκλησιῶν, ὅπως τοῦ Παπισμοῦ, τοῦ Προτεσταντισμοῦ κ.ἄλ. καὶ ἄρα, γιὰ τοὺς ὑποστηρικτὲς τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς Συνόδου ὡς Πανορθοδόξου, γιὰ νὰ κληθῆ Οἰκουμενικὴ ὀφείλουν νὰ συμμετάσχουν ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν χριστιανικῶν λεγομένων ὁμολογιῶν. Συνεπῶς εἶναι λανθασμένος ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν προηγουμένων ἑπτὰ Συνόδων ὡς Οἰκουμενικῶν. Ἔπρεπε μὲ τὸ ὡς ἄνω σκεπτικὸ νὰ ὀνομάζωνται Α΄ Πανορθόδοξος Σύνοδος, Β΄ Πανορθόδοξος Σύνοδος κ.ο.κ. γιατὶ ὑπῆρχαν καὶ οἱ ἄλλες «Ἐκκλησίες», τῶν Ἀρειανῶν, τῶν Πνευματομάχων, τῶν Νεστοριανῶν κ.λπ. Ἄπαγε τῆς βλασφημίας!!! Νὰ διευκρινισθῆ ἐδῶ ὅτι ἡ παρουσία τῶν ἀρχηγῶν ἢ μελῶν τῶν αἱρετικῶν παρατάξεων στὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους ἦταν συμμετοχὴ ἀπολογίας καὶ ὄχι μετοχὴ στὴν λήψη τῶν συνοδικῶν ἀποφάσεων.

Ὁ χαρακτηρισμὸς καὶ ἡ ὀνομασία μιᾶς νέας Συνόδου ὡς Πανορθοδόξου ἐγκρύπτει τὴν πεποίθηση καὶ ἀποδοχὴ τῆς ὑπάρξεως καὶ ἄλλων «Ἐκκλησιῶν» ἐκτὸς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἄρα ἀποκαλύπτει αἵρεση. Αὐτοὶ δέ, οἱ ὁποῖοι ὑποστηρίζουν τὴν ὕπαρξη πολλῶν Ἐκκλησιῶν, εἶναι αἱρετικοί. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία, γιατὶ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἕνα. «Μεμέρισται ὁ Χριστός;» (Α΄ Κορ. 1, 13).

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία καὶ οἱ ἄλλοι ὅλοι εἶναι ἀποκομμένοι ἀπὸ τὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία. Ἑπομένως, ἐὰν συγκληθῆ Σύνοδος μὲ τὴν συμμετοχὴ τοῦ πληρώματος τῆς καθόλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, θὰ ὀνομασθῆ Οἰκουμενικὴ καὶ ὄχι Πανορθόδοξος.

2. Οἰκουμενικὴ Σύνοδος χαρακτηρίζεται γιὰ τὸν λόγο ὅτι εἶναι «ἡ ἀνωτάτη διοικητικὴ βαθμὶς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας» (Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, 1997, σ. 20) καὶ συγκεντρώνει τοὺς Ἐπισκόπους ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ Ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ κόσμου. Μὲ τὸν ὅρο «οἰκουμένη» ὀνομαζόταν τὸ Ρωμαϊκὸ κράτος: «Ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην» (Λουκ. 2, 1).

Ἔτσι ἀποκαλεῖται Οἰκουμενικὴ ἡ Σύνοδος, γιὰ τὸν λόγο ὅτι συμμετέχουν ὅλοι οἱ ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Ἐπίσκοποι τῆς Μίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Στὴν Οἰκουμενικὴ Σύνοδο παρευρίσκεται ὅλο τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖο συναποτελοῦν οἱ Ὀρθόδοξοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ καὶ τοιουτοτρόπως ἡ Σύνοδος αὐτὴ καθίσταται ὁ φορέας τοῦ ἀλαθήτου τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ τὰ μέλη της ἀποφαίνονται «ὑπὸ τὴν ἐπίπνοιαν καὶ ἐπιστασίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως», (Ἰ. Καρμίρη, Τὰ δογματικὰ καὶ συμβολικὰ μνημεῖα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τ. 1, ἐν Ἀθήναις 1960[2], σ. 105).

3. Ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐξετάζει ζητήματα ἀφορῶντα στὴν οὐσία τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας. Οἱ ἀποφάσεις της εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι ὅ,τι ἐπιστεύθη πάντοτε καὶ ὑπὸ πάντων, τῇ ἐπενεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Οὐδέποτε ἀκυρώνει ἀποφάσεις, οἱ ὁποῖες ἐλήφθησαν ὑπὸ τῶν προηγουμένων Συνόδων. Αὐτὸ διετράνωσαν οἱ συμμετασχόντες Πατέρες στὴν Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο: «Μετὰ πάσης ἀκριβείας ἐρευνήσαντές τε καὶ διασκεψάμενοι, καὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἀληθείας ἀκολουθήσαντες, οὐδὲν ἀφαιροῦμεν, οὐδὲν προστίθεμεν, ἀλλὰ πάντα τὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀμείωτα διαφυλάττομεν καὶ ἑπόμενοι ταῖς ἁγίαις Οἰκουμενικαῖς ἓξ Συνόδοις [...] πιστεύομεν [...] ἐπακολουθοῦντες τῇ θεηγόρῳ διδασκαλίᾳ τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, καὶ τῇ παραδόσει τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. τοῦ γὰρ ἐν αὐτῇ οἰκήσαντος ἁγίου Πνεύματος εἶναι ταύτην γινώσκομεν» (Mansi 13, 376). Γι' αὐτό, ὅπως ὑποστηρίζει ὁ καθηγητὴς Καρμίρης, «αἱ ἑπτὰ ἀρχαῖαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἀποτελοῦν τὴν ὑψίστην αὐθεντίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ» (ΘΗΕ 9, 688).

Γ. Πότε μία Σύνοδος χαρακτηρίζεται Ληστρική

Βάσει τῶν ἀνωτέρω, ἐὰν μία νέα Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, προφασιζομένη τὰ δεδομένα τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, τολμήση νὰ ἀπορρίψη ἢ νὰ διορθώση ἀποφάσεις τῶν προηγουμένων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἢ ἀποφάσεις τοπικῶν Συνόδων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖες ἔλαβαν οἰκουμενικὸ κῦρος καὶ ἀφοροῦν τόσο στὸ δογματικὸ μέρος τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας, ὅσο καὶ στὸ ἠθικὸ - ποιμαντικὸ τοιοῦτο, αὐτομάτως θὰ χαρακτηρισθῆ ληστρικὴ Σύνοδος καὶ δὲν θὰ ὑποχρεοῦται ὁ Ὀρθόδοξος κλῆρος καὶ λαὸς νὰ ἀποδεχθῆ τὶς ἀποφάσεις της.

Γιὰ τὴν συγκληθησόμενη νέα Σύνοδο τὸ 2016 γράφονται καὶ ἀκούονται πολλά. Ὅπως ἐπὶ παραδείγματι ὅτι θὰ ἀναγνωρίση τὸν Παπισμὸ ὡς Ἐκκλησία, θὰ νομιμοποιήση τὴν ὁμοφυλοφιλία, θὰ ἀνασκευάση τὶς ἀποφάσεις τῶν προηγουμένων Συνόδων ὡς πρὸς τὰ θέματα τῆς νηστείας, θὰ ἐγκρίνη τὴν χειροτονία τῶν γυναικῶν καὶ πολλὰ ἄλλα, ἀφορῶντα στὴν δογματικὴ καὶ ἠθικὴ Ὀρθόδοξο διδασκαλία, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀποφανθῆ Οἰκουμενικές, Τοπικὲς Σύνοδοι καὶ Ἅγιοι Πατέρες. Ὅμως, ὁ Β΄ κανόνας τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου τονίζει: «Μηδενὶ ἐξεῖναι τοὺς προδηλωθέντας παραχαράττειν κανόνας, ἢ ἀθετεῖν, ἢ ἑτέρους παρὰ τοὺς προκειμένους παραδέχεσθαι κανόνας» (Ράλλη – Ποτλῆ, Σύνταγμα, τ. 2, σσ. 309-310). Ὁ δὲ Ἅγιος Ἀμφιλόχιος ἀναφωνεῖ: «Πίστιν τὴν ἐκτεθεῖσαν ὑπὸ τῶν πατέρων τηνικαῦτα φυλάττομεν ἀκίνητον καὶ πρὸς τὸ διηνεκὲς ἀσπάρακτον μένειν εὔχομαι» (Ἐπιστ. Συνοδική, PG 39, 96A). Ὁ καθηγητὴς Μουρατίδης γράφει σχετικῶς περὶ τὴν μὴ ἀθέτηση τῶν παλαιοτέρων κανόνων: «Ἐκφράζει [ὁ κανὼν] αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν βαθεῖαν πεποίθησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως περὶ τοῦ αἰωνίου κύρους καὶ τοῦ ἀμεταβλήτου τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐμπνευσθέντος περιεχομένου τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ ἐκείνων εἰσέτι ὧν τὸ ἐξωτερικὸν περίβλημα τὸ ἐξηρτημένον ἐξ ὡρισμένων ἱστορικῶν συνθηκῶν περιέπεσεν εἰς ἀχρηστίαν» (Τὸ αἰώνιο κῦρος τῶν Ἱ. Κανόνων, Ἀθήνα 1972, σ. 62).

Κατόπιν τούτων πρέπει νὰ γνωρίζουν a priori οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ καὶ ἄλλοι παράγοντες ὅτι μία τέτοια Σύνοδος, ἡ ὁποία δὲν θὰ πληροῖ τὶς ἀνωτέρω προϋποθέσεις, θὰ χαρακτηρισθῆ ληστρική, ὅπως συνέβη σὲ παρόμοιες περιπτώσεις καὶ στὸ παρελθὸν καὶ θὰ προκαλέση σχίσμα στὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία.

Δὲν γνωρίζω ἐὰν εἴμαστε πραγματικὰ ἕτοιμοι γιὰ τὴν Σύνοδο, ἡ ὁποία προετοιμάζεται πυρετωδῶς.

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ οἱ περὶ αὐτὸν φέρουν μεγίστη εὐθύνη ἔναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἐὰν καταστῆ μία Οἰκουμενικὴ -καὶ ὄχι Πανορθόδοξος- Σύνοδος ληστρικὴ καὶ προκαλέση σχίσμα στὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία.

Παναγιώτατε καὶ λοιποὶ Πατριάρχες, «στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου».

Ἐπιστολαὶ Ἀναγνωστῶν

Ἄφεσις ἁμαρτιῶν ἄνευ μετανοίας;

Κύριε Διευθυντά,

Εἶναι πασίγνωστο ὅτι:

1ον. Τὸ 1920 τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο μὲ ἐγκύκλιό του ἀπέσυρε τὸ στίγμα τοῦ αἱρετικοῦ ὀνομάζοντάς τους ἑτεροδόξους, ἄλλου δόγματος, ἢ δοξασίας χριστιανοὺς καὶ τὶς «ἐκκλησίες» των «ἀδελφὲς ἐκκλησίες» μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

2ον. Τὸ 1965 ἔγινε ἡ ἄρση τῶν ἀναθεμάτων Ὀρθοδόξων καὶ παπικῶν καὶ

3ον. Τὸ 1993 στὸ Μπαλαμάντ τοῦ Λιβάνου ὀκτὼ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες ἀναγνώρισαν ἀποστολικὴ διαδοχὴ Ἱερωσύνης καὶ ἔγκυρα τὰ μυστήριά τους.

Μὲ ἄλλα λόγια ἔδωσαν ἄφεσιν ἁμαρτιῶν στὸν πάπα καὶ σ' ὅλους τοὺς παπικούς. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων προβάλλει ἐπιτακτικὰ τὸ ἐρώτημα:

Ὑπὸ ποίας συνθήκας, ὅρους καὶ προϋποθέσεις δίνεται ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν; Μὲ βάσιν τὶς φιλικές, διαπροσωπικὲς σχέσεις, τοὺς συναισθηματισμούς, τὰ οἰκονομικὰ συμφέροντα (τύπου συγχωροχαρτίων), χάριν τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος, τῆς εἰρήνης, ἀλληλοβοηθείας, γεωστρατηγικῆς πολιτικῆς, διπλωματίας, τί ἀπ' ὅλα αὐτά;

Ὁ Χριστὸς ἔδωσε στὸν Πέτρο (Ματθ. ιστ΄ 19) καὶ σὲ ὅλους τοὺς μαθητάς του (Ἰωάν. κ. 23, Ματθ. ιη΄ 18) τὴν ἐντολή: «Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅσα ἐὰν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ὅσα ἐὰν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ», χωρὶς νὰ ἀναφέρει τὸ ὑπὸ ποίας προϋποθέσεις θὰ δίδετε ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν!… Μήπως ὅμως δίνονται σὲ ἄλλα κείμενα τοῦ Εὐαγγελίου;

Τὸ νὰ διαστρέψεις τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου του δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἁμαρτία, γιατὶ αὐτὴ καὶ μόνη σὲ καθιστᾶ ἀποσυνάγωγο καὶ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας χριστιανό, ὡς αἱρετικό, διαστροφέα τοῦ Εὐαγγελίου, βλάσφημο, λύκο βαρὺ καὶ ἐχθρὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ κατὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο (Γαλ. σ΄ 8,9) ἀναθεματισμένο, δηλ. καταραμένο καὶ ἀποκομμένο τοῦ Θεοῦ.

Μήπως ὁ πάπας καὶ οἱ λοιποὶ καθολικοὶ δὲν ἀλλάξανε τὰ λόγια, τὸ νόημα καὶ τὴν οὐσία τοῦ Εὐαγγελίου (Ἰωάν. ιε΄ 26) προσθέτοντας γιὰ τὴν ἐκπόρευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὴν φράσι «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ», ὅτι πηγάζει, προέρχεται καὶ ἀπὸ τὸν Χριστό; Δὲν προσθέσανε δικές τους διδασκαλίες ἁγιογραφικῶς ἀστήρικτες καὶ ἐντελῶς αὐθαίρετες γιὰ τὸ καθαρτήριον πῦρ, γιὰ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν μὲ συγχωροχάρτια, γιὰ τὴν ἄσπιλη σύλληψι τῆς Θεοτόκου καὶ τόσες ἄλλες καινοτομίες στὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας;

Τί νὰ ποῦμε γιὰ τὸ πρωτεῖο, τὸ ἀλάθητο καὶ ἀναμάρτητο τοῦ πάπα;

Μήπως ἐπειδὴ δὲν γράφει καὶ δὲν εἶπε ὁ Χριστὸς στοὺς μαθητές του γιὰ τὶς προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν, ἔχουν ἀπόλυτη ἐξουσία μέχρι αὐθαιρεσίας ἢ ἐπειδὴ ἀναφέρονται κάπου ἀλλοῦ παρελήφθησαν καὶ δὲν ἐπανελήφθησαν ὡς εὐκόλως ἐννοούμενες;

Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς (Ματθ. Θ΄ 13, Μάρκ. β΄ 17, Λουκ. ε΄ 32) λέει:

«Οὐ γὰρ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς **Μετάνοιαν».**

Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς παραγγέλλει στοὺς μαθητάς του (Λουκ. κδ΄ 47): «Κηρυχθῆναι ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ **μετάνοιαν** καὶ **ἄφεσιν ἁμαρτιῶν** εἰς πάντα τὰ ἔθνη ἀρξάμενον ἀπὸ Ἱερουσαλήμ».

Καὶ ὁ Πέτρος ὅταν σὲ ὁμιλία του τὸ πλῆθος τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν τὸν ρώτησαν τί πρέπει νὰ κάνομε, γιὰ νὰ σωθοῦμε (Πράξ. β΄ 37, 38) τοὺς ἀπάντησε: **«Μετανοήσατε** καὶ **βαπτισθήτω** ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς **ἄφεσιν ἁμαρτιῶν** καὶ λήψεσθε τὴν δωρεὰν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλα ποὺ ὑπάρχουν στὴν Καινὴ Διαθήκη καὶ χάριν συντομίας παραλείπομε, ἕνα εἶναι τὸ γενικὸ συμπέρασμα ὅτι γιὰ ὅλες τὶς κατηγορίες εἴτε τῶν αἱρετικῶν χριστιανῶν, εἴτε τῶν Ἑβραίων, εἴτε τῶν εἰδωλολατρῶν ἀπαιτεῖται γιὰ τὴν ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν, **μετάνοια, πίστι, βάπτισμα** καὶ **τήρησι** τῶν ἐντολῶν τοῦ Εὐαγγελίου.

Ποιὰ μετάνοια εἶδαν στοὺς παπικοὺς καὶ τοὺς ἔδωσαν ἄφεσιν ἁμαρτιῶν; Μήπως μετὰ τὴν ἄφεσι, τὴν ἄρσι τῶν ἀναθεμάτων, τὴν ἀναγνώρισι ἱερωσύνης καὶ ἐγκύρων μυστηρίων καὶ τὶς ἀδελφικὲς συναναστροφὲς ὁ Θεὸς ἐνέδωσε καὶ δίνει καὶ σὲ αὐτοὺς τὸ Ἅγιο Φῶς στὰ Ἱεροσόλυμα, ἢ ἁγιάζει τὸ πρὸς ἁγιασμὸν τῶν πιστῶν ὕδωρ, ἢ τοὺς δίδει τὴν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὰ Τίμια δῶρα τους;

Οἱ Νινευῖτες (Ματθ. ιβ΄ 41) δὲν μετενόησαν μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωνᾶ καὶ ἐσώθησαν; Ὁ πατέρας τοῦ ἀσώτου υἱοῦ δὲν περίμενε ὑπομονετικὰ τὴν μετάνοια τοῦ γιοῦ του; Ὁ Πρόδρομος καὶ ὁ μοναχὸς Νίκων ὁ Μετανοεῖτε δὲν κήρυτταν τὴν μετάνοιαν;

Χωρὶς μετάνοια δίνεται ἄφεσις ἁμαρτιῶν; Δὲν εἶναι αὐτὸ κατάχρησις ἐξουσίας καὶ αὐθαιρεσία; Τί νόημα ἔχουν τὰ ἐπιτίμια τῆς Ἐκκλησίας;

Τῆς τιμωρίας καὶ ἱκανοποιήσεως τῆς θείας δικαιοσύνης, ἢ τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας καὶ ταπεινώσεως ὡς τοῦ τελώνου τῆς παραβολῆς τοῦ Χριστοῦ;

Μήπως εἶναι καιρὸς νὰ δώσουν ἄφεσιν ἁμαρτιῶν ἄνευ μετανοίας καὶ στὸν σατανᾶ, γιὰ νὰ ἀπαλλαχτοῦμε ἅπαξ διὰ παντὸς ἀπὸ τοὺς πειρασμούς του καὶ ὡς ἀναμάρτητοι νὰ κληρονομήσωμεν τὴν αἰώνιον ζωὴν τοῦ Παραδείσου;

Μετὰ τιμῆς
Ράπτης Παναγιώτης
Φιλιππιάδα

«Διψᾶμε τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ»

Ἀγαπητὲ Κύριε Διευθυντά,

Θέλω νὰ εὐχαριστήσω θερμῶς, γιατὶ ἱκανοποιεῖς παράκλησίν μου καὶ δημοσιεύεις εἰς τὸν λίαν ἀγαπητόν μας «ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΤΥΠΟΝ» τὶς ὁμιλίες τῶν θαυμασίων ὁμιλιτῶν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς σεβαστῆς Π.Ο.Ε. καὶ ἔτσι ἀπολαμβάνομε καὶ ἐμεῖς τῆς Ἐπαρχίας τὴν χάριν καὶ ὠφέλειαν τῶν ὁμιλιῶν τους ὡς νὰ εἴμεθα παρόντες - αὐτήκοοι εἰς τὴν αἴθουσαν.

Γιατὶ ὡς σᾶς ἔχω γράψει, ἐμεῖς, ἐδῶ κάτω ἐξεραθήκαμε. Διψᾶμε τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἀναζητοῦμε. Γι' αὐτὸ βοηθῆστε μας ὡς ἱκανῶς μᾶς συντρέχει ὁ Σεβασμιώτατος Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Ἱερεμίας στέλνοντας - δωρίζοντά μας πολύτιμα βιβλία του.

Μὲ ἐκτίμηση, εὐχαριστίες καὶ ἀγάπη.

Π. Ρήγας
Τὸ Γεροντάκι

Πρὸς τὸν Πρωθυπουργὸν

Ἀγαπητὲ κύριε Πρωθυπουργέ, Ἀλέξη Τσίπρα,

Ἡ Ἱστορία τὄφερε νὰ ἀναλάβεις τὴ διακυβέρνηση τῆς Πατρίδας μας. Σὲ πολὺ κρίσιμες περιστάσεις. Ὄχι μόνον οἰκονομικές, κυρίως πνευματικές. Δὲν μπορῶ νὰ γνωρίζω τὶς πνευματικές σου ρίζες. Ἀλλά, δηλώνεις - ἄθεος, χωρὶς χριστιανικὸ γάμο καὶ χωρὶς νἄχεις βαπτίσει τὰ παιδιά σου.

Δικαίωμά σου, νὰ μὴ θέλεις νἆσαι χριστιανὸς καὶ μάλιστα Ὀρθόδοξος. Ἴσως νὰ εἶναι καὶ ἄλλοι ὡς ἐσύ. Ἡ ἐλευθερία δὲν καταργεῖται, κυρίως ἀπὸ τὴ χριστιανικὴ θρησκεία. Διότι, σ' αὐτὴν τὴ θρησκεία, τὴ θέση τοῦ Θεοῦ, δὲν τὴν ἔχει ἕνας ἄνθρωπος, οὔτε εἴδωλα. Ἀλλὰ ἕνας Θεός.

Οἱ Ἕλληνες, εἶχαν πολλοὺς θεούς, διαφορετικοὺς ἀπὸ ἄλλους λαούς.

Οἱ Ἕλληνες πίστευαν ὅτι οἱ θεοί των, ἦσαν ὑπεράνθρωποι, ὑπερφυσικοί. Μὲ δύναμη, σοφία, τέχνη, ὡραιότητα. Ἔτρωγαν ἄλλη τροφὴ καὶ νερό. Ἀμβροσία καὶ Νέκταρ. Κάτι τὸ ἐκλεκτόν. Καὶ κατοικοῦσαν, πολύ ψηλά, στὸν Ὄλυμπο. Ὅσο ψηλότερα φαντάζονταν.

Μὲ αὐτὴ τὴ θρησκεία καὶ πίστη, σ' αὐτοὺς τοὺς θεούς, οἱ Ἕλληνες, μεγαλούργησαν. Στὴ σοφία, τὴν τέχνη, τὸν πολιτισμό. Ἀπόδειξη, τὰ ἀρχαῖα ἔργα των. Λογοτεχνικά, ποίηση, Ἀρχιτεκτονική. Παρθενώνας, ἀγάλματα θαυμασίου κάλλους. Ἐνεπνέοντο καὶ δημιουργοῦσαν - Γνωστὸς ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς πολιτισμός.

Ἔφθασε ὅμως καὶ στὴν Πατρίδα μας, ἕνας ἄλλος Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τῶν Ἑβραίων. Σοφὸς Δάσκαλος, ἀλλὰ καὶ πιστὸς χριστιανός. Στὴν ἀρχή, ἦταν ἐχθρός, διώκτης τῶν χριστιανῶν τῆς Πατρίδας του.

Κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ ὅμως ἔγινε καὶ ἐκεῖνος μεταστράφηκε. Ἔγινε πολὺ πιστὸς χριστιανός, κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Ξεπέρασε τὰ ὅρια τῆς πατρίδας του. Λέγει, κατ' ἐντολὴν τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖον εἶδε σὲ τόσο ζωντανὸ ὅραμα. Τοῦ ἀφιερώθηκε. Ἄρχισε νὰ τὸν κηρύττει. Ἐκεῖνον, τὸν Ἐσταυρωμένον, ἀπὸ τοὺς δικούς τους θρησκευτικοὺς Ἄρχοντες.

Ἔφθασε στὴν Ἑλλάδα. Ἦρθε ἐδῶ στὴν Ἀθήνα. Τὸν κάθισαν στὴν Πνύκα. Τὸν ἄκουσαν προσεκτικά. Ἐνῶ τὸν θαύμασαν, τοῦ ἀμφισβήτησαν τὴν πίστη του στὴν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν, διότι πίστευε στὸ Χριστὸ ποὺ τοῦ φανερώθηκε ἀναστημένος.

Παρὰ τὶς δυσκολίες τῶν σοφῶν, στὸ τέλος τὸν πιστέψανε. Ἡ θρησκεία μας, ἄλλαξε. Ὁ Ἑλληνισμός, δέχτηκε τὸ Χριστιανισμό, ὡς καινούργια θρησκεία του. Στὴ συνέχεια, μεγαλούργησε. Ἐνῶ σχεδόν, ξεψυχοῦσε. Ἔγινε ὁ Ἑλληνοχριστιανικὸς πολιτισμός. Συνέχισε καὶ ξεπέρασε τὸν παλαιὸ Ἑλληνικὸ πολιτισμό. Ἔζησε μὲ ὁμόνοια καὶ ἀγάπη - ἔγινε ἡ περίφημη Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία - Ζεῖ ἀκόμα. Ἔφθασε στὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Ὅλοι οἱ λαοὶ μιλοῦν γι' αὐτήν.

Ἦρθε ἡ παρακμή της, φυσική; Ἀμέλεια; Τὰ δύσκολα χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας. Σ' αὐτὴν τὴν πίστη, γιγάντωσε, ἔκανε τὸ θαῦμα του (1821). Εἴμαστε πάλιν ἐλεύθεροι. Ἀπεδείχθη ὅτι ὁσάκις ἡ πίστη μας αὐτή, εἶναι στὴν ψυχὴ τοῦ λαοῦ μας, μεγαλουργεῖ. Ὅταν ἐξασθενεῖ, παραμελεῖται, ἀπομακρύνεται, ὁ λαός μας ζεῖ μιὰ τραγωδία! Θυμᾶται δηλαδὴ τὰ περασμένα μεγαλεῖα του. Ἔτσι χάσαμε καὶ τὴν Πόλη, κοιτίδα πολιτισμοῦ. Ποιὸς γνωρίζει αὐτὴν τὴν ἱστορικὴ πορεία τοῦ Ἔθνους μας καὶ δὲν χύνει δάκρυα, γιὰ τὶς ἀποτυχίες μας, ἕνεκα τῆς ἑκάστοτε ἀποστασίας ἀπὸ αὐτή μας τὴν πίστη στὸ Θεό Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ Σωτῆρα μας!

Πόσοι, πολλάκις πλανῶνται, Ἕλληνες, ἀπὸ ἄγνοια ἢ καὶ πάθη ποὺ ξαναζωντανεύουν, ὅπως στὶς ἀρχαῖες μας πόλεις! Πόσοι δὲν παρασύρονται ἀπὸ ἐχθρούς μας, ὅπως κάποτε, Ἕλληνες συμμαχοῦσαν μὲ Πέρσες, ἐναντίον ἀδελφῶν των.

Ἡ πίστη μας· ὁ χριστιανισμὸς ἑνώνει. Ἔχει ἠθικὲς ἀρχὲς αἰώνιες, δοσμένες ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θεόν. Εἶναι θέμα πνευματικῆς καλλιέργειας τοῦ λαοῦ μας, νὰ γνωρίζει τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ τὴν ζεῖ. Μέσα στὴν καινούργια Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ στὴ γῆ, ποὺ εἶναι ἡ Ἐκκλησία του.

Οἱ Ἕλληνες χριστιανοί, εἶναι οἱ καλύτεροι πατριῶτες καὶ ἄνθρωποι. Ἀπὸ ἕνα νέο Ἄρχοντα, πολιτικὸ ἢ θρησκευτικό, ἡ Ἑλλάδα περιμένει νὰ τὴν ὁδηγεῖ σ' ἐκεῖνες τὶς δυνάμεις τὶς πνευματικές, ποὺ ἀνυψώνουν τὴ ζωή. Καὶ γιὰ μᾶς, αὐτὴ ἡ χριστιανικὴ πίστη εἶναι ἡ μεγάλη μας δύναμη- Νικάει κάθε κακό, ἑνώνει ὅλους σὲ ὡραίους καὶ κοινοὺς ἀγῶνες. Νικάει ἀκόμα καὶ τὸ θάνατο. Ἀφοῦ ἀναδεικνύει ἥρωες καὶ Ἁγίους.

Τὸ Χριστὸς Ἀνέστη, ποὺ γιορτάσαμε, ὅπως κάθε χρόνο, δυναμώνει αὐτὴν τὴν πίστη. Γίνεται ψυχικὴ δύναμις, ποὺ φθάνει τὸν ἄνθρωπο στὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ του. Ποιὸς μπορεῖ νὰ θέλει νὰ γίνει παραβάτης. Ἀρνητής. Ἡ φώτιση ἔρχεται μὲ σοβαρὴ αὐτοκριτικὴ καὶ ἂν τὴν ζητήσουμε ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο.

Ὁ κάθε κυβερνήτης χρειάζεται κοντά του, ἀνιδιοτελεῖς συνεργάτες - πιστούς, ὄχι ματαιόδοξους. Κανένας Ἄρχοντας, δὲν βρέθηκε τυχαίως στὴ θέση του. Καὶ αὐτὸς ὁ Πιλᾶτος ποὺ ὑπέγραψε τὴν καταδίκη τοῦ Χριστοῦ, δὲν θὰ ἦταν ἐκεῖ, ἂν δὲν ἦταν - δεδομένον ἄνωθεν (κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ). Εἶχε τὴν εὐθύνη του, πλήρωσε μὲ τὴ ζωή του. Κανεὶς δὲν κυβερνάει, ἂν δὲν εἶναι δοσμένο ἄνωθεν - καλῶς ἢ κακῶς- Ὅλοι εἴμαστε στὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ παίρνουμε ὑπεύθυνα, μόνοι μας τὶς ἀποφάσεις μας. Ἐκεῖνος ὅμως κατευθύνει ὅλους πρὸς σωτηρία. Ὅποιος τὸν ἀρνηθεῖ, μόνος του καταδικάζεται νὰ ζήσει μακρυά του, στὴν κόλασή του. Προσοχὴ λοιπόν... Κάποιοι μεγάλοι Ἄρχοντες, πέρασαν στὴν Ἱστορία τῆς Πατρίδας μας, μένουν ἀξέχαστοι, τί εἶναι ἕνας Μέγας καὶ Ἅγιος Κωνσταντῖνος; Ἕνας Θεοδόσιος Μέγας. Ἕνας Ἰουστινιανός, ἕνας Ἡράκλειος. Μὰ καὶ ὅλοι οἱ νεώτεροι ἥρωες τοῦ 1821!

Ἄνθρωποι μὲ μεγάλη πίστη, ἥρωες, γενναῖοι μὲ πνεῦμα θυσίας - ὁ Κανάρης πρὶν τὴν ναυμαχία, λειτουργήθηκε, κοινώνησε τὰ ἄχραντα Μυστήρια- Καὶ εἶπε: διὰ τὴν Πατρίδα εἶσαι ἕτοιμος νὰ πεθάνεις. Ἐκεῖνος ὁ Κολοκοτρώνης!

Ποιὸς τολμάει νὰ μιλήσει γι' αὐτόν, χωρὶς θαυμασμό! καὶ ἂς τὸν φυλάκισαν, οἱ μικροί του ἀντίπαλοι.

Μὴ ξεχνᾶμε τὴν ἱστορία μας καὶ τοὺς ἥρωές της. Καὶ μεῖς ὅλοι θὰ πάρουμε τὴ θέση μας σ' αὐτήν. Περισσότερον ὅμως ὅσοι ἀσκοῦν ἐξουσίαν.

Εἶσαι νέος Ἄρχοντας. Γίνου ἀντάξιος τῆς ἡρωϊκῆς σου Πατρίδας. Μακρυὰ οἱ μικροψυχίες. Ἀξίζουμε ὅλοι νέους Λεωνίδες. Μὲ μιὰ τέτοια πίστη στὸ Χριστό μας, καλεῖσαι νὰ ὁδηγήσεις καὶ ὅλους τοὺς ἀτάκτους. Νὰ περάσεις στὴν Ἱστορία ὡς ἀντάξιος διάδοχος, Ἑλλήνων Ἀγωνιστῶν καὶ γιατί ὄχι καὶ Ἁγίων! Ὁ Χριστὸς στοὺς ταπεινούς, ὅσο ἁμαρτωλοὶ καὶ ἂν ἦσαν, ἔδωσε τὴ χάρι του καὶ τοὺς ἁγίασε. Εἶναι δύσκολη ἴσως μιὰ τέτοια μεταστροφή.

Τὴν ἔκαμε ὅμως ἕνας Σαούλ, διώκτης Χριστοῦ, ποὺ ἔγινε Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν, ὁ Παῦλος, τὶ ὡραῖο παράδειγμα. Ὁ τολμῶν νικᾶ. Ὁ Θεὸς μαζί σου καὶ μὲ ὅλον τὸ σοβαρὸ Ἔθνος τῶν Ἑλλήνων.

Γεώργιος Παπαντωνίου
Συν/χος Ἐκπαιδευτικὸς
Καθηγητὴς Θεολόγος
Χαλάνδρι

Ὁ κοινὸς ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἐπιστροφή του στή Ρώμη ἀπό τούς Ἁγίους Τόπους, ὅπου συναντήθηκε μέ τόν οἰκουμενιστή Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο, γιά τήν σχέση του μέ τούς Ὀρθοδόξους. Εἶπε τότε: *«Συζητήσαμε ὥστε νά γίνει κάτι καί γιά τό θέμα τοῦ Πάσχα. Εἶναι αὐτό τό ἀστεῖο: «πές μου ὁ Χριστός σου πότε ἀναστήθηκε;». Ὁ δικός μου τήν ἑπόμενη ἑβδομάδα. Ὁ δικός μου ἀντιθέτως ἀναστήθηκε τήν προηγούμενη ἑβδομάδα». Μέ τόν Βαρθολομαῖο συζητᾶμε σάν ἀδέλφια, ἔχουμε μιά σχέση ἀγάπης, λέει ὁ ἕνας στόν ἄλλο τίς δυσκολίες, πού ἀντιμετωπίζει σέ θέματα διοικήσης»*[3].

Πρώτη ἡ **Β΄ Βατικανή ψευδοσύνοδος** ἀνεκίνησε τό θέμα τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα. Στίς 4-12-1963 δήλωσε: *«Ἡ Ἁγία Σύνοδος δέν ἐναντιοῦται εἰς τό νά ὁρισθῇ* ***παγία Κυριακή*** *διά τήν ἑορτήν τοῦ Πάσχα ἐν τῷ Γρηγοριανῷ Ἡμερολογίῳ, συγκατανευόντων ὅσων ἐνδιαφέρονται σχετικῶς, ἰδίᾳ δέ τῶν διεστώτων πρός τήν κοινωνίαν τῆς Ἀποστολικῆς Ἕδρας ἀδελφῶν…»*[4].

Ὁ μέγας οἰκουμενιστής **Οἰκουμενικός Πατριάρχης κυρός Ἀθηναγόρας**, χαιρετίζοντας τήν δήλωση τῆς Β΄ Βατικανῆς, ἔγραψε: *«Καί αὖθις ἐπαναλαμβάνομεν εἰς ὅλον τόν χριστιανικόν κόσμον ὡς* ***ἡμέραν κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα τήν δευτέραν Κυριακήν τοῦ Ἀπριλίου****, ἐλπίζοντες ὅτι ὁ κοινός οὗτος ἑορτασμός, ὁ σταθερός, θά ἀποτελέσῃ ὄχι μόνον ἕν σύμβολον, ἀλλά καί μίαν θετικήν συμβολήν εἰς τήν τελείωσιν τῆς χριστιανικῆς ἑνότητος»*[5]. Ὁ Οἰκ. Πατριάρχης κυρός Ἀθηναγόρας θέλησε τόν κοινό ἑορτασμό τοῦ Πάσχα ὡς μέσο ἑνώσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ τήν αἵρεση τοῦ παπισμοῦ. Ἀλλοίμονο, ὅμως, ἐάν τό ἱερό θέμα τῆς ἑνώσεως ἀντιμετωπισθεῖ μέ μία ἁπλή τήν πρώτη μεγάλη ὑποχώρηση τῶν Ὀρθοδόξων ἔναντι τοῦ Βατικανοῦ στό θέμα τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα!

Σέ τί ἔβλαψε τήν ἑνότητα τῶν πρώτων χριστιανῶν τό γεγονός ὅτι **ὁ ἅγιος Πολύκαρπος Ἐπίσκοπος Σμύρνης** καί **ὁ ἅγιος Ἀνίκητος Ἐπίσκοπος Ρώμης** δέν συμφωνοῦσαν ὡς πρός τήν ἡμέρα τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα; Ὡς γνωστόν, ἄλλη μέρα ἑόρταζαν τό Πάσχα οἱ Ἐκκλησίες τῆς Ἀνατολῆς καί ἄλλη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, κι ὅμως κανένα σχίσμα δέν προκλήθηκε, διότι ὑπῆρχε ἡ ἑνότητα τῆς πίστεως, τῆς λατρείας καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως. Εἶναι χαρακτηριστική ἐν προκειμένῳ ἡ μαρτυρία τοῦ **ἁγίου Εἰρηναίου**: *«Οὔτε ὁ Ἀνίκητος μπόρεσε νά πείσει τόν Πολύκαρπο νά μή τηρήσει αὐτό, τό ὁποῖο, μαζί μέ τόν Ἰωάννη, τόν μαθητή τοῦ Κυρίου μας, καί τούς ὑπολοίπους Ἀποστόλους, μέ τούς ὁποίους συναναστράφηκε, πάντοτε τηροῦσε· οὔτε καί ὁ Πολύκαρπος ἔπεισε τόν Ἀνίκητο νά τά τηρήσει, ἐπειδή ἔλεγε ὅτι ὀφείλει νά συνεχίσει τήν συνήθεια τῶν πρό αὐτοῦ πρεσβυτέρων». Ἔτσι ἐχόντων τῶν πραγμάτων, κοινώνησαν μεταξύ τους… καί μέ εἰρήνη χωρίστηκαν, ἔχοντας ὅλη ἡ Ἐκκλησία εἰρήνη, καί αὐτοί πού τηροῦσαν, καί αὐτοί πού δέν τηροῦσαν»*[6].

Σήμερα, ὅμως, ποιά τελείωση τῆς χριστιανικῆς ἑνότητας μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ μέσῳ τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, ὅταν παραμένει ἄθικτο τό μεσότοιχο τοῦ φραγμοῦ, τό ὁποῖο ὕψωσε ὁ παπισμός, μέσῳ τοῦ πρωτείου, τοῦ ἀλαθήτου, τῆς οὐνίας καί τοῦ ὁρμαθοῦ τῶν ὑπολοίπων παπικῶν πλανῶν σχετικά μέ τήν πίστη καί τήν λατρεία;

Εἶναι ἀληθές ὅτι, μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου, ἡ ἀσυμφωνία γιά τόν ἑορτασμό τοῦ Πάσχα κορυφωνόταν μεταξύ κάποιων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν. Ἡ ἀσυμφωνία γινόταν ἀφορμή νά ἑορτάζεται συχνά δύο φορές τό Πάσχα μέσα στό ἴδιο ἔτος, ὅπως γράφει ὁ **ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου**[7]. Ἡ ἀσυμφωνία αὐτή ὁδηγοῦσε κάποιες Ἐκκλησίες καί στόν κοινό ἀκόμη ἑορτασμό μεταξύ Χριστιανικοῦ καί Ἰουδαϊκοῦ Πάσχα! Ἡ ἐν Νικαίᾳ **Α΄ Ἁγία καί Οἰκ. Σύν.** συνεκλήθη, ἀκριβῶς γιά νά καταδικάσει τήν αἵρεση τοῦ Ἀρείου καί νά ὁρίσει ὅσα ἀφοροῦν τόν ἑορτασμό τοῦ Πάσχα, σύμφωνα μέ τόν **Μ. Ἀθανάσιο**[8]. Ὁ Κανών τῆς Α΄ Ἁγίας καί Οἰκ. Συν., πού θεσπίζει γιά τόν ἑορτασμό τοῦ Πάσχα, δέν διασώθηκε. Ὅμως, στόν ἴδιο λόγω κανόνα, ἐκτός τοῦ Μ. Ἀθανασίου, ἀναφέρεται καί ἐπιστολή τοῦ **Μ. Κων/νου**[9]. Ἡ ἀπόφαση τῆς Συνόδου, ἐκτός τῶν ἄλλων, ἦρε καί τό ἄτοπο τοῦ συνεορτασμοῦ τοῦ Πάσχα μέ τούς Ἰουδαίους, τούς «Πατροκτόνους καί Κυριοκτόνους»[10]. Στόν περί τοῦ Πάσχα ἱερό Κανόνα τῆς Α΄ Ἁγίας καί Οἰκ. Συν. ἀναφέρεται καί ὁ ἱστορικός **Σωκράτης**, ὁ ὁποῖος διέσωσε σχετική ἐπιστολή τῆς Συνόδου[11]. Στόν ἑορτασμό τοῦ Πάσχα ἀναφέρονται ἐπίσης ὁ **Ζ΄ Κανών τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων**[12] καί **οἱ Διαταγές τῶν Ἀποστόλων**[13]. **Ὁ Α΄ Κανών τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου** (341) ἀπαιτεῖ τήν τήρηση τῶν θεσπισθέντων ἀπό τήν Α΄ Ἁγία καί Οἰκ. Σύν. σχετικά μέ τόν ἑορτασμό τοῦ Πάσχα[14]. Στόν καθορισμό τῆς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ἀναφέρεται ὁ **ἅγιος Ἐπιφάνιος**[15].

Οὔτε ἡ Α΄ Ἁγία καί Οἰκ. Σύν., οὔτε οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, πού ἀναφέρονται στόν ἑορτασμό τοῦ Πάσχα, κάνουν λόγο γιά **«πάγια Κυριακή»**, κατά τήν ὁποία πρέπει νά ἑορτάζεται ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Ἡ Β΄ Βατικανή ψευδοσύνοδος καί ὁ μέγας οἰκουμενιστής Οἰκ. Πατριάρχης κυρός Ἀθηναγόρας, πού ἀκολούθησε σέ ὅλα τόν αἱρεσιάρχη «πάπα» Παῦλο ΣΤ΄ - ὅπως καί σήμερα ὁ ἕτερος οἰκουμενιστής Οἰκ. Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἀκολουθεῖ τόν αἱρεσιάρχη «πάπα» Φραγκίσκο - ἀνεκίνησαν θέμα «παγίας Κυριακῆς», ἐρχόμενοι σέ ἀντίθεση μέ τήν Α΄ Ἁγία καί Οἰκ. Σύνοδο. Οὔτε λίγο οὔτε πολύ οἱ οἰκουμενιστές θεωροῦν ὅτι ἡ μεταρρύθμιση τοῦ ἱεροῦ Κανόνος τῆς Α΄ Ἁγίας καί Οἰκ. Συν., σχετικά μέ τόν ἑορτασμό τοῦ Πάσχα, ἀποτελεῖ **ἀπαρχή γενικότερης ἐκθεμελιώσεως τῶν ἱερῶν Κανόνων καί συνοδικῆς νομιμοποιήσεως τῆς μετακανονικῆς αἱρέσεως**, ἡ ὁποία θά συντελέσει καί στούς ψευδενωτικούς οἰκουμενιστικά στήν προσεχῆ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο. Καί μόνο αὐτή ἡ τοποθέτηση εἶναι ἱκανή νά χύσει ἄπλετο φῶς στούς σκοπούς, πού κρύβονται κάτω ἀπό τήν ἐπιθυμία γιά κοινό ἑορτασμό τοῦ Πάσχα. Οὐσιαστικά, οἱ οἰκουμενιστές, θεωρώντας τόν ἱερό Κανόνα τῆς Α΄ Ἁγίας καί Οἰκ. Συν. σχετικά μέ τόν ἑορτασμό τοῦ Πάσχα, ὡς ἀπόφαση ἀνθρώπων, ὅπως ἐμεῖς, θέτουν τούς ἑαυτούς τους στό ἴδιο καί ἀνώτερο ἐπίπεδο μέ τούς ἁγίους θεοφόρους καί Οἰκουμενικούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας! Εἴτε οἱ οἰκουμενιστές, χάριν τῶν ψευδενωτικῶν σχεδίων τους, θεωροῦν ὡς ἀπορριπτέους τούς Ἱερούς Κανόνες τῆς Α΄ Ἁγίας καί Οἰκ. Συνόδου.

Ὁ ἀποθανών καθηγητής **Ἰωάννης Φουντούλης** ἐξέφρασε ἐπιφυλάξεις ὡς πρός τίς σοβαρές ἀνωμαλίες, πού ἐνδέχεται νά προκαλέσει ὁ κοινός ἑορτασμός τοῦ Πάσχα στούς κόλπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Εἶπε: *«Για κανένα λόγο, χάριν αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ (τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ), δέν μπορεῖ νά θυσιαστεῖ ἡ λειτουργική ἐν προκειμένῳ ἑνότητα τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Εἶναι προτιμότερο νά ἑορτάζουμε τό Πάσχα σέ ἄλλη ἀπό τίς ἄλλες Ἐκκλησίες ἡμέρα… ὅλοι ὅμως οἱ Ὀρθόδοξοι μαζί, παρά νά προκληθεῖ λειτουργική διάσπαση, νέες ἔριδες, σκάνδαλα καί σχίσματα στούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας μας. Στήν ἑορτολογική διαίρεση τοῦ Ἰουλιανοῦ καί τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν τοῦ ἔτους καί στό σχίσμα τῶν (ζηλωτῶν) παλαιοημερολογιτῶν, δέν πρέπει νά προστεθεῖ διάσπαση καί ὡς πρός τόν ἑορτασμό τοῦ Πάσχα καί* ***νέο σχίσμα Παλαιοπασχιτῶν****»*[16].

Ὁ **Σεβ. Μητρ. Πρεβέζης κυρός Μελέτιος Καλαμαρᾶς**, ἀναφερόμενος στό θέμα τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ

τοῦ Πάσχα εἶχε δηλώσει: *«Τό θέμα εἶναι σοβαρό καί πολύπλοκο, ὥστε νά ἐπιβάλει σύνεση πρός ἀποφυγή νέων σκανδάλων στήν Ἐκκλησία»*[17].

Ὁ **Μακ. Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυρός Χρυσόστομος Παπαδόπουλος**, ἀναφερόμενος στό θέμα τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, ἔγραψε: *«Κατά τόν 16ο αἰῶ., ἐπί πάπα Γρηγορίου ΙΓ΄, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, προβαίνοντας στήν διόρθωση τοῦ ἡμερολογίου, συμμετέβαλε καί τόν Πασχάλιο Κανόνα, μέ τρόπο πού ἀντιβαίνει στήν διάταξη τῆς Α΄ Οἰκ. Συν. Ἡ μεταβολή δέ αὐτή ἀποτελεῖ τό κυριότερο γνώρισμα τῆς Γρηγοριανῆς χρονολογήσεως ἀπό ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως. Ἡ Α΄ Οἰκ. Σύν. θέλησε νά συνεορτάζουν ὅλοι μαζί οἱ χριστιανοί τήν ἴδια ἡμέρα τό Πάσχα καί μάλιστα μετά τό Ἰουδαϊκό Πάσχα. Ἀλλά, ἡ Γρηγοριανή μεταρρύθμιση παραβίασε αὐτούς τούς ὅρους. Γι'αὐτό ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία οὔτε τήν παραδέχθηκε, οὔτε μπορεῖ νά τήν παραδεχθεῖ…»*[18].

Στήν παπική καινοτομία περί τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ἔχει ἀναφερθεῖ καί ὁ **Κ. Τσιρπανλῆς**. Ἔγραψε: *«Ἡ Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία, ἐπειδή ἀποδέχθηκε καί ἐπεκύρωσε τό Γρηγοριανό Ἡμερολόγιο κατά τό ἔτος 1582, καινοτόμησε, ἀντίθετα μέ τήν ἀπόφαση τῆς Α΄ Οἰκ. Συν., πού ἀφορᾶ στόν προσδιορισμό τῆς ἡμερομηνίας τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Χριστιανικοῦ Πάσχα. Διότι, αὐτή ἔκτοτε ἔπαυσε νά παρακολουθεῖ τό Ἑβραϊκό Πάσχα, καί τελεῖ τό Πάσχα της, κάθε ἔτος, τήν πρώτη Κυριακή μετά τήν πρώτη πανσέληνο τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας, ἀνεξαρτήτως τοῦ γεγονότος, ἐάν τό Ἑβραϊκό ἔχει προηγουμένως τελεσθεῖ ἤ ὄχι… Ἡ Ἀνατολική Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀντιθέτως, πιστός φύλακας τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, ἐξακολουθεῖ μέχρι καί σήμερα νά τηρεῖ καί νά ἐφαρμόζει τόν Πασχάλιο Κανόνα, τόν ὁποῖο ὅλη ἡ Χριστιανοσύνη εἶχε ὁρίσει τότε…»*[19].

Εἶναι ἄξιο ἰδιαίτερης προσοχῆς ὅτι ὁ **Μακ. Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυρός Χρυσόστομος Παπαδόπουλος,** μολονότι εἰσηγήθηκε καί ἐπέβαλε τήν ἀλλαγή τοῦ ἡμερολογίου, **δέν τόλμησε νά μεταβάλει ὅσα ἀφοροῦσαν στόν ἑορτασμό τοῦ Πάσχα**, κι αὐτό γιά νά μή ἔρθει σέ ἀντίθεση μέ τήν διάταξη τῆς Α΄ Οἰκ. Συν. Στήν **ἐγκύκλιο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1924**, μέ τήν ὁποία ἐξήγγειλε ὁ κυρός Χρυσόστομος τήν ἀλλαγή τοῦ ἡμερολογίου, διεκήρυξε κατηγορηματικῶς γιά τόν ἑορτασμό τοῦ Πάσχα: *«Οἱ ἀκίνητες ἑορτές θά συμπίπτουν καί θά ἑορτάζονται κατά τίς ἀνέκαθεν ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καθορισμένες ἡμερομηνίες, οἱ δέ κινητές ἑορτές κατά τίς στό Πασχάλιο ἡμέρες, ὀνομαζόμενες ὅμως μέ τίς ἡμερομηνίες τοῦ διορθωμένου ἡμερολογίου… Ἀμετάβλητες μένουν καί ὅλες οἱ ἑορτές, πού ἐξαρτῶνται ἀπό τό Πάσχα, ἀριθμούμενες μόνο καί ὀνομαζόμενες κατά τή νέα χρονολόγηση τοῦ διορθωμένου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου…»*[20].

Στούς χρόνους τοῦ **ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου** ὑπῆρχαν αὐτοί, πού ἀθετοῦσαν τήν διάταξη τῆς Α΄ Οἰκ. Συν. ὡς πρός τόν ἑορτασμό τοῦ Πάσχα. Ὁ ἱερός Πατήρ, στηλιτεύοντας κάθε ἀθέτηση τῶν θεσπισθέντων ἀπό τήν Ἁγία Σύνοδο, γράφει: *«Τριακόσιοι Πατέρες ἤ καί περισσότεροι, ἀφοῦ συνῆλθαν στήν χώρα τῶν Βιθυνῶν, νομοθέτησαν αὐτά˙ καί ἀτιμάζεις ὅλους ἐκείνους;… Ἐσύ δέν καταφρονεῖς μόνο ἐκείνους, ἀλλά καί ὅλη τήν οἰκουμένη, παρ'ὅλο πού αὐτή ἐπαίνεσε τήν γνώμη τους»*[21]. Σ'αὐτούς, πού ἀθετοῦν τήν Α΄ Οἰκ. Σύν., χάριν χρονολογικῆς ἀκριβείας στόν ἑορτασμό τοῦ Πάσχα, ἀπαντᾶ ὁ ἅγιος: *«Ἐσύ δέν προτιμᾶς τήν συμφωνία τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τόν χρόνο, καί, γιά νά φανεῖς ὅτι παρατηρεῖς τίς ἡμέρες, φέρεσαι ἀπρεπῶς σάν μεθυσμένος στήν κοινή μητέρα ὅλων μας καί διασπᾶς τήν ἁγία σύνοδο. Καί πῶς θά ἦσουν ἄξιος συγγνώμης, ἀφοῦ γιά μηδαμινό πρᾶγμα διαλέγεις νά ἁμαρτήσεις τόσο πολύ»*[22]; Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος προτιμᾶ ἀκόμη, χάριν τῆς πιστῆς τηρήσεως τῶν ἱερῶν Συνοδικῶν θεσπισμάτων, νά ἑορτάζουμε τό Πάσχα ἔστω καί μέ ἐσφαλμένη χρονολογία. Εἶναι προτιμότερος ὁ ἑορτασμός μέ ἐσφαλμένη χρονολογία ἀπό τήν ἀθέτηση τῆς Α΄ Οἰκ. Συν. καί ἀπό τά ἐπαπειλούμενα σχίσματα στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πού τυχόν προκύψουν ἀπό τήν ἀθέτηση. Γράφει: *«Παντοῦ ἀκολουθοῦμε τήν Ἐκκλησία μέ ἀκρίβεια, προτιμῶντας ἀπ'ὅλα τήν ἀγάπη καί τήν εἰρήνη. Γιατί, ἀκόμη καί ἄν ἔσφαλλε ἡ Ἐκκλησία, δέν θά ἦταν τόσο μεγάλο κατόρθωμα ἡ ἀκριβής τήρηση τῶν χρόνων, ὅσο μεγάλο ἔγκλημα εἶναι ἡ διαίρεση καί τό σχίσμα αὐτό… Γιατί, οὔτε ἡ Ἐκκλησία γνωρίζει τήν ἀκρίβεια τῶν χρόνων˙ ἀλλά, ἐπειδή στήν ἀρχή φάνηκε καλό σέ ὅλους τούς πατέρες, πού ἦσαν διηρημένοι, νά συνέλθουν μαζί καί νά ὁρίσουν αὐτήν τήν ἡμέρα τοῦ ἑορτασμοῦ, ἡ Ἐκκλησία, πού παντοῦ τιμᾶ τήν συμφωνία καί ἀγαπᾶ τήν ὁμόνοια, δέχθηκε τό ἀποφασισθέν»*[23]. Οἱ σαφεῖς καί κατηγορηματικοί λόγοι τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἀποτελοῦν ἀπάντηση σέ ὅλους τούς ψευδενωτικούς οἰκουμενιστές τῆς ἐποχῆς μας, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν ξεπερασμένες παραδόσεις τούς Ἱερούς Κανόνες τῆς Α΄ Οἰκ. Συν., ἐν ὀνόματι τῆς χρονικῆς ἀκριβείας τῶν ἀστρονομικῶν ὑπολογισμῶν. Ἐπειδή δηλ. ἡ πάντοτε καινοτομοῦσα αἱρετική παρασυναγωγή τοῦ παπισμοῦ κατά τόν 16ο αἰῶ., ἐπί «πάπα» Γρηγορίου ΙΓ΄, μετέβαλε τόν Πασχάλιο Κανόνα, κατά τρόπο πού ἀντιβαίνει στήν διάταξη τῆς Α΄ Οἰκ. Συν.[24], εἶναι ὑποχρεωμένη καί ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία νά ἀθετήσει τήν Α΄ Οἰκ. Συν. καί νά εὐθυγραμμισθεῖ ἐν προκειμένῳ μέ τόν σχισματικό καί αἱρετικό παπισμό, χάριν μιᾶς ψευδοῦς ἑνώσεως;

Ὁ **ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης**, ἀναφερόμενος στόν ἑορτασμό τοῦ Πάσχα, ὑπογραμμίζει ἰδιαιτέρως τούς λόγους τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, οἱ ὁποῖοι θέτουν τήν τήρηση τῆς διατάξεως τῆς Α΄ Οἰκ. Συν. ὑπεράνω τῆς χρονικῆς ἀκριβείας, πού ζητεῖται ἀπό τούς ἀστρονόμους. Σ'αὐτούς, πού ἐπιθυμοῦν μεταρρύθμιση, χάριν μεγαλύτερης χρονολογικῆς ἀκριβείας, ὡς πρός τήν ἡμέρα τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, ἀπαντᾶ ὁ ἅγιος Νικόδημος: *«Γιατί, ἄς γνωρίζουν ὅτι καί οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι, πού ἔγιναν μετά τήν πρώτη, καί οἱ ὑπόλοιποι Πατέρες, ἔβλεπαν ναί καί αὐτοί, ὡς σοφοί πού ἦταν, πώς κατέβηκε πολύ ἡ ἰσημερία˙ ἀλλ'ὅμως δέν θέλησαν νά τήν μεταθέσουν ἀπό τήν 21η Μαρτίου, πού τήν βρῆκε ἡ Α΄ Σύνοδος, προτιμῶντας περισσότερο τήν συμφωνία καί τήν ἕνωση τῆς Ἐκκλησίας, ἀπό τήν ἀκρίβεια τῆς ἰσημερίας, ἡ ὁποία δέν προξενεῖ, οὔτε στήν εὕρεση τοῦ δικοῦ μας Πάσχα καμμία σύγχυση, οὔτε βλάβη στήν εὐσέβεια, μάλιστα δέ καί* ***προξενεῖ αὐτή ἡ ἀκρίβεια στούς Λατίνους δύο μεγάλες ἀτοπίες, τό νά ἑορτάζουν δηλ. τό Πάσχα ἤ μαζί μέ τούς Ἰουδαίους, τό ὁποῖο εἶναι ἐναντίον στόν ζ΄ Ἀποστολικό Κανόνα, ἤ πρίν τούς Ἰουδαίους****»*[25].

Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ἡ Α΄ Οἰκ. Συν., κανονίζοντας τά τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, ἀπευθυνόταν στίς ἀρχαῖες τοπικές Ἐκκλησίες τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς, Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Οὐδέποτε Οἰκουμενική Σύνοδος θά ἀσχολοῦνταν μέ τόν κοινό ἑορτασμό τοῦ Πάσχα μεταξύ τῶν Ὀρθοδόξων καί τῶν αἱρετικῶν καί σχισματικῶν κοινοτήτων τοῦ παπισμοῦ καί τοῦ προτεσταντισμοῦ, ὅπως προτείνουν ὁ «πάπας» Φραγκίσκος καί οἱ οἰκουμενιστές.

Συμπεραίνοντας, θά θέλαμε νά τονίσουμε γι'ἀκόμη μία φορά ὅτι κάθε ἀπόπειρα ἀπό μέρους τῶν οἰκουμενιστῶν γιά ἐπιβολή τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα μεταξύ Ὀρθοδόξων, παπικῶν, πού ἀθέτησαν τήν διάταξη τῆς Α΄ Οἰκ. Συν., καί προτεσταντῶν, στούς μέν κόλπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας θά προκαλέσει ἀσφαλῶς καί **νέο φοβερό σχίσμα Παλαιοπασχιτῶν**, γιὰ τὸ ὁποῖο μοναδικοί ὑπεύθυνοι θά εἶναι οἱ οἰκουμενιστές, ἀντί δέ τῆς προσεγγίσεως, θά δημιουργήσει μεγαλύτερο χάσμα μεταξύ Ἀνατολῆς καί Δύσεως. Ἡ ἀληθής ἕνωση δέν ἐπιτυγχάνεται μέ τήν δουλική προσαρμογή τοῦ ὀρθοδόξου Πασχαλίου πρός τήν λατινική καινοτομία, ἀλλά μέ τήν ἐπιστροφή τῆς σχισματικῆς καί αἱρετικῆς παπικῆς παρασυναγωγῆς στούς κόλπους τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, μέσῳ τῆς ἀποκηρύξεως τῶν παπικῶν αἱρέσεων (ἰδίως τοῦ πρωτείου, τοῦ ἀλαθήτου καί τῆς οὐνίας) καί τῆς τηρήσεως τῆς διατάξεως τῆς Α΄ Οἰκ. Συν. σχετικά μέ τόν ἑορτασμό τοῦ Πάσχα[26].

Σημειώσεις:

1. Σχ. βλ. ΑΡΧΙΜ. ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΜΠΙΛΑΛΗΣ, *Ὀρθοδοξία καί Παπισμός˙ ἡ ἕνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν*, τ. Β΄, ἔκδ. Ὀρθόδοξος Τύπος καί σύλλογος 'Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης', Ἀθήνα 2014, σσ. 570-579 καί ΜΟΝΑΧΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΜΠΙΛΑΛΗΣ, «Οἰκουμενισμός καί ἀλλαγή Πασχαλίου», ἐν «*Οἰκουμενισμός˙ γένεση-προσδοκίες-διαψεύσεις*», Πρακτικά διορθοδόξου ἐπιστημονικοῦ συνεδρίου, Αἴθουσα τελετῶν Α.Π.Θ. 20-24/9/2004, τ. Β΄, ἐκδ. Θεοδρομία, Θεσ/κη 2008, σσ. 915-959. **2.** 12-6-2015 Ὁ Πάπας Φραγκίσκος προτείνει κοινή ἡμερομηνία ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα γιά ὅλους τούς χριστιανούς, http://www.amen.gr/article/o-papas-fragiskos-proteinei-koini-imerominia-eortasmou-tou-pasxa-gia-olous-tous-xristianous **3.** Ἐφημερίδα La Stampa 27-5-2014, http://www.amen.gr/article18180, Βλ. καί ἡμέτερο κείμενο μέ τίτλο «Πρός κοινό ἑορτασμό Ὀρθοδόξων καί αἱρετικῶν Παπικῶν»; 2-6-2014 http://www.impantokrator os.gr/2DCD94B2.el.aspx **4.** Πολυγραφημένα Πρακτικά Β΄ Οἰκουμενικοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμποσίου, Ἀθῆναι, 11-6-1969. **5.** «Καθολική» 1635 (18-6-1969) 3. **6.** ΑΓΙΟΣ ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ, *Fragmenta* III, PG 7, 1229B καί ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ, *Ἐκκλησιαστική Ἱστορία* Ε΄, 24, PG 20, 505AB, 508A. **7.** ΑΓΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ, *Κατά αἱρέσεων* III, 9, PG 42, 356AB. **8.** Μ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, *Ἐπιστολή περί τῶν γενομένων ἐν Ἀριμίνῳ τῆς Ἰταλίας καί ἐν Σελευκείᾳ τῆς Ἰσαυρίας συνόδων*, 5, PG 26, 688. **9.** ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΣ ΚΥΡΟΥ, *Ἐκκλησιαστική Ἱστορία* Θ΄, PG 82, 936, 937. **10.** Ὅ. π., 936 καί ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ, *Εἰς τόν βίον Κων/νου τοῦ βασιλέως*, Γ΄ 19, PG 20, 1077CD. **11.** ΣΩΚΡΑΤΗΣ, *Ἐκκλησιαστική Ἱστορία,* Θ΄, PG 67, 81C, 84A. **12.** «*Εἴτις Ἐπίσκοπος ἤ Πρεσβύτερος ἤ Διάκονος τήν ἁγίαν τοῦ Πάσχα ἡμέραν πρό τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας μετά Ἰουδαίων ἐπιτελέσοι, καθαιρείσθω*» ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Πηδάλιον*, ἐκδ. Β. Ρηγόπουλος, Θεσ/κη 2003, σσ. 8-11. **13.** ΔΙΑΤΑΓΕΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ, Ε΄ 17, ΒΕΠΕΣ 2, 89. **14.** Ὅ. π., σσ. 406-407. **15.** ΑΓΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ, *Κατά αἱρέσεων* II, 9, PG 41, 888BC. **16.** Πολυγραφημένα… **17.** «Καθολική» 1635 (18-6-1969) 3. **18.** «Ἐκκλησία» 41 (8-3-1924) 372. **19.** «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς» 611 (Μάϊος - Ἰούνιος 1969) 276-277. **20.** «Ἐκκλησία» 41 (8-3-1924) 373. **21.** ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, *Εἰς τούς τά πρῶτα Πάσχα νηστεύοντας*, 3, Κατά Ἰουδαίων 3, 3, PG 48, 865: «Τριακόσιοι Πατέρες, ἤ καί πλείους, εἰς τήν Βιθυνῶν χώραν συνελθόντες ταῦτα ἐνομοθέτησαν˙ καί πάντας ἀτιμάζεις ἐκείνους;… Σύ δέ οὐ μόνον ἐκείνων καταγινώσκεις, ἀλλά καί τῆς Οἰκουμένης ἁπάσης, ἤ καί τήν ἐκείνων γνώμην ἐπήνεσεν». **22.** Ὅ. π., 5, PG 48, 869: «Σύ δέ οὐ προτιμᾶς τοῦ χρόνου τῆς Ἐκκλησίας τήν συμφωνίαν, ἀλλ' ἵνα δόξῃς ἡμέρας παρατηρεῖν, εἰς τήν κοινήν ἁπάντων ἡμῶν ἐμπαροινεῖς μητέρα καί τήν ἁγίαν διατέμνεις σύνοδον; Πῶς ἄν ἄξιος εἴης συγγνώμης, ὑπέρ τοῦ μηδενός τοσαῦτα ἁμαρτάνειν αἱρούμενος»; **23.** Ὅ. π., PG 48, 870-872: «Πανταχοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ μετ' ἀκριβείας ἑπώμεθα, τήν ἀγάπην καί τήν εἰρήνην προτιμῶντες ἁπάντων. Εἰ γάρ καί ἐσφάλλετο ἡ Ἐκκλησία, οὐ τοσοῦτον κατόρθωμα ἀπό τῆς τῶν χρόνων ἀκριβείας ἦν, ὅσον ἔγκλημα ἀπό τῆς διαιρέσεως καί τοῦ σχίσματος τούτου… Οὐδέ γάρ ἡ Ἐκκλησία χρόνων ἀκρίβειαν οἶδεν˙ ἀλλ'ἐπειδή παρά τήν ἀρχήν πᾶσιν ἔδοξε τοῖς πατράσι διῃρημένοις ὁμοῦ συνελθεῖν καί ταύτην ὁρίσαι τήν ἡμέραν, τήν συμφωνίαν πανταχοῦ τιμῶσα καί τήν ὁμόνοιαν ἀγαπῶσα, κατεδείξατο τό ἐπιταχθέν». **24.** «Ἐκκλησία» 41 (8-3-1924) 372. **25.** ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Πηδάλιον*, σσ. 8-9. Βλ. καί ἡμέτερο κείμενο μέ τίτλο «Πρός κοινό ἑορτασμό Ὀρθοδόξων καί αἱρετικῶν Παπικῶν»; 2-6-2014 http://www.impantokratoros.gr/2DCD94B2.el.aspx **26.** Σχ. βλ. «Ρωσική ἀπάντηση στόν Πάπα γιά τόν κοινό ἑορτασμό τοῦ Πάσχα» 16-6-2015, http://ekklisiaonline.gr/ekklisiaonline/item/2717-rosiki-apantisi-ston-papa-gia-ton-koino-eortasmo-tou-pasxa

Ἐλευθερία ἀπὸ τὴν δουλεία καὶ δουλικὴ ἐλευθερία

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

εἶναι αὐτοδημιούργητος, γιὰ νὰ μπορεῖ ἀπόλυτα νὰ αὐτοορίζεται. Οὔτε εἶναι αὐτοζωή, γιὰ νὰ ζεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ του. Ἡ ζωὴ μας εἶναι δῶρο Θεοῦ. Ὑπάρχουμε καὶ ζοῦμε κατὰ χάρη, καὶ βιολογικά, ἀλλὰ κυρίως πνευματικά. Συνεπείᾳ τῆς ἐλευθερίας του ὅμως ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ διαλέξει τὴν κοινωνία μὲ τὸν Θεό, ποὺ εἶναι ἡ πραγματικὴ ζωή, ἢ νὰ τὴν ἀρνηθεῖ, διαλέγοντας τὸν χωρισμὸ ἀπὸ τὸν Θεό, ποὺ εἶναι ὁ θάνατός του. Ἡ θέληση τοῦ ἀνθρώπου νὰ μείνει στὴν κοινωνία τοῦ Θεοῦ συνιστᾶ ἐσωτερικὴ ἐλευθερία, μᾶς διδάσκει ὁ Ἀπ. Παῦλος. Ἡ «ἐξάρτηση» ἀπὸ τὸν Θεό, τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς μας, εἶναι ἡ πραγματικὴ κατάσταση ἐλευθερίας, ὅσο καὶ ἂν αὐτὸ φαίνεται ἀντιφατικὸ στὸν ἄνθρωπο. Γιατί μόνο στὴν κοινωνία τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος εἶναι πραγματικὰ ἄνθρωπος. Στὴν κοινωνία μὲ τὸν Θεὸ βρίσκει ὁ ἄνθρωπος τὴν ἑνότητα καὶ ὁλότητά του, ξαναγίνεται σῶος, ἀκέραιος· σώζεται. Μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ μένει διασπασμένος ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικά. Γεμάτος ἐσωτερικὲς καὶ ἐξωτερικὲς συγκρούσεις, μέσα σὲ ἀντιθέσεις, διχασμοὺς καὶ διαιρέσεις.

Ἡ δουλεία ποὺ ἐλευθερώνει

Γιὰ νὰ ἐλευθερωθεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, λέγει ὁ Παῦλος, πρέπει νὰ γίνει δοῦλος τοῦ Θεοῦ. Καὶ αὐτὸ συντελεῖται μὲ τὸ νὰ γίνει δοῦλος τῆς δικαιοσύνης, τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Εἶναι χαρακτηριστικὸς δὲ ὁ παραλληλισμός, ποὺ ὁ Ἀπόστολος χρησιμοποιεῖ. Μὲ τὴν ἴδια ἔνταση, μὲ τὴν ἴδια «ἀφοσίωση», μὲ τὸ ἴδιο πάθος, ποὺ γίνεται κανεὶς δοῦλος τῆς ἁμαρτίας, πρέπει νὰ κάμει τὸν ἑαυτό του δοῦλο τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ θελήματός Του. Πόσο γλυκειὰ μᾶς φαίνεται ἡ ἁμαρτία, τόσο ποὺ νὰ ὑποδουλωνόμασθε σ' αὐτήν! Πόσες θυσίες δὲν γίνονται γι' αὐτήν! Πόσοι ἐξευτελισμοὶ καὶ ταπεινώσεις δὲν συνοδεύουν τὴν παραχώρηση στὰ πάθη μας! Ἀρκεῖ νὰ ἀναλογισθεῖ κανεὶς ἕνα ναρκομανῆ ἢ μέθυσο. Στὴν δεύτερη περίπτωση ὁ Μ. Βασίλειος ἀφιέρωσε μία ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες ὁμιλίες του. Ἐκεῖ βλέπει κανεὶς ὅλο τὸν ἐξευτελισμό, στὸν ὁποῖο ὁδηγεῖ τὸ πάθος τῆς μέθης.

Ἂν λοιπὸν ἡ δουλεία τῆς ἁμαρτίας ἀλλοτριώνει καὶ θανατώνει, ὑπάρχει καὶ δουλεία ποὺ ἐλευθερώνει. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ «δουλεία» στὴν ἁγιότητα. Αὐτὴν τὴν μετάθεση «εἰς τὰ κρείττονα» πραγματοποιεῖ ὁ Χριστιανὸς μὲ τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτὸ ποὺ ἔκανε πρὶν γιὰ τὸν κόσμο, τὸ κάνει τώρα γιὰ τὸν Χριστό. Ὅσο ἀγαποῦσε πρὶν τὸν κόσμο καὶ τὴν ἁμαρτία του, ἀγαπᾶ τώρα τὸ Θεό. Μήπως αὐτὸ δὲν ἔκαμε ὁ ἴδιος ὁ Ἀπ. Παῦλος; Ὁ ὑποδουλωμένος πρὶν στὸν ἑβραϊκὸ ἐθνικισμὸ καὶ πράκτοράς του, γίνεται «δοῦλος, ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ», ὅπως θὰ γράφει, μὲ εἰλικρινῆ ὑπερηφάνεια, στὶς ἐπιστολές του. Ἀπὸ τὴν προσωπική του πεῖρα μιλεῖ καὶ γι' αὐτὸ ἔχει τόση δύναμη ἡ μαρτυρία του.

Ἡ τήρηση τῶν θείων ἐντολῶν εἶναι ἡ πραγματικὴ ἐλευθερία, γιατί ἐλευθερώνει ἀπὸ τὰ πάθη, καθαρίζει τὸν ἄνθρωπο καὶ συντελεῖ στὴν ἕνωσή του μὲ τὸ Θεό. Θὰ μπορούσαμε νὰ χρησιμοποιήσουμε ἕνα παράδειγμα: Ἕνας ἠλεκτρικὸς λαμπτήρας, ὅταν εἶναι βιδωμένος στὴν ὑποδοχή του, δέχεται ρεῦμα καὶ «ζεῖ». Ἂν ἀποσπασθεῖ ὅμως ἀπὸ τὴν ὑποδοχή, πεθαίνει. Γιατί οὔτε νὰ πάρει φῶς, οὔτε νὰ δώσει μπορεῖ. Ἔτσι καὶ ὁ ἄνθρωπος. Ἂν δὲν ἔχει μέσα του τὸ «ΦΩΣ» τοῦ Θεοῦ, δὲν μπορεῖ νὰ γίνει «φῶς τοῦ κόσμου», νὰ σκορπίζει φῶς Χριστοῦ γύρω του.

Ἐπίφαση ἐλευθερίας

Ἡ τραγικότητα συνήθως τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ θεωρεῖ ἐλευθερία τὴν ζωὴ τῶν παθῶν, τὴν δουλεία τῆς ἁμαρτίας. Νὰ βλέπει τὴν αἰχμαλωσία του ὡς ἀνεξαρτησία. Ὅταν λ.χ. ἕνας διακηρύσσει: «δικαίωμά μου νὰ παίρνω ναρκωτικά, θὰ κάμω τὸν ἑαυτό μου ὅ,τι θέλω», δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἀποκαλύπτει τὴν δουλεία του. Βέβαια ὑπάρχει μία ἐξήγηση ἐδῶ: ἡ ἁμαρτία εἶναι εὔκολο νὰ γίνει λόγῳ τῆς ἀσθενείας τῆς φύσεώς μας, ἐνῷ ἡ ἀρετὴ θέλει ἀγῶνα καὶ μόχθο, γιατί ἔχουμε νὰ παλέψουμε πρῶτα μὲ τὸ «φρόνημα τῆς σαρκός» μας.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάτι ἀκόμη τραγικότερο: Νὰ πιστεύει κανεὶς -καὶ αὐτὸ συμβαίνει συνηθέστερα στοὺς νέους μὲ τὸν αὐθορμητισμό τους-, ὅτι μέσα ἀπὸ τὴν δουλεία τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν παθῶν εἶναι δυνατὸν νὰ βγοῦν καρποὶ ἐλευθερίας. Πόσοι θέλουμε πράγματι νὰ ἀγωνισθοῦμε γιὰ κοινωνικὴ δικαιοσύνη, ἰσότητα, ἐλευθερία, ἐνῷ οἱ ἴδιοι εἴμασθε ἐσωτερικὰ ἀνελεύθεροι, δοῦλοι τῶν παθῶν καὶ ἀδυναμιῶν μας! Τότε ἀληθεύει ὁ λόγος τοῦ Ἀπ. Πέτρου: «ἐλευθερίαν ἑαυτοῖς ἐπαγγελλόμενοι, αὐτοὶ δοῦλοι ὑπάρχομεν τῆς φθορᾶς» (Β΄ Πέτρ. β΄ 19)... Δὲν ὑπερβάλλει, λοιπόν, ἡ Ὀρθοδοξία, ὅταν διακηρύσσει, ὅτι μόνο οἱ Ἅγιοι μποροῦν νὰ κάμουν εἴτε πνευματικὸ εἴτε κοινωνικὸ ἀγῶνα μὲ συνέπεια καὶ ὅσοι ἀγωνίζονται νὰ μείνουν κοντὰ στοὺς Ἁγίους. Γιατί οἱ Ἅγιοι ἔχουν μάθει νὰ ὑποτάσσονται στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, νὰ ὑποτάσσουν τὸ θελημά τους στὸ θέλημα Ἐκείνου, γιὰ νὰ μποροῦν -ἐνισχυμένοι ἀπὸ τὴν ζωοποιὸ Χάρη Του- νὰ ἐκλέγουν πάντα τὸ δρόμο τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας, τῆς μόνης γνήσιας καὶ ἀληθινῆς.

ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΗ Η ΑΝΑΓΚΗ ΣΥΓΚΛΗΣΕΩΣ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἔννοιας τῆς «οἰκογένειας» ἀπὸ τὸ Κράτος, ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένο κατὰ τὸ Σύνταγμα νὰ τὴν προστατεύει καὶ ἡ ὁποία, μὲ τὸ ἐπίμαχο προϊὸν τοῦ νομοθετικοῦ σωλῆνα, μετατρέπεται σὲ ἁπλὸ συνεταιρισμὸ καὶ οἱ σύζυγοι σὲ συνεταίρους ἢ ἀντισυμβαλλόμενους» καὶ τὴν ἀνακαλεῖ εἰς τὴν τάξιν γράφων ὅτι ἐπειδὴ τὸ θέμα **«ἀφορᾶ σὲ ἀνθρώπινες ζωές, ἐνηλίκων καὶ παιδιῶν, τὸ πρόβλημα τῆς ἀνεύθυνης δημιουργίας σχέσεων καὶ παιδιῶν δὲν μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπίζεται ἀπὸ τὴν Πολιτεία μὲ τὴν νοοτροπία προσωρινῶν τακτοποιήσεων, ὅπως ἀντιμετωπίζεται ἡ αὐθαίρετη δόμηση οἰκοδομῶν»!**

8. Ἰδιαιτέρως ἐπισημαίνει εἰς τὴν Ἐπιστολήν του ὁ κ. Ἱερώνυμος τὴν **«ὁμοφυλοφιλικὴ συμβίωση»** καὶ ὅτι, πέραν τῆς ἀντιχριστιανικῆς συστάσεώς της πρέπει ἡ Κυβέρνησις νὰ ἀναλογισθῇ τὰς εὐθύνας ποὺ θὰ ἐπωμισθῇ, **«ἐὰν καθιστώντας θεσμὸ τοῦ κράτους μας τὴν "ὁμοφυλοφιλικὴ συμβίωση", εἶναι ἕτοιμη νὰ προχωρήσει καὶ στὸ ἑπόμενο βῆμα τῆς "ὁμοφυλοφιλικῆς οἰκογένειας", γιὰ τὴν ὁποία ἡ ἴδια θὰ ἔχει δημιουργήσει τὶς ἀξιακὲς προϋποθέσεις διεκδικήσεώς της, ἀφοῦ εἰσάγει ρητῶς πλέον διατάξεις γιὰ τὸ σύμφωνο συμβιώσεως μέσα στὸ βιβλίο τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα γιὰ τὸ οἰκογενειακὸ δίκαιο»**.

Ἡ πλήρης ἐπιστολὴ τοῦ Μακαριωτάτου κ. Ἱερωνύμου ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἐπιστολὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στὸν Ὑπουργὸ Δικαιοσύνης κ. Ν. Παρασκευόπουλο γιὰ τὴν προτεινόμενη ἐπέκταση τοῦ "συμφώνου συμβιώσεως" (12/6/2015)

Πρωτ. 2813 Ἀριθμ. Διεκπ. 1322
Ἀθήνῃσι 12η Ἰουνίου 2015

Πρός τόν Ἀξιότιμο κ. Νικόλαο Παρασκευόπουλο Ὑπουργό Δικαιοσύνης, Διαφάνειας καί Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων Ἐνταῦθα
Ἀξιότιμε κ. Ὑπουργέ,

Μέ τήν εὐκαιρία τῆς πρώτης ἐπισήμου ἐπικοινωνίας, σᾶς εὐχόμεθα καλή ἐπιτυχία καί εὐόδωση τῆς θητείας σας στό κρίσιμο καί πολυεύθυνο χαρτοφυλάκιο, τό ὁποῖο σᾶς ἀνέθεσε ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Συνοδικῇ Ἐντολῇ καί Ἐξουσιοδοτήσει, ἀπευθυνόμεθα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς θέσεως στή δημοσιότητα τῆς νομοθετικῆς πρωτοβουλίας τοῦ παρ' ὑμῖν Ὑπουργείου γιά τό λεγόμενο «σύμφωνο συμβιώσεως», ὥστε νά θέσουμε ὑπ' ὄψιν σας τούς προβληματισμούς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κάποιοι ἀπό τούς ὁποίους δέν ἀφοροῦν μόνον στούς νεωτερισμούς τοῦ νέου νομοσχεδίου, ἀλλά στό σύμφωνο ὡς θεσμό, ὡς συνολική ἐπινόηση τοῦ νομοθέτη ἤδη ἀπό τό 2008, ὅταν θεσπίσθηκε στήν χώρα μας, χωρίς πάντως νά ὑπάρχει εἰδική ὑποχρέωση τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας ἀπό κανένα διεθνές κείμενο.

Προλογίζοντας ἐπισημαίνουμε, σχετικῶς πρός τήν προτεινόμενη ἐπέκταση τοῦ «συμφώνου συμβιώσεως» στά ὁμόφυλα ζευγάρια, ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπιθυμεῖ νά ἐπαναλάβει καί νά καταστήσει σαφές, ὅπως εἶχε πράξει κατά τήν ἀρχική νομοθέτηση τοῦ συμφώνου τό 2008, ὅτι διαφωνεῖ συνολικῶς μέ τό «σύμφωνο συμβιώσεως», ἐν γένει καί καθ' ἑαυτό.

Καί τοῦτο διότι ἡ Ἐκκλησία τάσσεται ὑπέρ τοῦ χριστιανικοῦ γάμου, προτρέποντας τά ζευγάρια νά ἑνώσουν τίς ζωές τους μέσα σέ μία εὐλογημένη ἀπό τόν Θεό ἔγγαμη σχέση ἀγάπης. Ὁποιαδήποτε ἄλλη μορφή συμβιώσεως ἐκτός χριστιανικοῦ γάμου, εἴτε «πολιτικός γάμος» εἴτε «σύμφωνο συμβιώσεως», ἀπορρίπτεται ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο, ὄχι ἐπειδή ἡ Ἐκκλησία ἐξαντλεῖται σέ στεῖρα ἄρνηση τῆς ἐποχῆς, ἀλλά διότι ἔχει τή δική της θετική καί διαχρονική πρόταση πρός τόν ἄνθρωπο, γιά νά ἔχει πληρότητα στή ζωή του. Στήν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία πιστώνεται ἱστορικά ὅτι παρέλαβε τό προχριστιανικό περιεχόμενο τοῦ γάμου καί τόν μετέτρεψε ἀπό διαδικασία ἀγοραπωλησίας τῆς γυναίκας σέ «Μυστήριο μέγα», ὅπως τό ὀνομάζει ὁ Παῦλος στήν «Πρός Ἐφεσίους» ἐπιστολή του (ε΄, 32), σέ ὁμότιμη σχέση συναρπαγῆς ἄνδρα καί γυναίκας καί καταργήσεως τοῦ «ἐγώ», ὅμοια μέ τήν ἀγαπητική σχέση πού ὁ Νυμφίος Χριστός ἔχει μέ τήν Ἐκκλησία Του.

Παρ' ὅτι λοιπόν τό «σύμφωνο συμβιώσεως» καμμία σχέση δέν ἔχει μέ τόν γάμο, [illegible] βιώσεως.

Πρώτον, ἐπειδή ἡ πολιτική (ἔπρεπε νά) εἶναι καί ἄσκηση ἠθικῆς [illegible] πολιτ[illegible] δημοσ[illegible] στέλν[illegible] μέσω [illegible] ως»: [illegible] στήν [illegible] λων λ[illegible] τος θ[illegible] στατο[illegible] μιά δ[illegible] ἔγγαμ[illegible] ὁποία [illegible] πει σ[illegible] μέ τόν [illegible] συνετ[illegible]

Αὐτή ἡ σκαιά ἀπομίμηση τοῦ γάμου ἀπευθύνεται σέ ὅσους θέλουν νά δημιουργήσουν σχέση καί οἰκογένεια ξεγελώντας τόν ἑαυτό τους ὅτι δέν ἀναλαμβάνουν κάποια σοβαρή εὐθύνη, πού θά τούς ἀκολουθεῖ ἐφ' ὅρου ζωῆς, καί ὅτι μποροῦν ἀνά πᾶσα στιγμή νά ἀποφύγουν τίς δυσκολίες. Ἔτσι, ὁ δημοκρατικός νομοθέτης παραπλανᾶ τούς πολίτες ὅτι δῆθεν τό πρόβλημα τῆς ρευστότητας καί τῆς ἀποτυχίας τῶν σημερινῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων ἔγκειται στήν νομική τους μορφή ὡς «γάμου» ἤ ὡς μή ἔγγαμης «συμβιώσεως». Υἱοθετεῖ δηλαδή τό Κράτος τήν πλαστή εἰκασία ὅτι τό θεσμικό ἀντίδοτο στό σύγχρονο πρόβλημα τῆς ἀνασφάλειας τῶν ἀνθρώπινων σχέσεων εἶναι ἡ «μή ἔγγαμη» συμβίωση, ἐνῶ τό πραγματικό ζήτημα βρίσκεται στήν ἀπουσία βάθους, εἰλικρίνειας, σοβαρότητας καί ἀληθινῆς ἀγάπης, στήν ἔλλειψη διαθέσεως γιά τήν παραμικρή κατάργηση τοῦ ἐγωισμοῦ καί προσχώρηση στό «ἐμεῖς».

Μέσα σ' αὐτήν τήν μορφή ἐξώγαμης συμβιώσεως φυσικά μποροῦν νά γεννηθοῦν παιδιά, γιά τά ὁποῖα ὁ θεσμός τοῦ συμφώνου ἀναγνωρίζει ὡς πατέρα τους τόν «συμβαλλόμενο» ἄνδρα, πού ἔχει ὑπογράψει «ἰδιωτικό συμφωνητικό» μέ τήν «ἀντισυμβαλλόμενη» μητέρα τους. Προβλέπεται ὅμως ὅτι ἡ συμβίωση αὐτή, πού συμφωνεῖται ἐνώπιον συμβολαιογράφου, δέν ἔχει καμία ὑποχρεωτική ἐλάχιστη διάρκεια, δέν ὑπάρχει ἀνώτατος ἐπιτρεπτός ἀριθμός συμφώνων συμβιώσεως γιά κάποιον, ἐνῶ λύεται ἀνά πᾶσα στιγμή μέ ἁπλῆ ἐξώδικη δήλωση τοῦ ἑνός μέρους πρός τό ἄλλο. Τά παραπάνω χαρακτηριστικά παρέχουν τίς ἐνδείξεις τοῦ αὐτοκαταστροφικοῦ μοντέλου ζωῆς, πού εἰσηγεῖται τό «σύμφωνο συμβιώσεως»: δέν ἔχει σημασία «τίς πταίει», δέν ὑπάρχει κἄν ἡ ἔννοια τῆς εὐθύνης καί τῆς ὑπαιτιότητας, ὅπως στό γάμο, ἀντίθετα ὁποιοσδήποτε μπορεῖ νά ἀποχωρήσει ὁποτεδήποτε, ἐπειδή ἁπλῶς ἄλλαξε γνώμη καί νά συνάψει διαδοχικῶς ἀπεριόριστα σύμφωνα συμβιώσεως. Πρακτικά, ἡ εὐκολία συνάψεως καί λύσεως τοῦ συμφώνου συμβιώσεως, χωρίς μάλιστα ἀριθμητικό περιορισμό, φέρνει τήν Ἑλλάδα, σέ θεσμικό ἐπίπεδο, πολύ κοντά στήν νόμιμη πολυγαμία τῶν μουσουλμανικῶν κοινωνιῶν. Ἐπιπλέον τό σύμφωνο συμβιώσεως, ἄν καί διαφημίζεται ὡς νομοθετική πρόοδος, ἀποτελεῖ οὐσιαστικά ἐπιστροφή στήν ρωμαϊκή ἐποχή καί στόν ὁμόλογο θεσμό τῆς «παλλακείας», πού χρησιμοποιήθηκε ἀπό ὅσους συμβίωναν χωρίς πρόθεση ἔγγαμης συμβιώσεως.

Μέσα ὅμως στά σημερινά συμφραζόμενα, τό νομοθέτημα, ἀκολουθώντας ἕνα ἀκραῖο καπιταλιστικό μοντέλο τοῦ ἀτομιστῆ καταναλωτῆ ἀνθρώπου, πού ἔχει μόνο δικαιώματα στήν προσωπική εὐδαιμονία, χωρίς καμία εὐθύνη καί ὑποχρέωση, ἀποτελεῖ νεοφιλελεύθερη ἐπιβράβευση τῆς ἀνευθυνότητας στίς διαπροσωπικές σχέσεις καί τίς ὑποβιβάζει σέ ἁπλῆ συναλλαγή ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου. Ἡ μεγαλύτερη ἀπαξία τοῦ «συμφώνου συμβιώσεως», ἡ ὁποία πρέπει νά γίνει ἀντιληπτή ἀσχέτως, ἐάν κανείς πιστεύει ἤ ὄχι στό μήνυμα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὅτι δίνει τό δικαίωμα ἐγκαταλείψεως τοῦ συντρόφου καί τῶν τυχόν παιδιῶν, σάν νά πρόκειται γιά ὑπαναχώρηση ἀπό κάποια ἐπιπόλαια ἀγορά καταναλωτικοῦ προϊόντος.

Δεύτερον, τό ἐπίκεντρο τῆς ἀνησυχίας μας ἀποτελεῖ ἡ ἴδια ἡ ἀλλοίωση τῆς ἔννοιας τῆς «οἰκογένειας» ἀπό τό Κράτος, πού εἶναι ὑποχρεωμένο κατά τό Σύνταγμα νά τήν προστατεύει καί ἡ ὁποία, μέ τό ἐπίμαχο προϊόν τοῦ νομοθετικοῦ σωλῆνα, μετατρέπεται σέ ἁπλό συνεταιρισμό καί οἱ σύζυγοι σέ συνεταίρους ἤ ἀντισυμβαλλόμενους. Τὸ Κράτος λοιπόν μή ἀρκούμενο στήν ὑφιστάμενη δυνατότητα ἀναγνωρίσεως τῆς πατρότητας γιά τά τέκνα ἐκτός γάμου, προχωρεῖ πλέον καί στήν θέσπιση τῆς «ἐξώγαμης οἰκογένειας». Οἱ λόγοι, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων οἱ κοινωνίες διαχρονικά περιέβαλαν μέ νομικό κῦρος τό γάμο καί μέ αὐστηρές διατυπώσεις τήν σύσταση καί τή διάλυση τῆς οἰκογένειας ἦταν, μεταξύ ἄλλων, ἡ ἀνάδειξη τοῦ ἀγαθοῦ τῆς συζυγικῆς πίστεως καί ἡ ἀξίωση τῆς Πολιτείας γιά αἴσθημα εὐθύνης τῶν γονέων ἀπέναντι στά παιδιά, τόσο γιά λόγους ἠθικῆς τάξεως, ὅσο καί γιά λόγους κοινωνικῆς συνοχῆς. Τό γεγονός ὅτι σήμερα καί ἡ συζυγική πίστη καί ἡ ὑπεύθυνη ἀνατροφή τῶν παιδιῶν συμβαίνει νά ἔχουν πληγεῖ, καί μέσα στόν χριστιανικό γάμο, δέν νομίζουμε ὅτι ἀποτελεῖ ἐπαρκῆ δικαιολογία τῆς Πολιτείας γιά μιά βολική ἐπισημοποίηση τῆς ἀποτυχίας τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου νά κρατήσει σχέσεις ζωῆς καί νά ἀναλάβει εὐθύνες. Ἐκτός καί ἐάν ἡ πολιτική ἀντίληψη τοῦ νομοθέτη εἶναι ὅτι τό Κράτος ὀφείλει νά παραμένει ἁπλός παρατηρητής, πού δέν πρέπει νά παρεμβαίνει στό κοινωνικό γίγνεσθαι ἤ ἀκόμα νά δίνει καί ὤθηση στόν κατήφορο, προκειμένου νά μή κατηγορηθεῖ γιά συντηρητισμό ἤ ὅτι δέν εἰσακούει τό «μήνυμα τῆς ἐποχῆς».

Ἡ ὕπαρξη ἤ μή σταθερῶν οἰκογενειῶν δέν μπορεῖ νά ἀντιμετωπίζεται ἀπό τόν νομοθέτη μόνον ὡς ἀπόρροια τῆς ἐλευθερίας καί ἰδιωτικότητας τῶν πολιτῶν, ὥστε νά τούς παρέχεται τό νομικό δικαίωμα δημιουργίας ἀσταθῶν καί ρευστῶν ἑνώσεων, ἀντί οἰκογενιῶν. Ὀφείλει νά ἀπασχολεῖ τό Κοινωνικό Κράτος ἡ συντήρηση τοῦ οἰκογενειοκεντρικοῦ χαρακτήρα τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, ὄχι μόνο ὡς ἀποτέλεσμα ὑλικῶν συνθηκῶν, ἀλλά καί μέσῳ τῆς κατάλληλης ἀγωγῆς ὑπεύθυνων πολιτῶν, τήν ὁποία κάθε ἄλλο παρά προάγει ὁ θεσμός τοῦ «συμφώνου συμβιώσεως». Ἐπειδή ἀφορᾶ σέ ἀνθρώπινες ζωές, ἐνηλίκων καί παιδιῶν, τό πρόβλημα τῆς ἀνεύθυνης δημιουργίας σχέσεων καί παιδιῶν δέν μπορεῖ νά ἀντιμετωπίζεται ἀπό τήν Πολιτεία μέ τήν νοοτροπία προσωρινῶν τακτοποιήσεων, ὅπως ἀντιμετωπίζεται ἡ αὐθαίρετη δόμηση οἰκοδομῶν.

Τρίτον, δεδηλωμένος ἀπό καιρό στόχος τοῦ ὀργανωμένου ἀκτιβισμοῦ γύρω ἀπό τήν θέσπιση συμφώνου συμβιώσεως ὁμόφυλων ζευγαριῶν δέν εἶναι μόνον ἡ νομική ἀναγνώριση τῆς συμβιώσεώς τους, ἀλλά περαιτέρω ἡ κατοχύρωση δικαιώματος γιά ἀπό κοινοῦ ἄσκηση γονικῆς μέριμνας παιδιῶν (μέσα ἀπό υἱοθεσίες, παρένθετες μητέρες κ.λπ.) ἀπό ὁμόφυλα ζευγάρια. Ἡ Πολιτεία πρέπει νά ἀποφασίσει, ἀπό τώρα, ἐάν καθιστώντας θεσμό τοῦ κράτους μας τήν «ὁμοφυλοφιλική συμβίωση», εἶναι ἕτοιμη νά προχωρήσει καί στό ἑπόμενο βῆμα τῆς «ὁμοφυλοφιλικῆς οἰκογένειας», γιά τήν ὁποία ἡ ἴδια θά ἔχει δημιουργήσει τίς ἀξιακές προϋποθέσεις διεκδικήσεώς της, ἀφοῦ εἰσάγει ρητῶς πλέον διατάξεις γιά τό σύμφωνο συμβιώσεως μέσα στό βιβλίο τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα γιά τό οἰκογενειακό δίκαιο. Κατά τόν ἴδιο τρόπο, ὅταν ἡ Πολιτεία τό 2008 καθιέρωσε τό «σύμφωνο συμβιώσεως» μεταξύ ἑτερόφυλων ζευγαριῶν, δέν εἶχε ἀναλογισθεῖ ἀπό τότε ποιά θά ἦταν ἡ ἀπάντηση ἀπέναντι στά αἰτήματα γιά τήν ἐπέκτασή του στούς ὁμοφυλοφίλους καί τήν ἐν τῷ μεταξύ ἐκδοθεῖσα καταδικαστική ἀπόφαση τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου.

Τίς ἀνωτέρω παρατηρήσεις καί ἀνησυχίες σᾶς ὑποβάλλομε ἐπειδή, ὅπως καί ἡ Πολιτεία, ἔτσι καί ἡ Ἐκκλησία διακονεῖ τόν Ἄνθρωπο, ἄν καί μέ ἄλλη στόχευση, τόν ἁγιασμό τῆς ζωῆς του. Ἡ ἐσχατολογική ὀπτική καί ἡ δισχιλιετής πορεία τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἔχει δώσει τή δυνατότητα μακρόπνοης θεωρήσεως ἀπέναντι στό πολιτειακό ἀξιακό σύστημα ὑπεράνω τῶν προσκαίρων ἀναγκῶν, πού αὐτό συχνά νομίζει ὅτι ἐξυπηρετεῖ. Πέραν τοῦ γεγονότος ὅτι τό σύμφωνο συμβιώσεως ἀποτελεῖ ὀπισθοδρόμηση σέ ἔθιμα καί θεσμούς εἰδωλολατρικῶν ἐποχῶν, ὀφείλουμε, ἐκ λόγων ἀγάπης γιά τόν Ἄνθρωπο, νά προειδοποιήσουμε τήν Πολιτεία ὅτι τό ἐπίμαχο «συμφωνητικό» παρασύρει σέ ἀπατηλή διέξοδο ὅλους ὅσους στοχεύει νά βοηθήσει· εἶναι ἕνα πιστοποιητικό καθωσπρεπισμοῦ, πού κινεῖται μακριά ἀπό τήν ἀλήθεια καί θά περιπλέξει τίς ζωές τους σέ χειρότερες περιπέτειες.

Μέ τήν πεποίθηση ὅτι τυγχάνει τῆς κατανοήσεώς σας ἡ σημασία τῶν ὡς ἄνω ἐκτεθέντων, καί μέ τήν ἐλπίδα ὅτι στόν σχεδιασμό καί στίς ἀποφάσεις σας θά συνεξετάσετε τίς σχετικές θέσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σᾶς ἀπευθύνουμε τήν εὐχή ὁ Θεός νά σᾶς εὐλογεῖ καί νά σᾶς ἐνισχύει στά εὐθυνοφόρα καθήκοντά σας.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ,
Πρόεδρος
Ὁ Ἀρχιγραμματεύς
† Ὁ Μεθώνης Κλήμης»

«Δάσκαλε πού δίδασκες καί νόμο δέν ἐκράτεις»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Ἀδελφῶν τῆς Ὠκεανίας, Brother Peter Clinch, δήλωσε ὅτι "εἶναι πολύ πολύπλοκη καί μακρόχρονη διαδικασία ἡ ἀποβολή κάποιου ἀπό τούς κόλπους τῶν Χριστιανῶν Ἀδελφῶν".

Βέβαια ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔχει φυγαδευθεῖ πρό πολλοῦ ἀπό τούς αἱρετικούς παπικούς καί προτεστάντες καί ἔτσι τά μυστήρια τους ἔχουν χάσει τό κῦρος, ἡ δέ ἱερωσύνη τους εἶναι φαινομένη. Στήν Ὀρθόδοξη ὅμως Ἐκκλησία, πού κατέχει τήν Ἀλήθεια, ἐπειδή τείνει νά ἐκκοσμικευθεῖ καί ὁ λαός ἔχει μείνει ἀκατήχητος, ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού ἀνέχονται [illegible] βονται τήν ἱερωσύνη, ἄν καί εἶναι [illegible]. Ἀλλά καί κάποιοι ποιμένες δέν βρίσκονται στό ὕψος πού θέλει ὁ Χριστός καί ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ τό πρόβλημα τῆς ὁμοφυλοφιλίας εἶναι πολύ ἔντονο καί στήν Ἐκκλησία μας, ὅπως εἶπε καί Ἱεράρχης. Εἶναι ὅμως ἐπιτακτική ἀνάγκη οἱ ἱερεῖς νά εἶναι, εἰδικά στήν ἐποχή μας, πνευματικά ἄξιοι καί ἠθικά ἄμεμπτοι, ἀγωνιστές, ἀφιλοχρήματοι, ἀφιλόδοξοι καί προπάντων ἀφιλήδονοι καί νά χαρακτηρίζονται γιά τήν θυσιαστική τους ἀγάπη πρός τόν Κύριο καί πρός τόν λαό Του, γιά νά εἰσακούεται ὁ λόγος τους καί νά μεταμορφώνουν τόν σύγχρονο ἄνθρωπο ὥστε καί ἡ κριτική τῶν κληρικῶν πρός τούς ἀνήθικους νόμους, πού ψηφίζει ἡ Πολιτεία, ὅπως τό "Σύμφωνο Συμβίωσης", νά διεγείρει τόν λαό πρός ἀντίσταση, γιά νά μή κατηγορηθεῖ ἡ Ἐκκλησία «Δάσκαλε πού δίδασκες καί νόμο δέν ἐκράτεις».

Γ.Κ.Τ.

Συνεδρίασεν ἡ Δ.Ι.Σ. διὰ τὴν «Νομοθετικὴ Πρωτοβουλία περὶ τοῦ νέου συμφώνου συμβιώσεως»

Ἡ Δ.Ι.Σ. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνεδρίασεν ἐκτάκτως διὰ τὸ φλέγον ζήτημα τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ συμφώνου συμβιώσεως. Ἡ ἀνακοίνωσις ἐπικροτεῖ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Μακαριωτάτου καὶ δηλώνει ὅτι ἡ Δ.Ι.Σ. ἐμμένει εἰς τὰ ὅσα εἶχε καταθέσει τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 2013, ὅταν ἀρχικῶς ἐτέθη τὸ ζήτημα περὶ τοῦ «συμφώνου συμβιώσεως».

Ὁ «Ο.Τ.» θεωρεῖ ὅτι μετὰ καὶ τὴν παράκλησιν Ἱεραρχῶν διὰ σύγκλησιν Ἱεραρχίας δὲν πρέπει νὰ ὑπάρξη καμία χρονοτριβή. Τὸ ζήτημα ἐσφαλμένως καὶ παραπλανητικῶς προβάλλεται ὡς μία ἁπλῆ ἐπέκτασις τοῦ τεθεσπισμένου συμφώνου. Πρόκειται περὶ τελείως διαφορετικῆς διαστάσεως τοῦ ζητήματος, καθὼς δὲν θεσμοθετεῖται μόνον ἡ ἀνομία, ὡς προηγουμένως, ἀλλὰ ἐπιχειρεῖται ἀνατροπὴ τῶν κοινωνικῶν καὶ ἀνθρωπολογικῶν θεμελίων.

Παραθέτομεν ὁλόκληρον τὸ ἀνακοινωθέν:

«Συνῆλθε σήμερα 19.6.2015 σὲ συνεδρίαση ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος προκειμένου νὰ ἀσχοληθεῖ μὲ τὸ βασικὸ θέμα τῆς ἡμερησίας διατάξεως «Νομοθετικὴ Πρωτοβουλία περὶ τοῦ νέου συμφώνου συμβιώσεως».

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Συνεδρίας ἀνεγνώσθησαν: α) ἡ ὑπ' ἀριθμ. 2813/1322/12.6.2015 ἐπιστολὴ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου Β΄ πρὸς τὸν Ἀξιότιμο κ. Ν. Παρασκευόπουλο, Ὑπουργὸ Δικαιοσύνης, Διαφάνειας καὶ Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων, μὲ τὴν ὁποία ὑποβάλλονται παρατηρήσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ τοῦ δημοσιευθέντος κειμένου νομοθετικῆς πρωτοβουλίας τοῦ ἐν λόγῳ Ὑπουργείου, β) ἡ ἀπὸ 18.6.2015 ἐπιστολὴ τοῦ ἀνωτέρω κ. Ὑπουργοῦ πρὸς τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο καὶ γ) ἡ ὑπ' ἀριθμ. 290/15.6.2015 ἐπιστολὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου, μὲ τὴν ὁποία ζητεῖται ἡ ἔκτακτη σύγκληση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοῦ θέματος.

Στὸ πλαίσιο τῆς διαλογικῆς συζητήσεως μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Δ.Ι.Σ., οἱ Σεβασμιώτατοι Συνοδικοὶ Σύνεδροι ἐπεκρότησαν τὶς ἐκφρασθεῖσες μὲ τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴ τοῦ Μακαριώτατου ἀπόψεις ὡς ἐκφράζουσες τὴν θεολογία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐξῆραν τὴν σημασία τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας ὡς κυττάρου οἰκοδομῆς τῆς κοινωνίας.

Ἐκτενὴς ἀναφορὰ ἔγινε στὶς ἀποφάσεις τῆς τακτικῆς Συνεδρίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Ὀκτωβρίου 2013, ὁπότε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀσχολήθηκε ἀναλυτικῶς μὲ τὸν θεσμὸ τῆς οἰκογενείας στὸ πλαίσιο τῆς σύγχρονης κρίσης. Εἰδικότερα μνημονεύθηκε ἡ εἰσήγηση τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νέας Σμύρνης κ. Συμεὼν μὲ θέμα «Ἐκτροπαὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ θεσμοῦ εἰς τὴν σημερινὴν πραγματικότητα – νομικαί, ἠθικαὶ καὶ κοινωνικαὶ προεκτάσεις», ἡ ὁποία ἔγινε ὁμοφώνως δεκτὴ ἀπὸ τὸ Ἱερὸ Σῶμα.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος, κατὰ τὴν σημερινὴ Συνεδρίαση, ἐμμένει καὶ ἐπικαιροποιεῖ τὴν ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Συνεδρίας τῆς 17.10.2013, κατὰ τὴν ὁποία ἐπεσημάνθη ὅτι:

«… σύγχρονα σχήματα ὀργάνωσης τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων –ἐναλλακτικὲς μορφὲς οἰκογενείας – γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν θεολογία τῆς περὶ γάμου καὶ οἰκογενείας συνιστοῦν "ἐκτροπές" τοῦ οἰκογενειακοῦ θεσμοῦ, ὅπως αὐτὸς διαμορφώθηκε καὶ λειτούργησε ἐπὶ αἰῶνες στὴν ζωὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος.

Ὁ γάμος καὶ ἡ οἰκογένεια, γεγονὸς κατ' ἐξοχὴν ἐκκλησιαστικὸ καὶ κοινωνικὸς θεσμὸς θεμελιώδους σημασίας, γίνεται, ὅλο καὶ περισσότερο, ἀτομικὴ ὑπόθεση ποὺ ἐντάσσεται στὴν σφαῖρα τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου.

Φαινόμενα – "ἐκτροπές" ἐξαιρετικὰ ἐπίκαιρα καὶ γιὰ τὴν ἑλληνικὴ πραγματικότητα, εἶναι ὁ πολιτικὸς γάμος, ἡ μονογονεϊκὴ οἰκογένεια, ἡ ἐλεύθερη συμβίωση καὶ ὁ λεγόμενος γάμος τῶν ὁμοφυλοφίλων».

Ἡ ἀνωτέρω Ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας θεωρεῖται σταθερὴ καὶ ἀμετάκλητη.

Διευκρινίζεται ὅτι ἀφετηρία τῶν θέσεων τῆς Ἐκκλησίας στὸ ἀνωτέρω ζήτημα εἶναι ὁ σεβασμὸς τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ εἶναι κέντρο τῆς ὀρθόδοξης Θεολογίας, ἀλλὰ καὶ θεμελιώδης ἀρχὴ στὸ ἑλληνικὸ Σύνταγμα. Ἀπὸ τὸν σεβασμὸ στὴν ἱερότητα τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου ἀπορρέει ἡ ἀπόρριψη ὁποιουδήποτε θεσμοῦ – ὑποκατάστατου, ὅπως τὸ σύμφωνο συμβίωσης, μὲ τὸν ὁποῖο ἐπιχειρεῖται ὁ ὑποβιβασμὸς τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς στὸ ἐπίπεδο τῶν ἀστικῶν συναλλαγῶν, γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῶν ὁποίων ἀρκεῖ μία ἁπλὴ ἀλλαγὴ γνώμης τῶν συμβαλλομένων.

Ἐπίσης ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἀποφάσισε τὴν ἔκδοση φυλλαδίου «Πρὸς τὸν Λαὸ» μὲ σκοπὸ νὰ τὸν ἐνημερώσει ἐκτενέστερα γιὰ τὴν ἐπιχειρούμενη ἀλλοίωση τῆς ἔννοιας τῆς «οἰκογένειας» καὶ τὶς ἠθικὲς καὶ κοινωνικὲς συνέπειες τοῦ συμφώνου συμβίωσης ἐν γένει.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου διὰ τὸ Σύμφωνον Συμβιώσεως

Τὴν 22αν Ἰουνίου 2015 ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ἐξέδωσε ἐγκύκλιον κατὰ τῆς θεσμοθετήσεως τοῦ λεγομένου συμφώνου συμβιώσεως. Εἰς τὴν ἐγκύκλιον σημειώνεται ὅτι ἡ μόνη ἀποδεκτὴ συμβίωσις ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς εἶναι αὐτὴ ἐντὸς τοῦ γάμου, ὅτι ὅποιος εἶναι ὁμοφυλόφιλος πρέπει νὰ ἀγωνισθῆ κατὰ τοῦ πάθους του καὶ ὅτι ἡ προσπάθεια θεσμοθετήσεως συμφώνου συμβιώσεως διὰ τοὺς ὁμοφύλους συνιστᾶ τελείαν διαστροφήν. Ἐπίσης, τονίζεται ὅτι ἡ Πολιτεία πρέπει νὰ διαπαιδαγωγῆ τὸν λαόν, νὰ περιφρουρῆ τὸν θεσμὸν τῆς οἰκογενείας, μάλιστα πολὺ περισσότερον εἰς ἕνα λαόν, ὁ ὁποῖος ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἐθνικήν του ἐπιβίωσιν. Παραθέτομεν ὁλόκληρον τὴν ἐγκύκλιον:

«Παντί τῷ Χριστεπωνύμῳ Πληρώματι τῆς Ἁγιωτάτης Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἐν ὄψει τῆς ἑτοιμασίας ἀπὸ τὴ Βουλὴ τῶν Ἀντιπροσώπων Νομοθεσίας γιὰ τὴ ρύθμιση τῆς ἐλεύθερης συμβίωσης ἀτόμων, ἐπιθυμοῦμε νὰ καταστήσουμε σ' ὅλους γνωστὲς τὶς θέσεις τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει, οὔτε καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχει δυνατότητα ἐπιβολῆς τῆς θέσης της στοὺς ἀνθρώπους. Κατὰ τὸ Κυριακὸ λόγιο, «ὅστις θέλει» ἀκολουθεῖ τὶς συμβουλές της. Ἔχει, ὅμως, πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφέρει τὴν ἄποψή της καὶ νὰ συμβουλεύει τοὺς πιστούς.

Γιὰ τὴν Ἐκκλησία δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ γίνει ἀποδεκτὴ ἡ συμβίωση δύο ἀνθρώπων ἐκτός τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου. Ἡ ἕνωση ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς στοχεύει στὴν πνευματικὴ τελείωση τῶν συζύγων, γι' αὐτὸ καὶ ἡ σχέση τους ἀνάγεται, μὲ τὸ μυστήριο τοῦ γάμου, στὴ σχέση Χριστοῦ καὶ Ἐκκλησίας (Ἐφ. 5, 32).

Ἡ Χριστιανικὴ διδασκαλία, πολὺ περισσότερο, δὲν μπορεῖ νὰ δικαιολογήσει τὴν ὁμοφυλοφιλία, οὔτε καὶ νὰ δεχθεῖ τὴ συμβίωση ὁμοφυλόφιλων ἀτόμων. Ἡ Ἁγία Γραφὴ ὁμιλεῖ γιὰ δύο φῦλα, «ἄρσεν καὶ θῆλυ», τὰ ὁποῖα δημιούργησε ὁ Θεός. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μιλᾶ ξεκάθαρα γιὰ τὴν καταδίκη τῆς ὁμοφυλοφιλίας: «Μὴ πλανᾶσθε... οὔτε πόρνοι, οὔτε εἰδωλολάτραι οὔτε ἀρσενοκοῖται....βασιλείαν Θεοῦ κληρονομήσουσι» (Α΄ Κορ. 6,9-10). Καὶ ἡ Ἐκκλησία συμβουλεύει ὅσους ἔχουν ροπή, ἢ ἐθισμό, πρὸς τὴν ὁμοφυλοφιλία, νὰ ἀγωνιστοῦν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ αὐτή, ὅπως ἀγωνίζονται καὶ γιὰ ἄλλα πάθη.

Ἀκόμα κι ἂν γινόταν δεκτὴ ἡ δικαιολογία ὅτι τὸ νομοσχέδιο ἀποσκοπεῖ στὴ ρύθμιση κοινωνικῶν προβλημάτων ἀνθρώπων ποὺ δὲν ἀνήκουν στὴν Ἐκκλησία, τὸ γεγονὸς ὅτι προνοεῖται ρύθμιση τῆς συμβίωσης ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου συνιστᾶ τελεία διαστροφή.

Ἔχουμε τὴ γνώμη ὅτι οἱ νόμοι πρέπει νὰ ἔχουν ὡς στόχο ὄχι ἁπλῶς τὴ ρύθμιση κοινωνικῶν διαφορῶν, οὔτε καὶ τὴν ἱκανοποίηση τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά, κυρίως, τὴ διαπαιδαγώγησή τους. Πολὺ περισσότερο δὲν μποροῦν οἱ νόμοι νὰ ἀνάγουν μίαν ἐκτροπὴ σὲ κανόνα δικαίου.

Νομοθετήματα ξένα πρὸς τὰ ἤθη τοῦ λαοῦ μας ἔχουμε τὴ γνώμη ὅτι πρέπει νὰ ἀποφεύγονται. Ἀκόμα καὶ σὲ λαοὺς ποὺ δὲν ἔχουν πρόβλημα ἐθνικῆς ἐπιβίωσης, τέτοια νομοθετήματα ἀμβλύνουν τὰ ἠθικὰ αἰσθητήρια τῶν ἀνθρώπων, καὶ συμβάλλουν στὴ διάλυση τῆς κοινωνίας. Πολὺ πιὸ καταστρεπτικὴ θὰ εἶναι γιὰ τὸ λαό μας, ποὺ ἀγωνίζεται γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀλλὰ καὶ τὴ φυσική του ἐπιβίωση στὴν πατρώα γῆ, εἰσαγωγὴ τέτοιων καταστάσεων. Θὰ ὁδηγηθοῦμε σὲ διάλυση τῆς οἰκογένειας, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ κύτταρο τῆς κοινωνίας μας, καὶ στὴ διαφθορά.

Καλοῦμε τὴ Βουλὴ τῶν Ἀντιπροσώπων νὰ ἀρθεῖ στὸ ὕψος τῶν περιστάσεων καὶ νὰ περιφρουρήσει τὶς ἀξίες καὶ τὰ ἤθη τοῦ λαοῦ μας. Ἀπευθυνόμαστε καὶ πρὸς ὅλους τοὺς πιστοὺς καὶ τοὺς προτρέπουμε νὰ παραμείνουν σταθεροὶ γύρω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, προστατεύοντας τὴ θρησκευτική, ἀλλὰ καὶ τὴν προσωπικὴ ἀξιοπρέπειά τους.

Ἐπικαλούμενοι τὸν θεῖον φωτισμὸν πρὸς ὅλους, εὐχόμεθα πλούσια τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ στὶς οἰκογένειες καὶ στὰ ἔργα σας.

Μετ' εὐχῶν διαπύρων

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Ἀρχιεπ. Κύπρου Χρυσόστομος

Καὶ τὰ λοιπὰ Συνοδικὰ Μέλη».

Η ΠΡΟΩΘΗΣΙΣ ΤΗΣ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑΣ ΔΙΑ ΠΑΡΕΛΑΣΕΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΣ ΕΠΕΚΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΥΜΦΩΝΟΥ ΣΥΜΒΙΩΣΕΩΣ ΕΓΕΙΡΕΙ:

Ἀντιδράσεις τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων

Ἀκολούθως δημοσιεύομεν μέρος τῶν ἀνακοινωθέντων:

Ὁ Σεβ. Ν. Σμύρνης Συμεών

«…1. Οἱ Χριστιανοὶ —ἀκόμη κι ἐκεῖνοι ποὺ διατηροῦν χαλαρὴ σχέση μὲ τὴν Ἐκκλησία— γνωρίζουμε ὅτι ὁ Θεὸς δημιούργησε δύο φῦλα, τὸν ἄνδρα καὶ τὴ γυναίκα. Τρίτο φῦλο δὲν ὑπάρχει…

2. …Ἡ ὁμοφυλοφιλία δὲν εἶναι θεμιτὴ σεξουαλικὴ ἐπιλογή, ἀλλὰ παρέκκλιση καὶ διαστροφὴ τῆς φύσεως. Εἶναι κατὰ τὸν λόγο τοῦ ἀποστόλου Παύλου βαρύ, θανάσιμο σαρκικὸ ἁμάρτημα τὸ ὁποῖο, ἂν ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸ διαπράττει δὲν μετανοήσει, τὸν ἀποκλείει ἀπὸ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ (Α΄ Κόρ. 6, 9-10).

3. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μητέρα… Σὲ καμιὰ περίπτωση ὅμως δὲν ἀποδέχεται καὶ δὲν συμβιβάζεται μὲ τὴν ἁμαρτία. Σὲ καμιὰ περίπτωση δὲν συναινεῖ ἡ ἐκτροπὴ ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς φύσεως ποὺ ὅρισε ὁ Θεός, νὰ γίνει «ἐλεύθερη ἐπιλογὴ» καὶ «δικαίωμα» τοῦ ἀνθρώπου. Σὲ καμιὰ περίπτωση δὲν συμφωνεῖ νὰ τίθεται σὲ ἰσότιμη λίγο-πολὺ θέση ὁ χριστιανικὸς γάμος ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς καὶ ἡ «ἐλεύθερη συμβίωση» εἴτε ἑτεροφύλων εἴτε ὁμοφυλοφίλων· ἡ εὐλογημένη χριστιανικὴ οἰκογένεια καὶ κάθε λογῆς «ἐναλλακτικὲς μορφὲς» οἰκογένειας, εἰσαγόμενα ὑποπροϊόντα ἀποχριστιανισμένων κοινωνιῶν.

4. Μὲ σεβασμὸ ἀλλὰ καὶ μὲ παρρησία ἀπευθύνομαι πρὸς τὴν Κυβέρνηση, τὰ κόμματα καὶ τοὺς βουλευτές μας. Τὸ θέμα, κύριοι, δὲν εἶναι παρωνυχίδα. Προωθώντας καὶ ψηφίζοντας, ὅσοι τελικὰ θὰ τὸ πράξετε, μία τέτοια ρύθμιση ἀναλαμβάνετε τεράστια εὐθύνη. Προτοῦ ἀποφασίσετε τί θὰ πράξετε, σκεφθεῖτε καλὰ τὸ μέλλον τῆς πατρίδας μας. Κοιτάξτε κατάματα τοὺς γονεῖς σας, ποὺ σᾶς ἔφεραν στὸν κόσμο καὶ τὰ παιδιά σας, ποὺ ἀνατρέφετε. Ὡς χριστιανοί, ὅσοι εἶστε, δὲν μπορεῖτε νὰ ἀγνοεῖτε τὴ χριστιανικὴ διδασκαλία, τὸ ἦθος τῆς Ἐκκλησίας, τὴν πνευματικὴ παράδοση αὐτοῦ τοῦ τόπου. Δὲν μπορεῖτε νὰ νομοθετεῖτε ἐρήμην τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεώς σας!

5. Ἡ σχέση σας μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία δὲν μπορεῖ νὰ περιορίζεται μόνο στὴν ἐπιδεικτικὴ παρουσία σας στὶς δοξολογίες καὶ τὶς λιτανεῖες. Ἐπιβάλλεται γιὰ λόγους συνέπειας καὶ ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὸν χριστιανικὸ λαὸ ποὺ σᾶς τιμᾷ μὲ τὴν ψῆφο του, ἡ σχέση αὐτὴ νὰ ἐκφράζεται καὶ στὴ Βουλή· τὴν ὥρα τῆς ψηφοφορίας ἐπὶ κρισίμων ζητημάτων, ποὺ συνδέονται στενὰ μὲ τὴ χριστιανικὴ πίστη καὶ τὴν εὐαγγελικὴ ἠθική.

Εἴθε νὰ πρυτανεύσουν ἡ ἐπίγνωση καὶ τὸ αἴσθημα εὐθύνης!».

Ὁ Σεβ. Πειραιῶς Σεραφείμ

«…Εἶναι ἐμφανέστατη ἡ προσπάθεια τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργείου νά ὑποκαταστήσει τόν ἱερό θεσμό τοῦ γάμου μέ νομικές προβλέψεις πού ἀντιμετωπίζουν τήν κακοδαιμονία τοῦ ἰσχύοντος νομικοῦ πλαισίου γιά τό σύμφωνο συμβίωσης ἑτεροφύλων πού ἔχει μεταβάλει τό τιμιώτατο ἀνθρώπινο πρόσωπο σέ χρηστικό ἀντικείμενο, πού μετά τή χρήση μπορεῖς εὔκολα νά πετάξεις στόν κάλαθο τῶν ἀχρήστων…

Μέ τό ὑπό διαβούλευση νομοθέτημα, πού ἀποτελεῖ συνέχεια τοῦ λεγόμενου ἀντιρατσιστικοῦ νόμου τῆς συγκυβέρνησης Νέας Δημοκρατίας-Πασόκ, μέ τόν ὁποῖο θεσμοθετήθηκε καί «ἕτερος» γενετήσιος προσανατολισμός στήν ἀνθρώπινη φύση, ὁλοκληρώνεται ἡ θεσμοθέτηση ἀπό τήν Ἑλληνική ἔννομη τάξη τῆς ἀνατροπῆς τῆς ἀνθρώπινης ὀντολογίας καί φυσιολογίας καί ἀπενοχοποιεῖται ἡ παράχρηση τῶν σωματικῶν ὀργάνων τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους μέ φαιδρότατο στρουθοκαμηλισμό, γιατί φυσικά ἡ φυσιολογία τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος εὐτυχῶς δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τίς ἰδεοληψίες τῶν συντακτῶν τοῦ νομοσχεδίου, ἀλλά ἀπό τήν νομοτέλεια τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ, γι' αὐτό καί οἱ ἐπιπτώσεις ἀπό τήν παράχρηση εἶναι ἄμεσες καί τραγικές κατά τό Εὐαγγελικό λόγιο «Οὐκ οἴδατε ὅτι ναός Θεοῦ ἐστε καί τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν; 17 εἴ τις τόν ναόν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός· ὁ γάρ ναός τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἵτινές ἐστε ὑμεῖς». (Α΄Κορ. Γ16-17).

Ταπεινῶς θά συνεβούλευα τόν κ. Ὑπουργό καί τόν κ. Γεν. Γραμματέα ἐπ' ὠφελεία τῆς τραγικῆς οἰκονομίας τῆς χώρας μας νά συμβληθῆ τό Ὑπουργεῖο τους μέ τίς μεγάλες πολυεθνικές φαρμακοβιομηχανίες, γιατί μέ τό ὑπό διαβούλευση νομοσχέδιο ἀπενοχοποιοῦνται οἱ πρακτικές τῆς ὁμοφυλοφιλίας πού ἀναπόδραστα ὁδηγοῦν σέ ἄπειρες λοιμώξεις τοῦ ὀργανισμοῦ καί καρκινογενέσεις, οἱ ὁποῖες μέ τήν σειρά τους θά αὐξήσουν τόν τζίρο τῶν μεγάλων πολυεθνικῶν τοῦ φαρμάκου. Καί μή χειρότερα!».

Ὁ Σεβ. Κυθήρων Σεραφείμ

«…Τό ζήτημα αὐτό ἀναμφιβόλως εἶναι φλέγον καὶ κατεπεῖγον καὶ θά κλονίση συθέμελα τήν κοινωνίαν μας. Ἠθική καί πνευματική ἐκτροπή καί ἐκτροχιασμός ἄνευ προηγουμένου. Παραθεώρησις καί διαστροφή τῶν χριστιανικῶν ἠθῶν καὶ τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν καί κανόνων ὄχι μόνον τῆς χριστιανικῆς ἀνθρωπολογίας, ἀλλά καί τῆς θύραθεν τοιαύτης. Διαστρέβλωσις τῆς φυσιολογίας καί ὀντολογίας τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καί ἐκχυδαϊσμός τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων. Παραπομπή εἰς τὴν βιβλικὴν ἐποχὴν τῆς κτίσεως τοῦ πύργου τῆς Βαβέλ, τῶν Σοδόμων καὶ τῆς Γομόρρας καὶ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Νῶε…

«Οἱ καιροί οὐ μενετοί». Ὁ Ἱερὸς Κλῆρος καὶ ὁ Χριστεπώνυμος Ὀρθόδοξος Λαὸς ἐπιζητεῖ καὶ ἀναμένει τὴν ὡς οἷόν τε τάχιστα σύγκλησιν τοῦ Σεπτοῦ Σώματος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ἐξόχως νευραλγικοῦ ἀπὸ πνευματικῆς ἀπόψεως καὶ κατεπείγοντος θέματος τούτου Ἁγιογραφικήν καὶ Ἁγιοπατερικήν τοποθέτησιν Αὐτῆς…

Καὶ ἐν ᾗ περιπτώσει κωφεύσει ἢ ἀδρανήσει ἡ πλειονοψηφία τῶν Βουλευτῶν τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων καὶ χωρήσει εἰς τὴν ὑπερψήφισιν αὐτοῦ, καὶ τότε ἡ ποιμαντική μας ἀγωνία καὶ ἐπαγρύπνησις δὲν θὰ πέσουν εἰς τὸ κενόν, ἀφοῦ ὁλόκληρον τὸ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα θὰ πανηγυρίσῃ τὴν ἐκ ποιμαντικοῦ καθήκοντος ἐπιβεβλημένην θεοφιλῆ καὶ εὐπαρρησίαστον στάσιν καὶ πρωτοβουλίαν ἡμῶν…».

Ψήφισμα Ἱερατικῆς Συνάξεως τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πατρῶν

«…Πρωτίστως διακηρύττομε μετά παρρησίας καί συνειδήσεως εὐθύνης ἔναντι Θεοῦ καί τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἔναντι τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ:

…Κοντά στίς θέσεις τίς ὁποῖες εἴχαμε, ὡς ἱερατικό σῶμα τῆς Ἀποστολικῆς Μητροπόλεως Πατρῶν, ἐκφράσει ἀπό τό ἔτος 2008, σημειώνομε ὅτι τό σύμφωνο συμβίωσης, οὐδέν πρόβλημα ἐπιλύει, ἀλλ' ἀντιθέτως διασαλεύει τήν ἠθική τάξη, υἱοθετεῖ τήν εὔκολη ὁδό τῆς ἀποσείσεως τῶν εὐθυνῶν, ὑποβιβάζει τή μεγίστη ὑπόθεση τῆς συζυγίας σέ μιά ἰδιωτική συμφωνία, ἡ ὁποία συνυπογράφεται ἐνώπιον συμβολαιογράφου καί λύεται εὔκολα μέ ἁπλῆ ἐξώδικη δήλωση, δύναται δέ νά ἐπαναληφθῆ χωρίς περιορισμό.

Ὁ τρόπος αὐτός συνυπάρξεως ἀνθρώπων, εἶναι ξένος γιά τά δεδομένα τῆς Πατρίδος μας, ἀφοῦ ἡ ὅλη πορεία τῆς χώρας μας μέχρι τώρα βασίζεται σέ συγκεκριμένες πρακτικές ζωῆς, οἱ ὁποῖες διέπονται ἀπό δοκιμασμένες ἀπό τόν χρόνο ἀξίες καί ἀκατάλυτες πνευματικές ἀρχές.

Ὑπάρχει λόγος ἄραγε νά υἱοθετοῦμε ξένα μοντέλα ζωῆς, τά ὁποῖα γνωρίζομε ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι ἀφ' ἑνός μέν οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μέ τά καθ' ἡμᾶς, ἀφ' ἑτέρου δέ μετά βεβαιότητος ὁδηγοῦν στή διάλυση τοῦ κοινωνικοῦ ἱστοῦ;

Ὡς πρός τήν ἐπέκταση τοῦ συμφώνου συμβίωσης στά ὁμόφυλα ζευγάρια, πιστεύομεν ὅτι πρόκειται γιά πρακτική πλήρους ἀπομειώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καί τίθεται εἰς ἐφαρμογή σχέδιον, τό ὁποῖον οὐσιαστικά συνιστᾶ τήν χαριστική βολή σέ ὅτι ἔχει ἀπομείνει ὄρθιο, μετά ἀπό πολλές θυσίες στόν τόπο μας. Ἡ συνάφεια μεταξύ ἀνθρώπων τοῦ ἰδίου φύλου συνιστᾶ γενικῶς ἐκτροπήν καί διά τήν Ἐκκλησία ἁμαρτία, σύμφωνα μέ τόν λόγον τοῦ Κυρίου καί τήν διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων. Πολλῷ δέ μᾶλλον δημιουργεῖ τεράστια προβλήματα, ὅταν μέσα ἀπό τό σύμφωνο συμβιώσεως μεταξύ ἀνθρώπων ἰδίου φύλου, κατοχυρωθῆ τό δικαίωμα γιά υἱοθεσίες παιδιῶν κ.λπ.

Ἐπίσης, ἐκφράζομε τήν βαθυτάτη λύπη μας γιά τήν διαπόμπευση τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καί τόν ἐξευτελισμό ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων, ἡ ὁποία γίνεται πλέον χωρίς αἰδῶ, μέσῳ συγκεντρώσεων καί παρελάσεων οὐχί βεβαίως «ὑπερηφανείας», ὅπως τίς ὀνομάζουν, ἀλλά ἐσχάτης μορφῆς καταπτώσεως καί ἐντροπῆς. Τοιαύτη ἀπαξίωσις τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καί εὐτελισμός τῆς θεοειδείας του οὐδέποτε εἶχε γίνει ἤ ἐπιχειρηθῆ στά δεδομένα τῆς πατρίδος μας…

Ἀναγιγνώσκοντες τήν ἀπαντητική ἐπιστολή τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης κ. Νικολάου Παρασκευοπούλου πρός τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο, διαπιστώνομε ὅτι οὐδεποσῶς μᾶς ἱκανοποιεῖ, καθ' ὅσον ἐμμένει στήν υἱοθέτηση τῶν θέσεων οἱ ὁποῖες ἐκφράζονται, δυστυχῶς, μέσα ἀπό τήν ἐπέκταση τοῦ συμφώνου συμβίωσης καί μεταξύ τῶν ὁμοφύλων. Οὐδόλως δέ μᾶς πείθουν τά ἐπιχειρήματά του περί τῆς ἀναγκαιότητος τῆς τοιαύτης νομολογίας…

Ἀπευθυνόμεθα σέ κάθε Ἕλληνα πολίτη, μέ ὑγιεῖς πνευματικές ἀρχές καί πνευματικές ἀντιστάσεις, πρός τούς Γονεῖς, πρός τούς Ἐκπαιδευτικούς, πρός τούς Πνευματικούς γενικά ἀνθρώπους καί τούς καλοῦμε νά ἀντισταθοῦν μέ ἀξιοπρέπεια, σύνεση καί σθένος στόν πνευματικό ὁδοστρωτῆρα πού ἀπειλεῖ τόν τόπο μας…».

† Ὁ Μητρ. Πατρῶν Χρυσόστομος
† Ὁ Ἐπίσκ. Κερνίτσης Χρύσανθος
Ἅπαντες οἱ Πρεσβύτεροι, οἱ Διάκονοι, οἱ Μοναχοί καί Μοναχές καί οἱ Ἱεραποστολ. Ἀδελφότητες τῆς Ἱ. Μ. Πατρῶν

Προσωπική παρέμβασις Σεβ. Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας κ. Ἀμβροσίου

«...Δὲν ἔχουμε τίποτε μὲ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι συνεφιλιώθησαν μὲ τὴν διαστροφὴ τῆς σαρκικῆς μίξεως. Ὁ Θεὸς ἂς τοὺς ὁδηγήσει στὴν μετάνοια! Ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ δεχθοῦμε ἀδιαμαρτυρήτως καὶ τὴν ἄποψή τους, ὅτι αἰσθάνονται ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΙ, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ ὑπέκυψαν σὲ μία ἡδονικὴ σαρκικὴ διαστροφή! Δὲν θὰ τοὺς ἐπαινέσουμε, ὅταν ἰσχυρίζονται, ὅτι νοιώθουν ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΙ, δοῦλοι ὄντες σὲ ἕνα ἀνώμαλο καὶ γι' αὐτὸ καὶ σιχαμερὸ σαρκικὸ πάθος, ποὺ δὲν ἔχει καμμιά, ἀπολύτως καμμιά, δικαιολογία! Ἂς βγάζουν τὰ μάτια τους μὲ ὅποιο τρόπο θέλουν, ἀρκεῖ νὰ μὴ μᾶς προκαλοῦν καὶ νὰ μὴ ἐρεθίζουν τὴν χριστιανική μας συνείδηση! Δὲν θὰ τοὺς ποῦμε καὶ μπράβο, ὅταν ἀκυρώνουν τὸν θεῖο Νόμο καὶ ὅταν ἀνατρέπουν τοὺς Νόμους τῆς φύσεως! Ἂς βγάζουν τὰ μάτια τους τουλάχιστον στὰ κρυφά! Ὅπως ὁ κλέφτης δὲν μπορεῖ νὰ αἰσθάνεται ὑπερηφάνεια, ἐπειδὴ ὑπέκυψε στὸ πάθος τῆς κλοπῆς, ἔτσι, καὶ ἀκόμη πολὺ περισσότερο, καὶ ὁ ὁμοφυλόφιλος, ὁ ἀνώμαλος, ὁ ἀφύσικος, ὁ σιχαμερὸς σαρκολάτρης, δὲν μπορεῖ νὰ νοιώθει ὑπερηφάνεια! Ἂς εἶναι Δήμαρχος, ἂς εἶναι Ὑπουργός, ἂς εἶναι Πρέσβυς, ἂς εἶναι πλούσιος, ἂς εἶναι πτωχός! Ὅ,τι κι ἂν εἶναι ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ὅσες παρελάσεις κι ἂς κάνουν μὲ τὸν τίτλο "Pride Gay" τελικὰ ἀποτελοῦν ἕνα ἀπόβρασμα τῆς φύσεως! Τοὺς σιχαίνονται καὶ ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι! Στὸ Δήμαρχο ποὺ διατύπωσε τὴν εὐχὴ «νὰ ὑπογραφεῖ τὸ πρῶτο σύμφωνο συμβίωσης μεταξὺ ὁμοφυλοφίλων στὸ Δημαρχεῖο" του ἐκφράζουμε τὴ βαθειά μας θλίψη... Στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δεχόμεθα μὲ συμπάθεια καὶ μὲ περισσὴ ἀγάπη τὸν ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπο, ὅταν αὐτὸς αἰσθάνεται τὴν ἐνοχή του, ὁμολογεῖ τὸ πάθος του, ἐκφράζει τὴν σταθερὴ θέλησή του νὰ πολεμήσει τὰ πάθη τῆς ψυχῆς του καὶ ἐν μετανοίᾳ ζητεῖ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ! Σὲ καμμιὰ ὅμως περίπτωση δὲν γίνεται δεκτὸς ὁ ἁμαρτωλός, ὁ ὁποῖος αἰσθάνεται ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ γιὰ τὴ ἁμαρτωλότητά του!...».

Ἀντιδράσεις Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους

Τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἐδημοσιεύσαμεν μέρος τῆς σχετικῆς ἐπιστολῆς τῆς Ἱ. Μονῆς Καρακάλλου. Ἐν τῷ μεταξὺ ἠκολούθησαν καὶ αἱ κατωτέρω ἐπιστολαὶ τῶν Ἱερῶν Μονῶν Φιλοθέου καὶ Γρηγορίου. Παραθέτομεν ὁλοκλήρους τὰς ἐπιστολάς:

Ἐν τῇ Ἱ.Μ. Φιλοθέου τῇ 16.06.2015

Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Μονὴ Φιλοθέου, συμμεριζομένη ἀπολύτως τὴν ἀγωνίαν καὶ ποιμαντικὴν εὐαισθησίαν σας, ὑποστηρίζει ὁλοθύμως τὸν ἀγῶνα σας ἐναντίον τῆς -ὑπὸ τῶν ἐγκαθέτων τῆς Νέας Τάξεως- μεθοδευμένης ἐκπτωχεύσεως, ἀποδομήσεως καὶ ἀπομειώσεως τῶν ἀξιῶν τῶν συγκροτούντων τὴν ἑλληνοχριστιανικὴν ὑποδομὴν καὶ παράδοσιν τῆς εὐλογημένης ἁγιοτόκου καὶ ἡρωοτόκου Πατρίδος μας.

Ὡς τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας, ὀφείλουμε πάντες πάσας τὰς ἡμέρας καὶ ἰδίᾳ κατ' αὐτὰς τὰς ἐποχὰς τῶν ἀνατροπῶν τῶν αἰωνίων ἀξιῶν, νὰ γρηγορῶμεν κατὰ χρέος καὶ προσευχώμεθα ἐκτενῶς καὶ ἐμπόνως, μὴ «συσχηματιζόμενοι», ἀλλὰ εἰσερχόμενοι εἰς τὸ στάδιον τῶν ἀγώνων καὶ πολεμοῦντες δι' ὅπλων πνευματικῶν, διὰ νὰ ἔχωμεν παρρησίαν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ θεάρεστον ἀπολογίαν.

Εὐχόμεθα ἡ Παναγία Τριὰς ὁ Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν, διὰ πρεσβειῶν τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου ὡς προεξάρχοντος πάντων τῶν Θεσσαλονικέων Ἁγίων, νὰ ἀλλοιώσῃ τὰς διαθέσεις καὶ διαλογισμοὺς πάντων τῶν ἐπιχειρούντων νὰ φθείρουν δολίως καὶ ἐκθεμελιώσουν τὰ ἰδεώδη τῆς Πίστεως καὶ τοῦ Γένους καὶ ἀποτρέψῃ μίαν παιδευτικὴν τιμωρίαν, ὁμοίαν τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρας, διὰ τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Γένος.

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ υἱικῆς ἀγάπης.

Ὁ Καθηγούμενος
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φιλοθέου
† Ἀρχιμ. Νικόδημος
καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί

Ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τῇ 17ῃ /30ῇ Μαΐου 2015

Παναγιώτατε,

Μὲ θλίψι καὶ ἀγανάκτησι γεμίζει ἡ ψυχή μας, καθὼς πληροφορούμεθα ὅτι ἡ φιλόθεος πόλις τῆς Θεσσαλονίκης θὰ γίνῃ καὶ πάλιν ἐφέτος θέατρο ἐπαισχύντου δημοσίας προβολῆς, διαφημίσεως καὶ ὑποστηρίξεως τῆς ὁμοφυλοφιλίας καὶ ἀπαξιώσεως τῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας, μὲ τὴν πρωτοβουλία μάλιστα καὶ τὴν στήριξι τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης.

Τὸ θλιβερὸ αὐτὸ γεγονὸς μᾶς ὑποχρεώνει, πρῶτον, προσκληθέντες νὰ συμμετάσχωμε δι' ἀντιπροσώπου μας στὴν ἱερὰ ἀγρυπνία, ποὺ θὰ τελέσετε στὸν Πάνσεπτο Ναὸ τῆς Ἀχειροποιήτου, γιὰ νὰ ἀποσβηθῇ ἡ ὕβρις πρὸς τὴν πόλι τῆς Θεσσαλονίκης, καὶ δεύτερον, νὰ ὑπομνήσουμε στὸν κ. Δήμαρχο καὶ σὲ ὅσους προσβάλλουν μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὴν Ὀρθόδοξη χριστιανικὴ οἰκογένεια ὅτι τὸ μέγα θῦμα τῆς ἀνήκουστης αὐτῆς πρωτοβουλίας, ποὺ ἀνερυθρίαστα ἐπαναλαμβάνεται, εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Ὄχι ἀόριστα ὁ ἄγνωστος ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ ὁ δικός μας ἄνθρωπος. Βάζουμε τὸν ἑαυτό μας στὴ θέσι τοῦ τίμιου οἰκογενειάρχη καὶ διαπιστώνουμε ὅτι τὸ θῦμα θὰ εἶναι τὸ παιδί μας, ἡ κόρη μας, ὁ ἀδελφός μας, ὁ φίλος μας, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦμε, ὁ ὁποῖος ἐξωθεῖται νὰ ζήσῃ σὲ μία κοινωνία παραμορφωμένη ἀπὸ τὴν παράλογη θεσμοθέτησι τῆς ἀνομίας, σὲ ἕνα περιβάλλον ἀρρωστημένο, ἐξαχρειωμένο. **Θῦμα** στὴν κυριολεξία **εἶναι ἡ ἴδια ἡ ἀνθρώπινη φύσις μας,** ἡ ὁποία χάνει τὴν ὀμορφιά της, τὸ κάλλος της, τὸν θεόσωστο δυναμισμό της καὶ ἀποβαίνει ἄθυρμα τῶν ἀλόγων παθῶν.

Ἡ ἁγία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας, σὲ κάθε ἐποχή, διασώζει τὴν ἀλήθεια περὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ σώζει τὸν ἄνθρωπο. Στὸ κέντρο τῆς ζωῆς της ἔχει τὸν Θεάνθρωπο Χριστό, ὁ Ὁποῖος ἐλευθερώνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν φθορά, ἀπὸ τὸν διάβολο καὶ ἀπὸ τὸν θάνατο, καὶ τοῦ δίνει τὴν αἰώνια ἀξία του: **τὴν θέωσι**. Σὲ αὐτὸν τὸν ὑψηλὸ σκοπὸ προσβλέπει ἡ Ἁγία Γραφή, ὅταν θεσμοθετῇ τὴν ὀντολογία τοῦ γάμου: «Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς. Καὶ ηὐλόγησεν αὐτούς. Καὶ ηὐλόγησεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς λέγων· Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς» (Γεν. 1,27-28). Καὶ σὲ αὐτὸν τὸν σκοπὸ ἐπίσης κατευθύνει, ὅταν συμπληρώνῃ στὴν Καινὴ Διαθήκη: «Τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν, ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν» (Ἐφ. 5,32).

Αὐτὸ ποὺ ζοῦμε στὶς ἡμέρες μας ὡς κατάντημα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἀπαξίωσι τῆς ἀνθρωπιᾶς ὀφείλεται στὸν χωρισμὸ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ Χριστοῦ. Χωρὶς τὸν Χριστό, χωρὶς τὸ Εὐαγγέλιο, χωρὶς τὴν Ἐκκλησια, χωρὶς τὴν Ὀρθόδοξο ἄσκησι, **χωρὶς τὴν κατὰ Χριστὸν ζωή, ὁ ἄνθρωπος εἶναι μία τραγωδία,** ἕνα δρᾶμα, τὸ ὁποῖο ζοῦμε μὲ τὴν κόλασι τῶν ναρκωτικῶν, τὴν μεθοδευμένη καὶ κατευθυνόμενη διάλυσι τῆς οἰκογένειας, μὲ τὰ ἀτέλειωτα προβλήματα τῶν παιδιῶν της, μὲ τὶς ἑκατοντάδες χιλιάδες ἐκτρώσεων, μὲ τὴν γενικευμένη διαφθορὰ στὸν δημόσιο βίο, μὲ τὴν ἀπανθρωπιά στὶς ἐργασιακὲς σχέσεις καὶ μὲ τὴν ἀνεργία, μὲ τὴν ἐμπορευματοποίηση τῆς ἀνθρώπινης σάρκας, μὲ τὴν δυσώνυμη διαστροφὴ ποὺ ὁδηγεῖ τὴν ἀνθρώπινη φυσι στὸ ἔσχατο ὅριο τῆς ἠθικῆς καὶ ὀντολογικῆς της ἀποδομήσης.

Παναγιώτατε, πιστεύουμε ὅτι Χάριτι Χριστοῦ ἡ χριστιανικὴ οἰκογένεια θὰ παραμείνῃ, σὲ πεῖσμα ὅσων τὴν πολεμοῦν, τὸ λίκνο τῆς ὑγιοῦς κοινωνικότητος καὶ τῆς ἀνιδιοτελοῦς συζυγικῆς ἀγάπης, τὸ ἀκατάλυτο Μυστήριο ἀγαπητικῆς κοινωνίας τῶν συζύγων μεταξύ τους καὶ μὲ τὸν Χριστό. Ἡ Ὀρθόδοξος ἱερολογία τοῦ γάμου καὶ ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴν ζωὴ τῶν συζύγων κάνουν τὴν χριστιανικὴ οἰκογένεια φανέρωσι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὅπως κατόπιν καὶ ἡ Ὀρθόδοξος ἄσκησις τὴν συσφίγγει μὲ ἕνα μοναδικὸ τρόπο ὑπερβάσεως τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ, θυσιαστικῆς ἀγάπης καὶ καλλιτεκνίας.

Ἡ Ἐκκλησία θὰ συνεχίσῃ τὸ ὑπεύθυνο ποιμαντικό της ἔργο, ὥστε κάτω ἀπὸ τὴν φροντίδα της κάθε ταλαιπωρημένος ἄνθρωπος νὰ εὑρίσκῃ τὴν ψυχοσωματικὴ καὶ πνευματικὴ του ὑγεία, ἀντὶ νὰ παρασύρεται ἀπὸ ἀντίχριστες καὶ ἀπάνθρωπες πρωτοβουλίες ποὺ προωθοῦν τὴν νομιμοποίησι ἐμπαθῶν καὶ ὀλεθρίων ἐπιλογῶν. Καὶ ἐμεῖς σὲ αὐτὴ τὴν κατάστασι τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὸν Θεὸ καλούμεθα νὰ ἀντιπαρατάξουμε ἔνθεο βίο, τὴν εἰλικρινῆ μετάνοιά μας, τὸν πόνο μας, τὴν ἀγάπη μας, τὴν καρδιακὴ προσευχή μας, γιὰ νὰ λυπηθῇ ὁ Ἅγιος Θεὸς τὸν λαό μας, νὰ ἀνοίξῃ τὰ σπλάγχνα τῆς φιλανθρωπίας Του «ὁ μὴ θέλων τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν» καὶ νὰ μᾶς ἐλεήσῃ.

Μὲ πόνο καὶ ἀγάπη διαμαρτυρόμεθα γιὰ τὶς πρωτοβουλίες ποὺ λαμβάνονται καὶ ἐφαρμόζονται καὶ στὴν Χώρα μας **σύμφωνα μὲ τὰ σχέδια ὑπερεθνικῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, οἱ ὁποῖες ἀπεργάζονται πρὸς ἴδιον ὄφελος τὴν καταστροφὴ τῆς παραδοσιακῆς κοινωνίας μας.**

Συμπαριστάμεθα στὸν ἀγῶνα Σας μὲ τὴν προσευχή μας καὶ μὲ τὴν κατὰ δύναμιν συμμετοχή μας σὲ αὐτόν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀκουσθῇ ἡ ἀγωνία τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸ μέλλον τοῦ τόπου μας, ποὺ ἔχει ποτισθῆ μὲ τὸ αἷμα τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, καὶ κυρίως τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος καὶ Μυροβλύτου Δημητρίου.

Ἐπικαλούμενοι τὶς ἰσχυρὲς πρὸς Κύριον πρεσβεῖες τῆς Ὑπεραγίας Μητρός του καὶ τοῦ μεγαλομάρτυρος Προστάτου τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἀσπαζόμενοι τὴν ἁγίαν δεξιάν Σας διατελοῦμε

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ
Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἁγίου Ὄρους
Ἀρχιμ. Χριστοφόρος
καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί

«Ἱερὰ ἀγανάκτησις» τοῦ Σεβ. Μητρ. Φθιώτιδος διὰ τὸ «σύμφωνον συμβιώσεως»

Ὁ Σεβ. Μητρ. Φθιώτιδος κ. Νικόλαος παρεχώρησε ὀλιγόλεπτον συνέντευξιν εἰς τὸν τηλεοπτικὸν σταθμὸν Star Κεντρικῆς Ἑλλάδος τὴν 19ην Ἰουνίου 2015. Εἰς αὐτὴν ἐτόνισε ὅτι ὁδεύομεν πρὸς ἕνα ἄθρησκον κράτος, ἐξέφρασε τὴν ἄποψιν ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀντίδρασις ἕως τώρα δὲν εἶναι ἡ δέουσα, ὅτι θὰ ὑπάρξουν «κραδασμοὶ» καὶ ὅτι ἂν ὁ λαὸς ἐγνώριζε πρὸ τῶν ἐκλογῶν αὐτὸ τὸ ζήτημα θὰ ἀπεδοκίμαζε χωρὶς ἄλλο τοὺς Βουλευτὰς εἰς τὴν κάλπην. Ὁ Ο.Τ. ἀπομαγνητοφώνησε ὅσα ἐδήλωσε ὁ Σεβασμιώτατος καὶ ἀκολούθως τὰ παραθέτει εἰς τοὺς ἀναγνώστας:

«Ὅλους τοὺς ἀγαπᾶμε ὅ,τι καὶ νὰ εἶναι ὁ καθένας, ὅ,τι καὶ νὰ σέρνει καὶ νὰ φέρνει ἐπάνω του, ὅ,τι καὶ νὰ ἔχει, τὸν ἀγαπᾶμε τὸν ἄνθρωπο. Εἶναι διδασκαλία τοῦ Κυρίου μας. Ὁ Χριστός, ἄλλωστε, πήγαινε καὶ ἔτρωγε μετὰ πορνῶν καὶ τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν καὶ τοὺς ἐκήρυττε τὸν λόγο καὶ ἔχουμε τὶς ἐπιστροφὲς τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν. Ἀλλά, νὰ θεσμοθετήσουμε τὴν ἁμαρτία τους, τὴν παρὰ φύσιν ἁμαρτία τους, ὅλα αὐτὰ τὰ πάθη τους, ὡς τρόπο ζωῆς, αὐτὸ εἶναι ἄνευ προηγουμένου… καὶ νὰ τὸ φέρνουν σὲ ἕνα κοινοβούλιο, σὲ μία χώρα ποὺ εἶναι Ὀρθόδοξη, ποὺ ἔχει ἱστορία, ποὺ ἔχει ἕνα λαὸ πιστό… δὲν εἶναι ἄθρησκο τὸ κράτος, ἀλλὰ τώρα ὁπωσδήποτε πρέπει νὰ καταλάβουμε ὅλοι, ὅτι **βαίνουμε πρὸς ἄθρησκον κράτος**. Ξεγελάσανε… τοὺς ψηφίσανε… δὲν ξέρω τί ἔγινε… πάντως αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ἡ Κυβέρνηση τῆς ἀριστερᾶς, θέλει νὰ καθιερώσει ἄθρησκον κράτος.

Ἡ Εὐρώπη ἀκολουθεῖ τὸν δρόμο της καὶ δυστυχῶς κάνουν καὶ γάμους ἀνδρῶν μὲ ἄνδρες, γυναικῶν μὲ γυναῖκες… **Στὴν Ἑλλάδα αὐτὸ δὲν θὰ περάσει! Κι ἐγὼ ἐλπίζω στὴν ἀντίδραση τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀντίδραση τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας.** Ὄχι «ἐντάξει, σᾶς ἀναγνωρίζουμε ὅτι θέλετε νὰ ζήσετε διαφορετικά… ζοῦμε σὲ μία κοινωνία τέτοια…». Τί εἶναι αὐτὰ τὰ πράγματα; Θὰ ποῦμε ἐμεῖς τί λέει ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ, ποιὸ εἶναι τὸ φυσιολογικό.

Θὰ ὑπάρξουν μεγάλοι κραδασμοί, δὲν θὰ τὸ ἀφήσουμε ἔτσι ἐμεῖς. Καὶ οἱ Μητροπολίτες καὶ οἱ Ἱερεῖς καὶ τὰ Μοναστήρια καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Πῶς θὰ γίνει; Οἱ βουλευτές μας θὰ πᾶνε νὰ ψηφίσουν τέτοιο νόμο; Καὶ θὰ 'ρθοῦν μετὰ στὶς δοξολογίες καὶ στὰ πανηγύρια; Τί λέτε τώρα; Ἀλλὰ δὲν θὰ βάλουν οὔτε καὶ ὑπογραφή. Πῶς θὰ γίνει δηλαδή, θὰ ἀνατρέψουμε τὴν ἠθικὴ τάξη; Μὰ γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἐπειδὴ ὑπάρχει μία ὁμάδα ὁμοφυλοφίλων;

Ξέρετε τί μοῦ εἶπε ἕνας ἄνθρωπος ἁπλός; «Τὸ δὰ» λέει, «ξεράσματα, Δεσπότη μου». Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν χάσει τὸ μέτρο. Ἔχουν χάσει τὴν ἰσορροπία. Τώρα εἶναι δυνατὸν δύο ἄνδρες, ποὺ θὰ θεωροῦνται… ἀνδρόγυνο, πῶς νὰ τὸ πῶ τώρα… οἰκογένεια, νὰ μεγαλώνουν παιδάκι μὲ αὐτὰ τὰ νάματα; Θὰ τὸ κάνουν τέτοιο σὰν τὰ μοῦτρα τους; Τί εἶναι αὐτὸ δηλαδή; Αὐτὸ εἶναι μία ἀνατροπὴ τῆς κοινωνίας ἀπὸ τὴ βάση της. Πρέπει νὰ ξυπνήσει ὁ λαὸς καὶ οἱ πολιτικοί μας νὰ σκεφθοῦν καλά. Μὴ μοῦ λένε ἐμένα τὸ ἐπιβάλλει ἡ Εὐρώπη. Κι ἂν ἡ Εὐρώπη ἐπιβάλει νὰ ἐγκαταλείψουμε τὴ χώρα μας, θὰ τὴν ἐγκαταλείψουμε; **Ἂν ἡ Εὐρώπη ἐπιβάλει νὰ ἀρνηθοῦμε τὸν Χριστό, θὰ τὸν ἀρνηθοῦμε;** Ἔ, τί πράματα εἶναι αὐτὰ τώρα; Δὲν περνᾶνε αὐτά!

Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὁ λαὸς δὲν φταίει, δὲν ἔχει καλὴ ἐνημέρωση. Δὲν διαφωτίσαμε τὸν κόσμο καὶ οἱ πολιτικοί μᾶς ξεγελάσανε. Δὲν μᾶς τὰ εἶπαν αὐτά, ὅτι θὰ ψηφίσουν, ὅτι θὰ περάσουν ἀπὸ τὴν Βουλή… δὲν μᾶς τὰ 'παν αὐτά. **Ἂν μᾶς τὰ ἔλεγαν αὐτά, νὰ εἶστε βέβαιοι, ὅτι ὁ λαὸς θὰ ἔστρεφε τὴν πλάτη του. Δὲν εἶναι οἱ Ἕλληνες σὰν τοὺς Ἐγγλέζους καὶ σὰν ἄλλους λαούς, ποὺ τὰ ἐγκρίνουν ὅλα, ὅπως στὴν Ὀλλανδία ποὺ ἔχουν καὶ κόμμα παιδοφίλων.** Τί 'ναι αὐτὰ τὰ πράγματα; Δηλαδή, κόλαση θὰ κάνουμε τὴν κοινωνία μας; Δὲν τὰ λέω ἐγὼ ποὺ εἶμαι Ἐπίσκοπος, καὶ εἶμαι μετριοπαθής, τὰ λέει ὅλος ὁ κόσμος καὶ οἱ ἁπλοὶ ἄνθρωποι. Θὰ τοὺς ἀφήσουμε δηλαδὴ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἔχουν τὴν ἐμπάθεια αὐτή, τὸ πάθος, τὸ «κουσούρι», ποὺ ἔλεγε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὁ μακαρίτης ὁ Χριστόδουλος, θὰ τοὺς ἀφήσουμε νὰ κυβερνοῦν τὴ ζωή μας;».

Ἐκοιμήθη ὁ νεοεκλεγεὶς Μητροπολίτης Κεφαλληνίας Γεράσιμος

Ἐκ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξεδόθη ἡ ἀκόλουθος ἀνακοίνωσις:

«Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μὲ βαθειὰ συγκίνηση ἀναγγέλλει τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κεφαλληνίας κυροῦ Γερασίμου. Ὁ ἐκλιπὼν Ἱεράρχης ἐξεδήμησε σήμερα σὲ ἡλικία 64 ἐτῶν στὴν Ἱ. Μ. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Χορτιάτη, ὅπου εἶχε καταλύσει προκειμένου νὰ παραστεῖ στὴ σημερινὴ ἐνθρόνιση τοῦ νέου Μητροπολίτη Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριᾶς Ἰουστίνου.

Ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Κεφαλληνίας κυρὸς Γεράσιμος (κατὰ κόσμον Εὐάγγελος - Γεράσιμος Φωκᾶς) ἐγεννήθη τὸ 1951 στὸ Ἀργοστόλι Κεφαλληνίας. Ἐπούδασε στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔλαβε τὸ πτυχίο του τὸ 1998. Μοναχὸς ἐκάρη στὶς 20 Μαρτίου 1988 στὴν Ἱ. Μ. Κουτλουμουσίου Ἁγίου Ὄρους. Διάκονος ἐχειροτονήθη τὸ ἔτος 1989 καὶ Πρεσβύτερος τὸ 1998 ἀπὸ τὸν ἀοίδιμο Μητροπολίτη Κεφαλληνίας κυρὸ Σπυρίδωνα λαβὼν καὶ τὸ ὀφφίκιο τοῦ Ἀρχιμανδρίτου. Ὑπηρέτησε ὡς Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μ. Κεφαλληνίας ἀπὸ τὸ 1998 ἕως καὶ τὴν ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς του. Μητροπολίτης Κεφαλληνίας ἐχειροτονήθη στὶς 31 Μαΐου 2015.

Ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας κυροῦ Γερασίμου θὰ ψαλεῖ στὴν Ἱ. Μονὴ Ἁγίου Γερασίμου Ὁμαλῶν Κεφαλληνίας, τὴν Τετάρτη 24 Ἰουνίου 2015 καὶ ὥρα 13.00. Τοποτηρητὴς τῆς χηρευούσης Μητροπόλεως Κεφαλληνίας ὡρίσθη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἠλείας Γερμανός».

Ἕνωσις Ἑλλήνων τ. Βουλευτῶν: Δύο συνεταὶ παρεμβάσεις τοῦ Ἀρχιεπ. Ἱερωνύμου

Μὲ ἀνακοίνωσίν του τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλλήνων τέως Βουλευτῶν - Εὐρωβουλευτῶν ἐπικροτεῖ τὶς πρόσφατες παρεμβάσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Ἱερωνύμου, τόσον διὰ τὸ σύμφωνον συμβιώσεως ὅσον καὶ διὰ τὴν κρίσιν εἰς τὴν Χώραν μας. Ἀναλυτικὰ ἡ ἀνακοίνωσις:

«Οἱ σπάνιες παρεμβάσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου περιέχουν πάντα τὰ στοιχεῖα τοῦ ρεαλισμοῦ καὶ τῆς σύνεσης, γεγονὸς ποὺ δὲ διαφεύγει τῆς προσοχῆς κανενὸς θρησκευομένου ἢ ἀθέου. Στὸν τελευταῖο κοινωνικὸ ψευδοπροβληματισμὸ τῆς ἐποχῆς, τὸ ἄθλιο σύμφωνο συμβίωσης μεταξὺ ὁμοφυλοφίλων, ἀντιτάχθηκε, ὡς ὄφειλε, ὡς προστάτης τῆς οἰκογένειας. Ἀντιτάχθηκε στὸ συρμὸ τῆς ἠθικῆς ἐξαθλίωσης. Τοποθετήθηκε ἐπίσης, ὡς Ἡγέτης τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, στὸν πραγματικὸ προβληματισμὸ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, ποὺ ἐπὶ 5 χρόνια δοκιμάζει τὸ Λαὸ καὶ τὴ Χώρα. "Εἶναι ἡ ὥρα", τονίζει ὁ Ἱεράρχης, "νὰ κάνουμε πράξη τὴν ἑνότητά μας, Ἕλληνες καὶ Εὐρωπαῖοι, ἑνότητα ποὺ μόνον αὐτὴ ὁδηγεῖ σὲ λύσεις ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ σκληρὰ καὶ ἐπώδυνα θέματα"».

Ὁ ἔνοχος ρόλος τοῦ Οὐνίτου Ἀρχ. Οὐκρανίας

Μὲ τὰς νέας δηλώσεις τοῦ Οὐνίτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Shevchuk ἐπιβεβαιώνονται δι' ἄλλην μίαν φορὰν τὰ παίγνια, τὰ ὁποῖα καταστρώνει τὸ Βατικανὸν ἐναντίον τῆς Ὀρθοδοξίας. Κατ' ἀρχὰς ὁ Οὐνίτης Ἀρχιεπίσκοπος ἐδήλωσε ὅτι εἶναι πιθανὴ ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ποντίφικος καὶ ὅτι ἐδεσμεύθη τὸ Βατικανὸν διὰ διπλωματικὴν ἐπέμβασιν. Ἐπιμένει, λοιπόν, ὁ Ποντίφιξ νὰ ἐμφανίζεται ὡς ρυθμιστὴς τῆς εἰρήνης τοῦ πλανήτου, ἄλλοτε μεταβαίνων εἰς τὰς περιοχὰς τῆς πρ. Γιουγκοσλαβίας, ἄλλοτε ζητῶν ἐξεύρεσιν λύσεως διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλοτε ἐπιθυμῶν νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὸ Οὐκρανικόν. Κατὰ δεύτερον, φαίνεται ὅτι τὸ Βατικανὸν δὲν ἐπέτυχε νὰ δεσμεύσῃ εἰς τὴν πολιτικήν του τὸν κ. Πούτιν παρὰ τὴν πρόσφατον συνάντησιν εἰς Ρώμην καὶ διὰ τοῦτο «χολὴ» ἐξέρχεται ἀπὸ τὸν Οὐνίτην Ἀρχιεπίσκοπον ἐναντίον τῆς Ρωσίας, ὥστε νὰ δώσῃ καὶ ἠθικὸν ἔρεισμα εἰς τὴν πολιτικὴν συμμαχίαν ἐναντίον τῶν Ρώσων. Ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι ὁ Παπισμός: κοσμικὴ ἐξουσία καὶ ἴντριγκες.

Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ agioritikovima.gr τῆς 14ης Ἰουνίου 2015:

«Ἡ ἐπιθετικότητα ἐναντίον τῆς Οὐκρανίας εἶναι μία πρόκληση γιὰ τὴ διατήρηση τῆς εἰρήνης στὸν κόσμο, ὁ ὁποῖος δὲν μπορεῖ νὰ προσποιηθεῖ ὅτι δὲν συμβαίνει τίποτα στὴν Ἀνατολικὴ Εὐρώπη", δήλωσε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Sviatoslav Shevchuk, ἐπικεφαλῆς τῶν Οὐνιτῶν στὴν Οὐκρανία, προσπερνώντας τὸν βρώμικο ρόλο ποὺ ἔχουν παίξει οἱ Οὐνίτες καθόλη τὴ διάρκεια τῆς κρίσης… Συνολικά, περίπου 5.000.000 ἄνθρωποι στὴν Οὐκρανία ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἀνθρωπιστικὴ βοήθεια. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Shevchuk… Μίλησε γιὰ τὶς διπλωματικὲς δεσμεύσεις τοῦ Βατικανοῦ προκειμένου νὰ βοηθήσει στὴν προσπάθεια ἐξεύρεσης εἰρηνικῆς λύσης στὴ σύγκρουση τῆς Οὐκρανίας, καθὼς καὶ τὴν πιθανὴ ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα Φραγκίσκου πρὸς τὴν Οὐκρανία. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος εἶπε στὸ Vatican Radio ὅτι, παρὰ τὴν "λεγόμενη συμφωνία κατάπαυσης τοῦ πυρὸς τοῦ Μὶνσκ κάθε μέρα ὑπάρχουν ἀναφορὲς περὶ στρατιωτῶν καὶ ἀμάχων ποὺ σκοτώθηκαν" καὶ ἐπιτέθηκε στὴ Ρωσία λέγοντας μεταξὺ ἄλλων πὼς ἡ Donbass, "εἶναι ὑπὸ κατοχὴ τῶν ρωσικῶν στρατευμάτων"».